

P.C. Cast
Kristin Cast

T RĂDAREA

CASA NOPTII

2

Kristin Cast; P.C. Cast

Seria Casa Noptii

Volumul 2

TRĂDAREA

- 1 Semnul*
- 2 Trădarea*
- 3 Aleasa*
- 4 Înfruntarea*
- 5 Obsesia*
- 6 Tentația*
- 7 Focul*
- 8 Iertarea*

CAPITOLUL 1

Gemelele și-au mijit ochii la el și au tras adânc aer în piept, pregătindu-se să lanseze un nou atac, căruia, din fericire, i-a pus capăt colega mea de cameră. Cu accentul ei puternic din Oklahotna, Stevie Rae a pronunțat definiții-le de parcă ar fi dat indicii la un concurs de ortografie.

— „Propensiune”: înclinație naturală, adesea foarte puternică. „Catastrofal”: dezastruos. Gata! Hai, ce-ar fi să terminați cu ciorovăiala și să fiți drăguți unii cu ceilalți? Doar știți că mai e puțin până la vizita părinților și nu e cazul să ne purtăm ca niște idioți de față cu ai noștri.

— Ah, rahat! Am exclamat. Am uitat cu totul de vizita părinților. Damien a gemut și și-a lăsat capul greu pe masă, cu un pocnet destul de sonor.

— Și eu am uitat complet.

I-am aruncat toți patru priviri compătimitoare. Părinții lui nu aveau nici-o problemă cu faptul că fusese însemnat, că se mutase în Casa Noptii și că își începuse Transformarea în urma căreia avea fie să devină vampir, fie, dacă organismul lui o respingea, să moară. Ce nu le convenea lor era faptul că este homosexual.

Măcar părinții lui Damien sunt de acord cu ceva. În schimb, mama și bărbată-su, cretinul de taică-miu vitreg, John Heffer pe numele lui, urau absolut totul la mine.

— Ai mei nu vin, pentru că au venit luna trecută, iar luna asta sunt prea ocupați.

— Geamăno, o dată în plus ne dovedim îngemănarea, a comentat Erin. Și ai mei mi-au trimis un e-mail că, cică, nu vin nici ei, pentru că nuș' ce excursie vor să facă de Ziua Recunoștinței în Alaska, împreună cu mătușa Alane și cu unchiul Lloyd, supranumit Minciunică. Prostii dastea! a spus ea și a ridicat din umeri, la fel de

indiferen-ță, se pare, ca și Shaunee față de absența părinților ei.

— Damien, poate nu vin nici mămica și tăticul tău, a zis Stevie Rae și i-a aruncat un zâmbet rapid.

— Ba or să vină. Luna asta e ziua mea și or să-mi aducă și cadouri, a oftat el.

— Ăsta e un lucru bun, am comentat eu. Tot spuneai tu că ai nevoie de un caiet nou de desen.

— N-or să-mi aducă ei un caiet de desen..., a răspuns Damien. Anul trecut le-am cerut un șevalet și mi-au adus echipament pentru drumeții și un abonament la revista Sports Illustrated.

— Îhh! au făcut Shaunee și Erin într-un glas, iar eu și Stevie Rae ne-am strâmbat cu un oftat de compătimire.

Vădit dornic să schimbe subiectul, Damien și-a îndreptat atenția spre mine.

— E prima oară când vin ai tăi în vizită, nu-i așa? Cum crezi că o să fie?

— Un coșmar, am oftat. Un coșmar total și absolut.

— Zoey, m-am gândit să ți-o prezint pe colega mea de cameră. Diana, ea e Zoey Redbird, liderul Fiicelor Întunericului.

Bucuroasă că nu mai trebuie să discut despre oribila problemă legată de ai mei, mi-am înălțat privirea și am zâmbit la auzul vocii șovăielnice și emoționate a lui Sarah.

— Dumnezeule, chiar e adevărat! - s-a pornit nou-venita înainte să apuc măcar să salut. Ca de obicei, s-a holbat la fruntea mea și s-a îmbujorat. - Ăă, scuze. Nu voiam să fiu nepoliticoasă sau mai știu eu ce..., a scăldat-o ea și părea tare pierdută.

— A, nu-i nimic. Da, așa e. Semnul meu e colorat complet și s-a întins.

Mi-am păstrat zâmbetul pe buze, încercând astfel s-o fac să se simtă mai bine, deși, de fapt, nu puteam să

sufăr că jucam iar rolul femeii cu barbă de la circ. Slavă Domnului că Stevie Rae a intervenit înainte ca holbatul Diane și tăcerea mea să devină și mai jenante de atât.

— Îhî, lui Z i-a apărut desenul ăsta dantelat meseri-aș, cu spirale pe față și pe umeri, când l-a salvat pe fostul ei din ghearele unor fantome nasoale și sângeroase, a ciripit Stevie Rae.

— Așa îmi spunea și Sarah, a zis Diana cu un glas pierit. Dar părea așa de greu de crezut încât... ăăă...

— N-ai crezut-o? i-a sărit Damien în ajutor.

— Ia te uită, avem o elevă nouă, a spus Shaunee strecurându-se în separeul încăpător din sala de mese (în traducere liberă, cantină de liceu cu pretenții) pe care ni-l revendicăm la fiecare masă.

— Ce tragedie, geamăno, ce tragedie, i-a ținut Erin isonul. Ele două au un soi de legătură paranormală, ceea ce le face să pară ciudat de asemănătoare, motiv pentru care le-am și botezat „gemenele”, deși Shaunee are pielea de culoarea cafelei cu lapte și se trage dintr-o familie de jamaicani din Connecticut, iar Erin este o blondină cu ochi albaștri din Oklahoma.

— Din fericire, este colega de cameră a lui Sarah Freebird - a spus Damien și a dat din cap spre tipa minionă, cu părul al naibii de negru, care îi arăta ce și cum în sala de mese puștoaicei stinghere nou sosite în școală, iar privirea lui pătrunzătoare, de cunoscător întrale modei, le-a scrutat rapid pe cele două fete și îmbrăcămin-tea lor, de la pantofi până la cercei. - Se vede treaba că are gusturi mai bune decât Sarah în materie de îmbrăcămintă, în ciuda stresului cu însemnatul și cu mutatul la altă școală. Poate reușește ea să facă ceva cu propensiunea nefericită a lui Sarah pentru încălțăminte de prost gust.

— Damien, a început Shaunee. Iar mă calci...

— ... pe nervi cu vocabularul tău de rahat, de care nu te mai saturezi, a încheiat Erin.

Damien a pufnit și a afișat un aer superior, ofensat și mult mai „homo” decât de obicei (deși e „homo” pe bune).

— Dacă vocabularul vostru n-ar fi așa de catastrofal, n-ar mai trebui să umblați în permanență cu dicționarul după voi, ca să țineți pasul cu mine.

— Mda. Scuze, a spus ea foindu-se jenată și frământându-și mâinile.

— Nu-ți face probleme, am liniștit-o, scormonindu-mă intens după un zâmbet, care mi-a ieșit autentic până la urmă. Și mie mi se pare ciudat uneori, iar eu chiar am fost de față când s-a întâmpat.

— Și e meseriaș de nu se poate, a adăugat Stevie Rae.

I-am aruncat o privire încărcată de reproș, dar nu a băgat-o în seamă. Recunosc, e posibil să devin Mare Preoteasă într-o bună zi, dar nu sunt eu tocmai șefa prietenilor mei.

— Mă rog, locul ăsta poate părea cam ciudat la început, dar mai încolo o să ți se pară ca lumea, i-am spus nou-venitei.

— Mersi, a răspuns ea cu o căldură nedisimulată.

— Trebuie să plecăm, să-i arăt Dianeî unde are ora a cincea, a explicat Sarah, apoi m-a făcut să mă simt de toată jena cu atitudinea ei serioasă și ceremonioasă și cu salutul respectuos al vampirilor, cu pumnul strâns peste inimă și cu capul plecat, după care a șters-o.

— Ce mă enervează cu faza asta, am bombănit și m-am apucat să ronțai la salată.

— Mie mi se pare drăguț, a spus Stevie Rae.

— Meriți să ți se arate respect, a completat Damien cu o voce profesorală. În fond, ești singura elevă de clasă a treia care a fost vreodată unsă preoteasă a Fiicelor Întinericului, ca să nu mai zic că ești singura novice sau vampir din toate timpurile care și-a demonstrat afinitatea față de toate cele cinci elemente.

— Z, vrei, nu vrei..., a început Shaunee printre înghițituri, agitându-și furculița spre mine.

— ... ești deosebită, a încheiat Erin, după cum le era obiceiul, în limbajul Casei Noptii, bobocii sunt elevi de clasa a treia, deci clasa a patra echivalează cu clasa a zecea dintr-un liceu normal și așa mai departe. Și așa e, sunt singura elevă de clasa a treia care a fost numită lider al Fiicelor Întunericului. Norocul meu!

— Că veni vorba de Fiicele Întunericului, a continuat Shaunee. Te-ai hotărât care or să fie noile cerințe pentru a deveni membru?

Mi-am înăbușit dorința de a urla: „M-am hotărât pe naiba! Mie încă nici nu-mi vine să cred că sunt șefă!” Dar, în loc de asta, am clătinat din cap și m-am hotărât, într-o pornire de geniu, am sperat eu, să arunc pisica moartă în curtea lor.

— Nu, nu m-am hotărât care să fie noile cerințe. Să fiu sinceră, speram să mă ajutați voi. Ia spuneți, aveți vreo idee?

După cum bănuiam, au amuțit toți patru. Am dat să le mulțumesc pentru tăcerea mormântală, dar, deodată, vocea poruncitoare a Marii noastre Preotese s-a revărsat din difuzoarele din școală. Preț de o clipă m-am bucurat că ne-a întrerupt, dar apoi mi-am dat seama ce spune de fapt și stomacul mi s-a făcut nod.

— Dragi elevi și profesori, sunteți rugați să vă îndreptați spre sala de recepție. Este ora de vizită a părin-ților pentru luna aceasta.

La naiba!

— Stevie Rae! Stevie Rae! Doamne, ce dor mi-a fost de tine!

— Mămico! a izbucnit Stevie Rae și s-a precipitat în brațele unei femei care părea copia ei fidelă, numai că era cu douăzeci de kilograme mai grasă și cu vreo douăzeci și ceva de ani mai în vârstă.

Damien și cu mine am rămas stingheri în sala de

recepție, care se umplea treptat de părinți stânjeniți și de frați și surori din specia umană, de grămezi de novici și de câțiva dintre profesorii noștri vampiri.

— Hm, uite-i pe ai mei, a spus Damien cu un oftat. Mă duc, să scap odată! Pa!

— Pa, am mormăit și l-am urmărit apropiindu-se de doi oameni absolut normali, care aveau în brațe un cadou.

Mama lui l-a îmbrățișat în grabă, iar tatăl lui i-a strâns mâna cu o bărbăție debordantă. Damien, săracul, stătea acolo palid și stresat.

Mi-am făcut drum spre șirul lung de mese acoperite cu fețe de masă de în care se înșiruiau de-a lungul peretelui. Erau încărcate cu brânzeturi scumpe, platouri cu mezeluri, desert, cafea, ceai și vin. Eram de o lună în Casa Noptii și încă mă mai surprindea un pic cu câtă ușurință se servea vinul aici. Într-un fel, motivul este simplu, căci școala are ca model Casele Noptii din Europa. Se pare că acolo vinul este la fel de prezent la masă cum sunt aici ceaiul sau Coca Cola, deci o banalitate. Celălalt motiv are legătură cu genetica: vampirii nu se îmbată, iar novicii abia se cherchelesc un pic, asta dacă vorbim de alcool, pentru că sângele, din nefericire, este altă mâncare de pește. Deci, pe bune, aici vinul nu e mare șmecherie, deși mi-a trecut prin cap că ar fi interesant să văd cum reacționează părinții de prin părțile locului la vederea băuturii în școală.

— Mămico! Trebuie să ți-o prezint pe colega mea de cameră. Mai știi că ți-am povestit despre ea? Ea e Zoey Redbird. Zoey, ea e mămica mea.

— Bună ziua, doamnă Johnson. Mă bucur să vă cunosc, am spus politicoasă.

— A, Zoey! Cât mă bucur și eu să te cunosc! Dumnezeu! Stevie Rae avea dreptate, ai un Semn tare drăguț - a spus ea și, spre surprinderea mea, m-a îmbrățișat cu căldură și mi-a șoptit: Mă bucur că ai grijă

de Stevie Rae. Îmi fac griji din pricina ei.

Am strâns-o și eu și i-am șoptit la rândul meu:

— Nu vă faceți griji, doamnă Johnson. Stevie Rae e cea mai bună prietenă a mea.

Și, deși n-aveam nicio șansă, mi-am dorit dintr-odată să mă strângă și pe mine mama așa în brațe și să-și facă griji din cauza mea, așa ca doamna Johnson.

— Mămico, mi-ai adus biscuiți cu ciocolată? a întrebat-o Stevie Rae.

— Da, fetiță, ți-am adus, dar acum îmi dau seama că i-am uitat în mașină, a rostit cântat mama lui Stevie Rae, cu accentul ei din Oklahoma identic cu al fiică-sii. Hai cu mine, să mă ajuți să-i aduc. De data asta am făcut mai mulți, ca să le dai și prietenilor tăi.

Mi-a zâmbit cu bunătate.

— Dacă vrei să vii și tu cu noi afară, Zoey...

— Zoey!

Mi-am auzit numele strigat ca un ecou dătător de fiori al vocii calde a doamnei Johnson și, când m-am uitat peste umărul ei, i-am văzut pe mama și pe John intrând în sală și mi s-a pus un nod în stomac. Venise cu el. De ce Dumnezeu nu putuse să vină singură, ca să fim doar noi două? Dar știam deja răspunsul. Pentru că el nu ar fi permis niciodată așa ceva. Iar faptul că el nu permitea însemna că mama avea să se supună. Și cu asta, basta. De când se măritase cu John Heffer, mama nu mai trebuia să-și facă griji din cauza banilor. Locuia într-o căsoaie dintr-un cartier liniștit de la marginea orașului. Se înscrisese în Asociația de Părinți, mergea des la biserică, însă în ultimii trei ani de căsnicie „perfectă” devenise cu totul altă persoană.

— Îmi pare rău, doamnă Johnson. I-am văzut pe părinții mei.

Trebuie să plec.

— A, scumpo, mi-ar face mare plăcere să-i cunosc pe mămica și pe tăticul tău, a spus doamna Johnson și s-

a întors zâmbitoare spre părinții mei, ca și cum am fi fost la un eveniment școlar oarecare.

Eu și Stevie Rae am făcut rapid schimb de priviri. „Scuze”, i-am spus din ochi. Nu că aș fi fost absolut sigură că avea să iasă ceva rău din treaba asta, dar, văzându-l pe cretinul de taică-miu vitreg cum stătea între noi cu un aer de general nazist mustind de testosteron, mi-am închipuit că sunt mari șanse să avem parte de o scenă de coșmar.

Apoi inima mi-a prins aripi și totul s-a înseninat când persoana pe care o iubesc cel mai mult pe lumea asta și-a făcut apariția din spatele lui John și a întins mâinile spre mine.

— Bunico!

M-a învăluit cu brațele și cu mirosul dulce de levănțică ce o însoțea pretutindeni, de parcă ar fi luat mereu cu ea o părticică din minunata ei plantație.

— O, Pasăre Zoey! a strigat ea și m-a strâns tare. Mi-a fost așa de dor de tine, u-we-tsi a-ge-hu-tsa.

Am zâmbit înlăcrimată, fermecată de bine cunoscutul cuvânt cherokee pentru „fiică”. Îmi dădea un sentiment de siguranță, de dragoste și de acceptare necon-diționată, lucruri de care nu prea avusesem parte acasă în ultimii trei ani și pe care nu le simțisem decât în casa bunicii înainte să vin în Casa Noptii.

— Și mie mi-a fost dor de tine, bunico. Ce mă bucur că ai venit!

— Sunteți bunica lui Zoey, îmi închipui, a intervenit doamna Johnson când eu și bunica ne-am desprins una de cealaltă. Mă bucur să vă cunosc. Aveți o fetiță pe cinste.

Bunica a zâmbit cu căldură și a dat să răspundă, dar John a întrerupt-o pe tonul lui obișnuit, plin de ifose.

— De fapt, cea pe care o complimentați este fiica noastră. Mama, ca o nevastă întoarsă cu cheița care tocmai a primit permisiunea de a vorbi, a deschis și ea

gura.

— Da, noi suntem părinții lui Zoey. Eu sunt Linda Heffer. El este soțul meu, John, și mama, Sylvia Red... Brusc, pe când făcea prezentările ca la carte, a catadicsit sa-mi arunce și mie o privire, și vorbele i-au înghețat pe buze.

Am simulat un zâmbet, dar parcă mă ardea și mă apăsa greu, ca și când ar fi fost din ipsos lăsat la soare și, dacă nu aveam grijă, riscam să se crape.

— Bună, mamă.

— Doamne sfinte, ce ai făcut cu Semnul ăla?

Mama a rostit cuvântul „Semn” plină de scârbă, de parcă ar fi spus „cancer” sau „pedofil”.

— I-a salvat viața unui tânăr și a primit de la zeiță afinitatea față de elemente. Drept răsplată, Nyx i-a dăruit Semne neobișnuite pentru o novice, a explicat Neferet cu vocea ei blândă și melodioasă, pășind în grupul nostru stingher și întinzându-i mâna direct cretinului.

Ca majoritatea vampirilor adulți, Neferet părea de o perfecțiune amețitoare. Era înaltă, pe umeri i se revărsa părul lung, castaniu, iar ochii ei superbi, migdalați aveau o nuanță nemaiîntâlnită de verde, ca mușchiul de copac. Se mișca cu o grație și o încredere în sine fără îndoială neomenești, iar pielea îi era atât de frumoasă și de strălu-citoare, de parcă în adâncul ei ar fi mocnit un foc. Purta un compleu albastru-regal din mătase, bine croit și cercei din argint spiralați, simbolul căii zeiței, nu că ar fi putut bănui asta majoritatea părinților prezenți. Ca toți ceilalți profesori, avea brodată pe piept, cu fir de argint, o repre-zentare a zeiței cu mâinile înălțate. A zâmbit fermecător și a spus:

— Domnule Heffer, eu sunt Neferet, Marea Preoteasă a Casei Noptii, deși poate v-ar fi mai simplu să vă gândiți la mine ca la o directoare obișnuită de școală. Vă mulțumesc că ați venit să ne vizitați.

Mi-a fost evident că taică-miu vitreg i-a întins mâna

pe negândite, pentru că, dacă nu l-ar fi luat pe nepusă masă, ar fi refuzat să dea mâna cu ea. Neferet a dat iute din cap și apoi și-a îndreptat atenția către mama.

— Doamnă Heffer, mă bucur s-o cunosc pe mama lui Zoey. Suntem foarte încântați că ni s-a alăturat în Casa Noptii.

— Ăă, mulțumesc, a spus mama, vizibil dezarmată de frumusețea și de farmecul Marii Preotese.

Când Neferet a salutat-o pe bunica, zâmbetul ei a devenit larg, trădând ceva mai mult decât politețe, și am remarcat că au dat mâna în stilul tradițional al vampirilor, prinzându-se de antebraț.

— Sylvia Redbird, ca întotdeauna, este o plăcere să te revăd.

— Neferet, mă bucur din suflet să te văd și îți mulțumesc că-ți respecti promisiunea de a avea grijă de nepoata mea.

— Nu-mi este deloc greu s-o respect. Zoey este o fată deosebită. - Neferet mi-a zâmbit și mie cu căldură, apoi s-a întors spre Stevie Rae și spre mama ei. - Ea este colega de cameră a lui Zoey, Stevie Rae Johnson, și doamna este mama ei. Am auzit că fetele sunt de nedespărțit, chiar și pisica lui Zoey s-a atașat de Stevie Rae.

— Mda, așa e. Chiar s-a așezat la mine în poală când ne uitam aseară la televizor, a recunoscut Stevie Rae râzând. Iar Nala n-o place decât pe Zoey.

— Pistică ați spus? Nu-mi aduc aminte să fi fost cineva de acord ca Zoey să-și ia pisică, a comentat John, provocându-mi greață. De parcă se deranjase cineva în afară de bunica să vorbească cu mine toată luna!

— Ați înțeles greșit, domnule Heffer. În Casa Noptii pisicile sunt libere și-și pot alege singure stăpânii, nu invers. Zoey nu avea nevoie de nici o permisiune când a ales-o Nala, i-a replicat Neferet pe un ton neutru.

John a pufnit, dar, spre ușurarea mea, nimeni nu l-a

luat în seamă. Măiculiță, ce dobitoc!

— Doriți ceva de băut? a întrebat Neferet și a făcut un gest plin de grație spre masă.

— Doamne! Mi-am adus aminte de biscuiții pe care i-am lăsat în mașină. Eu și Stevie Rae tocmai ne duceam să-i luăm. Mă bucur că v-am cunoscut pe toți.

Stevie Rae m-a îmbrățișat în grabă, le-a făcut cu mâna celorlalți și a șters-o împreună cu mama ei, abandonându-mă acolo, deși eu mi-aș fi dorit să mă aflu oriunde altundeva.

Am mers cu bunica spre masa cu băuturi ținându-ne de mână, în timp ce mă gândeam cât de simplu ar fi dacă ar veni numai ea să mă viziteze. Mi-am aruncat privirea spre mama, pe fața căreia părea să se fi așternut pentru totdeauna un aer morocănos. Privea împrejur la ceilalți puști și abia dacă mi-a aruncat și mie o privire. „De ce Dumnezeu mai vii?” îmi venea să-i strig. „De ce să mai dai impresia că de fapt îți pasă, că ți-e dor de mine, pentru ca apoi să arăți clar că te doare în cot?”

— Sylvia, vin? Domnule Heffer, doamnă Heffer? a întrebat Neferet.

— Da, te rog, roșu, i-a răspuns bunica.

Pe buzele crispate ale lui John am citit dezgustul.

— Nu, noi nu bem alcool.

Cu un efort supraomenesc am reușit să nu-mi dau ochii peste cap. De când nu mai bea el? Aș pune pariu și ultimii bani pe care îi mai am în contul de economii că exact în momentul ăsta are în frigider un pachet de șase sticle de bere. Iar pe vremuri mama bea și ea, ca și bunica, vin roșu. Am surprins-o chiar aruncându-i bunicii o privire plină de invidie, în timp ce aceasta își sorbea vinul delicios pe care i-l turnase Neferet. Dar nu, dragă, ei nu beau alcool! Cel puțin, nu în public. Ce fățarnici!

— Spuneai că Semnul lui Zoey s-a întins pentru că a făcut o faptă bună? a comentat bunica și m-a strâns de mână. Mi-a zis ea că a devenit liderul Fiicelor

Întunericului, dar nu mi-a spus în ce împrejurări.

Iar am simțit că mă cuprinde încordarea. Chiar nu voiam să asist la scena care s-ar isca dacă mama și John ar afla ce se întâmplase de fapt, că fostul lider al Fiicelor Întunericului formase un cerc în noaptea de Halloween (cunoscută ca sărbătoarea de Samhain în Casa Noptii, noaptea în care vălul dintre lumea noastră și cea a spiritelor este cel mai subțire), că invocase spiritele înfricoșătoare ale unor vampiri asupra cărora pierduse apoi controlul, atunci când fostul meu prieten din specia umană, Heath, apăruse pe nepusă masă, căutându-mă pe mine. Și n-aveam niciun chef să pomenească cineva vreodată despre ceea ce știau numai câteva persoane, și anume că Heath venise să mă caute pentru că îi gustasem sângele, iar el începea încet, dar sigur, să devină obsedat de mine, lucru care li se întâmplă foarte ușor ființelor umane când au de-a face cu vampirii, chiar și cu vampirii novici. Așa că liderul Fiicelor Întunericului de atunci, Afrodita, pierduse complet controlul asupra fantomelor, iar ele aveau de gând să-1 înfulece pe Heath. La propriu. Și mai nasol - dădeau semne că s-ar înfrupta și din noi, ceilalți, inclusiv din meseriașul de Erik Night, tânărul vampir cu care - sunt mândră s-o declar - am cam ieșit în ultima lună, deci aș putea zice că este aproape-prietenul meu. Mă rog, ideea e că a trebuit să iau măsuri, așa că, împreună cu Stevie Rae, Damien și gemenele, mi-am format propriul cerc și m-am folosit de puterea celor cinci elemente, adică vântul, focul, apa, pământul și spiritul. Cu ajutorul afinității mele față de elemente, am reușit să trimit fantomele înapoi, acolo unde-și duc ele viața (sau „ne-viața”). După ce s-au făcut nevăzute, mi-au apărut pe față desenele astea, ca o țesătură delicată, cu vârtejuri dantelate safirii, lucru nemaiauzit la un biet novice, iar pe umeri niște Semne în același stil, întrepătrunse cu niște simboluri meseriașe, asemănătoare unor rune, ceva ce nu se mai văzuse

niciodată la un novice sau la vreun vampir. Apoi toată lumea a aflat ce lider putred până-n măduva oaselor era Afrodita, motiv pentru care Neferet a trimis-o la plimbare și m-a pus pe mine în locul ei. Prin urmare, acum mă pregătesc să devin Mare Preoteasă a lui Nyx, zeița vampir, întruchiparea Noptii. Nimic din toate astea nu era de acceptat cu zâmbetul pe buze de către mama și John, creaturi ultrareligioase și ultracritice.

— Hm, a avut loc un mic accident. Datorită prezenței de spirit și curajului lui Zoey, nimeni nu a pățit nimic și, în același timp, a reușit să se folosească de afinitatea specială pe care a primit-o, de a lua energie de la cele cinci elemente. - Neferet a zâmbit plină de mândrie, iar aprecierea ei m-a umplut de fericire. - Desenul este pur și simplu un semn al bunăvoinței pe care i-a câștigat-o zeiței.

— Ceea ce spuneți este o blasfemie, a intervenit John cu o voce crispată și gătuită, care trăda un amestec de dispreț suveran și de mânie. Îi puneți în pericol nemurierea sufletului.

Neferet și-a întors spre el ochii ei de culoarea mușchiului de copac. Nu părea enervată, dimpotrivă, îl privea mai mult amuzată.

— Deci, sunteți predicator al Oamenilor credinței. Pieptul lui de păsăroi s-a umflat până la refuz.

— Da, așa este.

— Atunci haideți să lămurim rapid câteva lucruri, domnule Heffer. Mie nici prin gând nu mi-ar trece să vin la dumneavoastră acasă sau în biserica dumneavoastră și să vă ridiculizez convingerile, deși le dezaprob cu tărie. De asemenea, nu mă aștept să mi le împărtășiți pe ale mele. De fapt, nici nu m-aș gândi vreodată să încerc să vă conving de justetea credinței mele, deși am un atașament profund și nestrămutat față de zeița mea. Însă am să insist să-mi arătați același respect pe care vi l-am arătat și eu. Când sunteți în „casa” mea, vă rog să-

mi respectați credința.

Ochii lui John s-au îngustat ca două crăpături scăpărând de răutate și l-am văzut scrâșnind din dinți.

— Ați apucat-o pe căi greșite, calea păcatului, a spus el tăios.

— Asta o spune un om care recunoaște că se închină unui zeu care condamnă plăcerile, care aproape că reduce femeile la simplul rol de servitoare și de născătoare, deși sunt coloana vertebrală a bisericii voastre, și care caută să-și controleze credincioșii însuflându-le sentimente de vină și de frică. - Neferet a râs ușor, deloc amuzată, iar amenințarea care a urmat mi-a făcut pielea de găină. — Aveți grijă la felul în care îi judecați pe alții; poate ar fi mai bine să faceți curat în propria ogradă mai întâi.

John s-a înroșit la față, a tras aer în piept și a deschis gura, gata, știam prea bine, să ne lanseze o predică pe tema „eu am dreptate, voi bateți câmpii”, dar, înainte să apuce să vorbească, Neferet i-a tăiat macaroana. Nu a ridicat vocea, dar prin ea a răzbătut dintr-odată forța de care numai o Mare Preoteasă e capabilă și m-au cuprins fiorii, deși mânia ei nu era îndreptată împotriva mea.

— Aveți de ales: ori veniți în vizită în Casa Noptii, ca musafir, și acceptați să ne respectați obiceiurile și să vă țineți nemulțumirile și criticile pentru dumneavoastră, ori plecați și nu mai puneți piciorul pe aici. Niciodată! E timpul să vă hotărâți.

Aceste ultime cuvinte mi-au hârșăit auzul și a trebuit să fac un efort să nu mă fac mică de frică. Am văzut-o pe mama holbându-se la Neferet cu ochii larg deschiși și sticloși, albă ca varul. John, în schimb, era în extrema cealaltă, cu ochii mijiiți și cu obrajii năpădiți de un roșu complet neatractiv.

— Linda, a scrâșnit el. Hai să mergem! - Apoi s-a uitat la mine cu atâta ură și dezgust, încât efectiv m-am dat un pas înapoi. Zău, știam că nu mă înghite, dar până

În momentul ăla nu realizasem în ce hal. - ăsta e locul pe care îl meriți. Mama ta și cu mine n-o să mai călcăm pe aici. Să te descurci singură, a spus el, s-a răsucit pe călcâie și a luat-o spre ușă. Mama a șovăit și, preț de o clipă, am crezut că poate o să-mi spună măcar o vorbă de încurajare, ca de exemplu că-și cere scuze pentru el sau că îi e dor de mine, sau că n-ar trebui să-mi fac griji și că o să mai vină indiferent ce spune el.

— Zoey, e de necrezut în ce te-ai băgat, a rostit ea, a clătinat din cap și, ca de obicei, i s-a supus lui John și a părăsit încăperea.

— Drăguța mea, îmi pare atât de rău, a zis bunica venind spre mine și m-a strâns în brațe șoptindu-mi vorbe încurajatoare. Eu am să mă întorc, păsăreaua mea, îți promit. Și vreau să știi că sunt foarte mândră de tine. - M-a prins pe după umeri și mi-a zâmbit, în ciuda lacrimilor care îi scaldau fața. - Strămoșii noștri din neamul cherokee sunt și ei mândri de tine. Simt eu. Ai primit darul zeiței și te bucuri de loialitatea unor prieteni minunați - și-a înălțat privirea spre Neferet și a adăugat: și profesori înțelepți. Poate că, într-o bună zi, o să înveți chiar să o ierți pe mama ta. Până atunci nu uita că ești fiica inimii mele, u-we-tsi a-ge-hu-tsa, mi-a spus și m-a sărutat. Trebuie să plec și eu. Ți-am adus mașina. Ți-o las, așa că trebuie să mă întorc cu ei. - Mi-a dat cheile broșuței mele. - Dar ține minte că te iubesc, Pasăre Zoey.

— Și eu te iubesc, bunico, i-am spus și am sărutat-o și eu, strângând-o tare în brațe și inspirându-i adânc mirosul, de parcă aș fi putut s-o păstrez în plămâni și s-o expir puțin câte puțin în luna care avea să vină, când mi-era dor de ea.

— La revedere, scumpa mea. Sună-mă când poți, a mai spus, m-a sărutat din nou și a plecat.

Am privit-o îndepărtându-se și nu am realizat că plâng până ce lacrimile nu mi-au picurat de pe față pe

gât. Mai că uitasem că Neferet se afla încă lângă mine, așa încât am tresărit un pic surprinsă când mi-a dat o batistuță.

— Îmi pare rău, Zoey, mi-a zis ea șoptit.

— Mie nu. - Mi-am suflat nasul și mi-am șters fața înainte s-o privesc. - Ți mulțumesc că i-ai ținut piept.

— N-am vrut s-o alung și pe mama ta.

— Nu e vina ta. A fost alegerea ei să-l urmeze.

Exact cum face de mai bine de trei ani de zile încoace. - Am simțit că mă podidesc iar lacrimile și am continuat, încercând să le țin în frâu. - Era altfel înainte. Știu că e o prostie, dar eu încă mai aștept să fie ca înainte. Și nu se întâmplă niciodată. E ca și când ar fi omorât-o pe mama și ar fi pus în locul ei o necunoscută. Neferet m-a cuprins cu brațul.

— Mi-a plăcut ce a spus bunica ta, că poate într-o bună zi vei găsi puterea de a-ți ierta mama.

Am privit lung spre ușa pe care tocmai ieșiseră cu toții.

— Acea zi e foarte departe.

Neferet mi-a pus mâna pe umăr, încurajatoare. Mi-am ridicat privirea spre ea, atât de bucuroasă că este cu mine, și pentru a mia oară mi-am dorit să fie ea mama mea. Apoi mi-am amintit ce-mi spusese acum aproape o lună, că mama îi murise când ea era mică și că tatăl ei abuzase de ea fizic și psihic până când fusese însemnată și salvată în felul acesta.

— Tu ți-ai iertat vreodată tatăl? am întrebat-o șovăielnic. Neferet m-a privit și a clipit de câteva ori, ca și cum ar fi revenit treptat de pe un tărâm îndepărtat, tare îndepărtat, pe care o purtaseră amintirile.

— Nu. Niciodată nu l-am iertat, dar, când mă gândesc la el, simt de parcă ar fi viața altcuiva. Ce mi-a făcut mie, i-a făcut unui copil din specia umană, nu unei Mari Preotese și unei femei vampir. Iar pentru o Mare Preoteasă și o femeie vampir el este, ca majoritatea

ființe-lor umane, complet neinteresant.

Vorbise cu tărie și cu siguranță, dar, când am privit în adâncul frumoșilor ei ochi verzi, am zărit licărul a ceva de demult, dureros și în niciun caz dat uitării, și m-am întrebat cât de sinceră era cu ea însăși.

CAPITOLUL 2

M-am simțit incredibil de ușurată când Neferet mi-a spus că pot să plec din sala de recepție, dacă vreau. După scena pe care o făcuseră ai mei, simțeam că toată lumea se uită la mine ca la urs. În fond, eu eram aia cu Semnele ciudate și, drept bonus, mai aveam și o familie de coșmar. Am ales calea cea mai scurtă ca să ies din sala de recepție, și anume cea care ducea afară, pe aleea care traversa curtea micuță și drăguță spre care dădeau ferestrele sălii de mese.

Era puțin peste miezul nopții, recunosc, o oră foarte ciudată pentru o vizită a părinților, dar aici orele încep la opt seara și se termină la trei dimineața. Ai zice că ar fi mai potrivit ca părinții să vină în vizită la ora opt sau chiar cu un ceas-două înainte de începerea orelor, dar Neferet îmi explicase că ideea era ca părinții să accepte Transfor-marea pe care o sufereau copiii lor și să înțeleagă că pentru ei noaptea și ziua vor fi veșnic altfel. Eu am hotărât că un alt avantaj al alegerii acestei ore târzii era faptul că, așa, mulți părinți se puteau agăța de scuza asta ca să refuze invitația, fără să le spună pe față copiilor lor: „știi, nu vreau să mai am nimic de-a face cu tine, acum că te transformi într-un monstru băutor de sânge”. Păcat că ai mei nu aleseseră calea asta.

Am oftat și am încetinit pasul, ținând-o răbdătoare pe o potecuță șerpuitoare din curte. Era o noapte răcoroa-să și senină de noiembrie. Luna se vedea aproape în întregime, iar lumina ei argintie și strălucitoare contrasta în mod plăcut cu lumina gălbuie,

palidă, a felinarelor antice care luminau curtea. Auzeam susurul apei fântânii din mijlocul grădinii și mi-am îndreptat imediat pașii spre ea. Poate clipocitul liniștitor al apei avea să mă ajute să mă relaxez... și să uit.

Coteam alene spre fântână și visam cu ochii deschiși la aproape-prietenul meu cel nou, Erik cel absolut adorabil. Era plecat din școală pentru că participa la concursul anual de monologuri din Shakespeare. Normal că el câștigase concursul la noi în școală și că ajunsese ușor în concursul internațional ținut între Casele Noptii. Era joi. Plecase luni, dar mi-era deja un dor nebun de el și abia așteptam să se facă duminică, ziua în care trebuia să se întoarcă.

Erik era cel mai sexy tip din școală. La naiba, Erik ar putea fi cel mai sexy tip din oricare școală. Înalt, brunet și frumos de pică, ziceai că e o vedetă de cinema de pe vremuri, dar fără porniri homo latente. În același timp, era și un tip incredibil de talentat. În curând avea să îngroașe rândurile vedetelor de cinema vampiri, de genul lui Matthew McConaughey, James Franco, Jake Gyllenhaal și Hugh Jackman (care, între noi fie vorba, e superb pentru vârsta lui). Mai mult, Erik era într-adevăr un tip tare de treabă, chestie care îi sporea farmecul și puterea de atracție.

Recunosc, prin minte îmi treceau imagini cu mine și cu Erik în rolurile lui Tristan și al Isoldei, numai că povestea noastră de dragoste pasională avea să se termine cu bine, și nici n-am remarcat că mai era cineva în curte înainte să aud o voce bărbătească răstită, încărcată de răutate și dezgust, care m-a șocat pur și simplu.

— Afrodita, mă dezamăgești din nou! Mi-a înghețat sângele în vine. Afrodita?

— N-ajunge că n-ai mai putut merge la Chatham Hali:" din cauză că ai fost însemnată, mai ales după câte am făcut ca să mă asigur că o să fii acceptată, spunea o

femeie cu voce tăioasă.

— Știi mamă. Mi-am cerut scuze.

Ar fi bine s-o iau din loc. Ar trebui să mă întorc și să plec tiptil și cât mai repede din curte. Afrodita era, probabil, persoana pe care o înghițeam cel mai puțin în școala asta. De fapt, era persoana pe care o înghițeam cel mai puțin din toată lumea, dar tot era aiurea să stau special să asist la ceva ce părea fără doar și poate o ceartă nasoală cu părinții ei.

Așa că m-am furișat în vârful picioarelor la câțiva pași de potecă, într-un loc în care mă puteam ascunde mai bine, în spatele unui tufiș ornamental uriaș și de unde, în plus, vedeam mai bine ce se petrecea. Afrodita stătea pe banca de piatră din apropierea fântânii, iar părinții ei stăteau în fața ei. Mai bine zis, mama stătea în fața ei, pentru că tatăl se plimba înapoi și încolo.

Mamă, ce oameni frumoși erau ai ei! Tatăl era arătos și înalt, genul de bărbat care se menține în formă, cu tot părul la locul lui și cu o dantură perfectă. Purta un costum închis la culoare, care trebuie să fi costat o avere. În mod ciudat, îmi părea cunoscut și puteam să bag mâna în foc că îl văzusem pe la televizor. Mama era de-a dreptul superbă. E adevărat, Afrodita era blondă și arăta perfect, dar mama reprezenta o versiune mai matură a ei, îmbrăcată în haine scumpe și superaranjată. Avea un pulover de cașmir, iar la gât, un colier lung de perle adevărate. Ori de câte ori gesticula, diamantul enorm, în formă de lacrimă, al inelului de pe deget arunca scipiri reci și frumoase, ca și vocea ei.

Ai uitat că tatăl tău este primarul orașului Tulsa? a izbucnit mama Afroditei cu răutate.

— Nu, bineînțeles că nu, mamă. Însă ea n-a părut s-o audă.

— A fost și așa dificil să inventez o poveste ca să explic de ce ești aici în loc să fii pe coasta de est și să te pregătești pentru Harvard. Dar noi ne-am consolată cu

ideea că vampirii pot să obțină bani, putere și succes și ne așteptam să excelezi în acest - a făcut o pauză și s-a strâmbat scârbită - loc cel puțin neobișnuit. Dar acum, ce ne e dat să auzim, că nu mai ești liderul Fiicelor Întunericului și că nu mai ești Mare Preoteasă în devenire, ceea ce înseamnă că nu ești deloc mai specială decât celelalte ființe de nimic din școala asta jalnică. - Mama Afroditei a ezitat o clipă, de parcă ar fi vrut să se calmeze puțin înainte să continue. Când a vorbit din nou, a trebuit să fac un efort ca să-i aud șoapta șuierătoare.

— Comportamentul tău este inacceptabil.

— Ca de obicei, ne dezamăgești, a repetat tatăl ei.

— Mi-ai mai spus, tată, i-a răspuns Afrodita țâfnoasă, cum o știam eu.

Cu viteza unui șarpe care atacă, mama ei a lovit-o peste față așa de tare, încât plesnitura m-a făcut să tresar speriată. Mă așteptam ca Afrodita să țâșnească de pe bancă și să-i sară la gât (că doar nu degeaba îi zicem noi „cotoroanță infernală”), dar n-a fost așa. N-a făcut decât să-și apese obrazul cu mâna și să-și plece capul.

— Să nu plângi! Ți-am mai spus, dacă plângi dovedești că ești slabă. Măcar aici excelează și nu plânge, s-a răstit maică-sa.

Încet, Afrodita a ridicat capul și și-a luat mâna de pe față.

— N-am vrut să te dezamăgesc, mamă. Îmi pare rău.

— Scuzele nu pot îndrepta situația, i-a răspuns mama. Noi vrem să știm ce ai de gând să faci ca să-ți recapeți poziția.

Mi-am ținut respirația în ascunzătoarea mea.

— N-am ce face, a spus Afrodita disperată, pe un ton care a sunat dintr-odată tare copilăresc. Am dat-o în bară. Neferet m-a prins, m-a îndepărtat de la conducerea Fiicelor Întunericului și a pus pe altcineva. Cred că are de gând chiar să mă trimită la o altă Casă a Noptii.

— Știm deja asta! a vociferat mama ei și a aruncat fiecare cuvânt în parte ca pe un pumnal. Am stat de vorbă cu Neferet înainte să venim la tine. Voia să te transfere la o altă școală, dar am intervenit noi. Ai să rămâi aici. În același timp, am încercat s-o convingem să-ți dea înapoi poziția, eventual după o perioadă de restricție sau de pedeapsă.

— Nu, nu se poate, mamă! a izbucnit Afrodita terorizată și chiar nu puteam s-o condamn.

Parcă îmi și imaginam ce impresie trebuie să-i fi lăsat Marii noastre Preotese oamenii ăștia de gheață, care se cred perfecțiunea întruchipată. Dacă Afrodita mai avea o șansă cât de mică să-i reintre în grații lui Neferet, părinții ei de coșmar probabil că o redusese la zero.

— Bineînțeles că așa am făcut! Ce te așteptai, să stăm cu mâinile în sân în timp ce tu îți distrugi viitorul și devii un vampir oarecare, în te miri ce Casă a Noptii la dracu-n praznic? a replicat mama ei.

— Mai mult decât ai făcut-o deja, nu s-a lăsat nici tatăl ei maiajos.

— Dar nu e vorba de nicio restricție, a spus Afrodita, străduindu-se vizibil să-și stăpânească dezamăgirea și să discute omenește cu ei. Chestia e că am dat-o în bară rău de tot. Țasta e în sine un lucru rău, dar, în plus, aici este o fată care are puteri mai mari decât ale mele. Chiar dacă lui Neferet îi trece supărarea pe mine, nu o să mă pună din nou lider al Fiicelor Întunericii. - Apoi Afrodita a spus ceva care mi-a luat piuitul. - Fata cealaltă este un lider mai bun decât mine. Mi-am dat seama de asta la sărbătoarea de Samhain. Ea merită să conducă Fiicele Întunericii-lui, nu eu.

Dumnezeule! Adică să fi înghețat iadul?

Mama Afroditei a făcut un pas spre ea și am tresărit și eu odată cu Afrodita, sigură că o să-și mai ia o palmă. Dar n-a plesnit-o, ci s-a aplecat și și-a vârât fața frumoasă în cea a fiică-sii. De unde stăteam eu, mi-au

părut atât de asemănătoare, că m-a luat cu fiori.

— Să nu te prind că mai spui vreodată că cineva merită mai mult decât tine. Ești fiica mea și ai să meriți întotdeauna tot ce e mai bun.

Apoi s-a ridicat din nou și și-a trecut mâna prin părul perfect aranjat, deși aş băga mâna în foc că nu ar îndrăzni să i se ciufulească vreodată.

— Noi n-am reușit s-o convingem pe Neferet să-ți dea înapoi poziția de lider, așa că va trebui s-o convingi tu.

— Mamă, ți-am mai spus..., a dat ea să spună, dar tatăl ei a întrerupt-o:

— Scapă de fata cealaltă, ai să ai mai multe șanse ca Neferet să-ți redea poziția de lider.

„Rahat! Eu eram fata cealaltă!”

— Discrediteaz-o, împinge-o să facă greșeli și apoi ai grijă ca altcineva să-i spună lui Neferet, nu tu. Așa o să dea mai bine.

Mama ei vorbise cu atâta naturalitate, de parcă ar fi vorbit despre cum ar trebui să se îmbrace Afrodita a doua zi, nu despre felul în care să-mi facă mie zile fripte.

Dumnezeule, că tot vorbeam despre cotoroaște infernale!

— Și ai grijă cum te porți. Trebuie să fii ireproșabilă. Poate ar fi bine să-ți dezvălui mai des viziunile, cel puțin pentru o vreme, a adăugat tatăl ei.

— Bine, dar ani de zile mi-ați spus să-mi ascund viziunile, pentru că ele sunt sursa puterii mele.

Nu-mi puteam crede urechilor! Acum o lună Damien îmi spusese că sunt câțiva care cred că Afrodita încearcă să-și țină secrete viziunile față de Neferet, dar zic că asta se întâmplă pentru că ea urăște ființele umane, iar în viziunile ei apar întotdeauna tragedii viitoare în care mor oameni. Când îi mărturisea lui Neferet viziunile pe care le avea, Marea Preoteasă reușea aproape întotdeauna să împiedice tragedia și să

salveze vieți omenești. Așa că unul dintre lucrurile care m-au convins s-o înlătur de pe poziția de lider al Fiicelor Întunericului era tocmai faptul că își ține secrete viziunile. Nu sunt însetată de putere, nu mă înțelegeți greșit! Nu voiam să-i iau locul. La naiba, eu nici măcar nu știam ce să fac cu el. Știam doar că Afrodita e o pacoste și că trebuia să fac ceva ca s-o împiedic. Acum auzeam că unele dintre porcăriile pe care le făcuse se datorau faptului că îi lăsa pe nesuferiții ăia de părinți să-i spună ce să facă! Părinții ei chiar credeau că era bine să țină ascunse informații care ar fi putut salva viețile unor oameni. Iar tatăl ei era primarul orașului Tulsa! Acum înțeleg de ce-mi părea cunoscut. Era așa de ciudată chestia asta, încât mă lua cu dureri de cap.

— Nu viziunile sunt sursa puterii tale! a spus el. Tu chiar nu asculți niciodată? Am spus că te poți folosi de viziuni ca să obții putere, pentru că informația înseamnă întotdeauna putere. Sursa viziunilor tale este Transforma-rea care are loc în organismul tău. E o chestiune de genetică, atâta tot.

— Ba ar trebui să fie un dar de la zeiță, a șoptit Afrodita fără vlagă.

Mama ei a râs disprețuitoare.

— Nu fi proastă. Dacă ar exista zeița asta, de ce ți-ar da tocmai ție puteri? În fond, ești doar un copil stupid și încă unul în stare de mari greșeli, după cum a dovedit, o dată în plus, episodul ăsta. Așa că fii și tu măcar acum deșteaptă, Afrodita, și folosește-te de viziunile tale ca să-ți recâștigi favorurile, dar arată-te smerită. Trebuie s-o faci pe Neferet să creadă că îți pare rău.

— Dar îmi pare rău..., a rostit Afrodita cu un glas abia șoptit.

— Sper ca luna viitoare să ne dai vești mult mai bune.

— Da, mamă.

— Bine, acum condu-ne înapoi în sala de recepție,

ca să socializăm cu ceilalți.

— Pot să vă rog să mai rămân o clipă aici? Nu mă simt prea bine.

— Nici vorbă. Ce-o să zică lumea? se răsti mama ei. Vino-ți în fire! Ai să ne conduci înapoi în sală și ai s-o faci cu zâmbetul pe buze. Imediat!

Afrodita s-a ridicat ușor de pe bancă. Cu inima bătându-mi nebunește în piept, de mi-era și frică să nu mă dea de gol, am luat-o în grabă spre potecă până la răscrucea cu drumul pe care puteam să ies din curte. Odată ajunsă acolo, aproape am luat-o la fugă din grădină.

Tot drumul până la dormitoare m-am gândit numai la conversația la care asistasem. Și eu care credeam că am părinți de coșmar... Ai mei erau niște îngerași, ca soții Brady, din Brady Bunch, pe lângă părinții oribili și obsedați de putere ai Afroditei (ei, bine, da, mă uit și eu la reluările de pe Nickelodeon, ca toată lumea). Oricât mă enerva să recunosc, scena la care asistasem în seara asta mă ajuta să înțeleg de ce era Afrodita cum era. Pe bune, cum aș fi fost eu dacă n-aș fi avut-o pe bunica Redbird să mă iubească, să fie alături de mine și să mă ajute să-mi întăresc coloana vertebrală în ultimii trei ani? Și mai era ceva. Mama fusese normală. E adevărat că fusese stresată și că muncea foarte mult, dar treisprezece din cei aproape șaptesprezece ani ai mei fusese normală. Se schimbase numai după ce se măritase cu John. Așa că eu avusesem parte de o mamă bună și de o bunică extraordinară. Dar dacă nu ar fi fost așa? Dacă toată viața mea ar fi fost ca ultimii trei ani, în care m-am simțit nedorită în propria familie?

Cred că aș fi fost ca Afrodita și poate că încă i-aș mai fi lăsat pe ai mei să-mi spună ce să fac, pentru că aș fi sperat din tot sufletul că o să fiu suficient de merituoasă, că ei or să fie mândri de mine și că, într-o bună zi, or să mă iubească cu adevărat.

Gândul ăsta m-a făcut s-o văd cu alți ochi pe Afrodita, lucru de care nu eram prea încântată.

CAPITOLUL 3

— Da, mă, Zoey, înțeleg ce spui, da' pe bune acum! Printre altele, spunea că o să încerce să-ți întindă o cursă, ca să nu mai fii liderul Fiicelor Întunericului. Lasă, să nu-ți mai pară ție așa de rău pentru ea, mi-a spus Stevie Rae.

— Da, știu. Nu te gândi că nu mai pot după ea. Vreau să spun doar că acum, după ce am asistat la discuția dintre ea și țăcăniții ăia, înțeleg de ce e așa. Eu și cu Stevie Rae ne duceam la prima oră. De fapt, fugeam la prima oră, deoarece, ca de obicei, era cât pe ce să întârziem. Știam eu că n-ar fi trebuit să mai mănânc încă un bol de cereale Conteale Ciocula!

Stevie Rae și-a dat ochii peste cap.

— Și mai zici de mine că sunt prea de treabă.

— Nu sunt de treabă la faza asta, pur și simplu încerc s-o înțeleg. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că Afrodita se poartă ca o cotoroanță infernală.

Stevie Rae a pufnit și a clătinat din cap, agitându-și buclele blonde ca o fetiță. Părul ei scurt era o ciudățenie aici, în Casa Noptii, unde toată lumea, inclusiv majoritatea băieților, avea părul excesiv de lung și de bogat. Eu să zicem că am avut întotdeauna părul lung, dar mi s-a părut totuși tare ciudat când am ajuns aici și am fost bombardată cu păr, păr și iar păr. Acum înțelegeam de ce. Transformarea fizică prin care trecem și în urma căreia devenim vampiri implică și faptul că părul și unghiile ne cresc anormal de rapid. Cu puțin antrenament, poți să-ți dai seama în ce clasă este fiecare novice fără să fie nevoie să te uiți la broderia din piept. Vampirii arată altfel decât ființele umane, nu la modul nasol, pur și simplu altfel, deci e normal ca, pe măsură

ce se Transformă, corpul lor să arate și el altfel.

— Zoey, nu ascuți ce-ți spun.

— Ăă?

— Am spus să nu lași garda jos cu Afrodita. Așa o fi, o avea părinți de coșmar și poate că sunt niște zbiri și o tratează ca pe o marionetă. Mă rog. Dar tot e o creatură urâcioasă și răzbunătoare. Fii cu ochii în patru.

— Bine, stai fără grijă! Așa am să fac.

— OK. Ne vedem la ora a treia.

— Pa, pa, i-am strigat în urmă. Doamne, ce mai talent de dădacă avea și fata asta!

Am intrat iute în clasă și tocmai mă așezasem în bancă lângă Damien, care a ridicat întrebător din sprâncene la mine: „Iar ai băgat două boluri de cereale?”, când s-a sunat de intrare, iar Neferet s-a înființat în clasă.

Știu că e o chestie vecină cu ciudățenia (sau, poate mai bine spus, suspectă) să remarci permanent ce superbă e o femeie, dar Neferet este al naibii de frumoasă, de-ai zice că absoarbe toată lumina dintr-o încăpere. Avea o rochie simplă, neagră și niște cizme negre demențiale. Purta cerceii aceia din argint care simbolizează calea zeiței și, ca de obicei, pe piept avea broderia cu fir de argint care o reprezenta pe zeiță. Nu arăta ea ca zeița Nyx, care jur că mi-a apărut în viziunea pe care am avut-o în ziua în care am fost însemnată, dar transmitea aceeași forță și încrede-re. Trebuie să recunosc, voiam să fiu ca ea.

Azi nu era o zi obișnuită. În loc să ne predea mai toată ora (și trebuie să mărturisesc că, oricât ar părea de ciudat, Neferet nu ținea niciodată ore plicticoase), ne-a dat să facem un eseu pe tema Gorgonei, despre care învățase-răm toată săptămâna. Aflasem că, de fapt, nu era un monstru care transforma bărbații în stană de piatră la o simplă privire. Fusesse o Mare Preoteasă vampir, al cărei dar de la zeiță fusesse afinitatea sau o

legătură specială cu pământul, și poate de aici provine mitul cu „transformatul în piatră”. Sunt destul de sigură că, dacă o Mare Preoteasă vampir se enervează suficient de tare și are o legătură cu totul specială cu pământul (să nu uităm că pietrele provin din pământ), ea poate fără nici o problemă să transforme pe cineva în piatră. Așa că tema pentru azi era să scriem un eseu despre mitul acesta și despre simbolismul lui, precum și despre semnificațiile din spatele poveștii romanțate a Gorgonei.

Problema e că eu eram prea neliniștită ca să pot scrie. Pe lângă asta, aveam tot weekendul la dispoziție ca să termin eseu. Pe mine mă preocupa mai tare problema cu Fiicele Întunericului. Duminică era lună plină și trebuia să țin ritualul organizației. Îmi dădeam seama că lumea se aștepta, de asemenea, să anunț noile schimbări pe care aveam de gând să le fac. Of, mai întâi trebuia să am eu habar de ce schimbări vreau să fac. Spre surprinderea mea, aveam totuși o idee, dar categoric îmi mai trebuia un ajutor.

N-am dat importanță privirii strâmbе pe care mi-a aruncat-o Damien când mi-am strâns iute lucrurile și m-am dus la catedră, la Neferet.

— E vreo problemă, Zoey? m-a întrebat ea.

— Nu. Ba da. De fapt, dacă îmi dai voie să mă duc restul orei la centrul multimedia, probabil că problema mea o să se rezolve.

Mi-am dat seama că eram agitată. Mă aflam în Casa Noptii doar de o lună și încă nu prea știam eu exact cum trebuie să te învoiești de la o oră. Ideea e că, de când eram eu aici, numai doi elevi se îmbolnăviseră și muriseră. Amândoi. Organismul lor respinsese Transformarea, iar la unul dintre cazuri fusesem de față, la ora de literatură. Fusesem îngrozitor de aiurea. Dar, cu excepția rarelor situații când murea cineva, elevii nu prea lipseau de la ore. Neferet mă privea și mi-am adus aminte că putea citi gândurile, așa că probabil simțea

bălmăjeala jenantă care mi se derula în cap. Am oftat.

— Am de căutat niște chestii pentru Fiicele Întunericului. Vreau să găsesc idei noi de organizare. A părut încântată.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Probabil că da, dar mai întâi vreau să mă informez puțin și să-mi pun gândurile în ordine.

— Bine, treci pe la mine când ești gata. Și stai la centrul multimedia cât timp ai nevoie, a adăugat Neferet.

— Am nevoie de permisiune? am întrebat eu nesigură.

— Eu sunt mentorul tău și ți-am dat-o deja, așa că de ce-ai mai putea avea nevoie? a spus ea zâmbitoare.

— Mersi, i-am spus și am ieșit în grabă din clasă, cu un sentiment de jenă. Abia aștept să mai treacă ceva timp, ca să știu și eu toate regulile astea interne. Și, în orice caz, de ce naiba mi-oi fi făcut eu griji nu știu.

Holurile erau pustii. Aici nu era ca la fosta mea școală (liceul South Intermediate din Broken Arrow, Oklahoma - o suburbie plicticoasă a Tulsei), cu directori adjuncți complexați, bronzăți în exces și al căror scop în viață era să stea la pândă pe hol ca să chinuie elevii. Am încetinit pasul și mi-am spus că trebuie să mă relaxez. Doamne, ce stresată fusesem în ultima vreme.

Biblioteca era amenajată în partea centrală a școlii, într-o sală meseriașă pe mai multe niveluri, construită în stilul turelor unui castel și care se potrivea de minune cu restul școlii. Toată treaba asta arăta ca desprinsă din vechime. Probabil că ăsta fusese unul dintre motivele pentru care le reținuse atenția vampirilor acum cinci ani. De fapt, fusese școală preparatoare de fițe, pentru copii de bani gata, dar inițial fusese mănăstire augustină a Oame-nilor credinței. Îmi aduc aminte că, atunci când am întrebat-o pe Neferet cum de reușiseră să-i convingă pe cei de la școala preparatoare să le vândă lor, vampirilor, îmi spusese că le făcuseră o ofertă pe care n-au putut s-o

refuze. Când îmi aminteam ce ton amenințător căpătase vocea ei, încă mi se mai făcea pielea de găină.

— Miorl-aa!

Am tresărit și mai că m-am scăpat pe mine.

— Nala! Mi-a stat inima în loc!

Indiferentă la zbuciumul meu, mi s-a aruncat în brațe și a trebuit să jonglez în același timp cu caietul de notițe, cu geanta și cu pisicuța mea roșcată și dolofană. În răstimpul ăsta, Nala mi s-a văicărit cu vocea ei de bătrânică morocănoasă. Era înnebunită după mine și mă alesese fără rețineri, dar asta nu înseamnă că era întotdeauna drăguță. Am mutat-o și am deschis ușa de la centrul multimedia.

Ce-i spusese Neferet cretinului de John era adevărul gol-goluț. Pisicile chiar umblă prin școală după bunul lor plac. Adesea, ele își însoțesc „stăpânul” sau „stăpâna” la ore. Nalei, de exemplu, îi plăcea să vină după mine de mai multe ori pe zi. Mă făcea s-o scarpin în cap, se văicărea un pic și apoi pleca la treburile ei de pisică aflată în timpul liber, oricare ar fi ele. Hm, oare urzea cum să pună stăpânire pe lume?

— Vrei să te ajut? m-a întrebat tipa de la centrul multimedia. O întâlnisem pentru scurt timp în săptămâna în care mă obișnuisem cu toate cele de prin școală, dar reținusem că o chema Sappho. Nu vă închipuiți că era adevărata Sappho, preotesa-vampir care a murit acum vreo mie de ani; chiar zilele astea îi studiem opera la ora de literatură.

— Nu, mulțumesc, Sappho. Nalei nu îi prea place nimeni în afară de mine.

Sappho, o tipă micuță, brunetă, ale cărei desene elaborate reprezentau, după cum mă luminase Damien, litere din alfabetul grecesc, i-a zâmbit tandru Nalei.

— Nu găsești că pisicile sunt niște ființe teribil de interesante? Am mutat-o pe Nala pe celălalt umăr, prilej cu care mi-a mârâit în ureche.

- Cu siguranță nu sunt precum câinii, am răspuns.
- Slavă zeiței!
- Pot să folosesc un calculator?

Centrul multimedia era împânzit de rafturi interminabile de cărți, dar avea și o sală modernă, meseriașă foc, pentru calculatoare.

— Sigur, simte-te ca la tine acasă și vino la mine dacă nu găsești ce-ți trebuie.

— Mersi.

Am ales un calculator de pe o masă mare și frumoasă și am deschis o pagină de internet. Țsta era un alt lucru cu totul diferit decât la școala mea de dinainte. Aici nu existau parole și nici programe de restricționare a anumitor site-uri. Aici toți se așteptau ca elevii să dovedească înțelepciune și să se comporte cum trebuie. Dacă se întâmpla totuși ca vreunul dintre noi să n-o facă, nu avea nici cea mai mică șansă să nu se afle, dat fiind că vampirii sunt aproape imposibil de mințit. Numai când mă gândeam s-o mint pe Neferet mi se strângea stomacul ca un ghem.

„Hai, concentrează-te și termină cu prostiile, că e treabă serioasă!”

Bun, îmi trecuse prin minte o chestie și acum voiam să văd dacă e ceva de capul ei. Am deschis Google și am scris „școli preparatoare particulare”. Mi-a dat milioane de rezultate. Am redus căutarea. Voiam să găsesc unele din alea exclusiviste și de nivel înalt, nu școli speciale cretine, care sunt de fapt și de drept închisori temporare pentru viitorii infractori. În același timp, trebuiau să fie vechi, dintre cele care existau de câteva generații. Căutam ceva care trecuse testul timpului. Imediat mi-a apărut Chatham Hali, școala pe care i-o fluturaseră pe sub nas Afroditei părinții ei. Era o școală preparatoare exclusivistă de pe coasta de est și, măculiță, ce fițoasă părea! Am închis pagina. N-aveam de gând să iau drept model un loc pe care îl apreciau

ciudații ăia de părinți ai Afroditei. Am mai căutat... Exeter... Andover... Taft... Școala domnișoara Porter (he, he, pe bune, chiar așa se numea)... Kent...

— Kent. Am mai auzit numele ăsta - i-am spus Nalei, care se încolăcise pe masă ca să mă poată privi cu ochișorii ei adormiți. Am deschis pagina. - E în Connecticut, de aia îmi părea cunoscută. La școala asta mergea Shaunee când a fost însemnată.

Am căutat pe site, curioasă să văd pe unde își dusese Shaunee primele zile de boboacă, adică de elevă de clasa a treia. Era o școală drăguță, trebuie să recunosc. Fițoasă, desigur, dar avea ceva care o făcea mai atractivă decât celelalte școli. Poate că totul era din cauză că o cunoșteam pe Shaunee. Am continuat să caut pe site și dintr-odată m-am luminat.

— Asta e! am mormăit în barbă. Asta îmi trebuie. Am scos pixul și o foaie de hârtie și m-am apucat să iau notițe, grămezi de notițe.

Dacă Nala nu m-ar fi avertizat cu sâsâitul ei, cred că aș fi sărit cât colo la auzul vocii adânci din spatele meu.

— Pari cu totul adâncită în lucru.

Mi-am aruncat privirea peste umăr și am înghețat. Dumnezeu!

— Scuză-mă că te-am întrerupt. Numai că mi s-a părut atât de neobișnuit ca un elev să scrie de mână așa de febril, în loc să recurgă la calculator, ca să scape mai repede, încât m-am gândit că poate compui vreo poezie. Eu, unul, prefer să scriu de mână când compun poezii. Calculatorul este prea impersonal.

„Nu mai fi atât de idioată! Scoate și tu un sunet!” mi-a trecut ca un fulger prin minte.

— Ăă, nu scriu poezii. Bravo, asta da genialitate!

— A, mă rog. Încercarea moarte n-are. Mi-a părut bine.

Mi-a zâmbit și a dat să se întoarcă, dar glasul meu

a început oarecum să funcționeze la parametri normali.

— Ăă, sunt de acord cu tine, calculatoarele sunt prea impersonale. Nu se poate spune că am scris vreodată poezii, dar, atunci când scriu ceva important pentru mine, îmi place să procedez așa.

Ca o cretină ce sunt, am ridicat pixul în aer.

— Poate că ar trebui să încerci să scrii poezii. Se pare că ai suflet de poet. - A întins mâna. - De obicei, pe la ora asta trec pe aici și o înlocuiesc pe Sappho. Nu sunt profesor plin, pentru că am venit doar de un an în școală. Predau doar două ore, așa că am destul timp liber. Mă numesc Loren Blake, poet vampir laureat.

L-am prins de antebraț în stilul tradițional al vampirilor, încercând să nu mă gândesc la căldura brațului lui, la puterea din el și la cât de singuri eram în încăpere.

— Știu, am spus. Mi-a venit să-mi iau gâtul. Ce tâmpenie fusesem în stare să spun! Vreau să spun că știu cine ești. Ești primul poet laureat din ultimii două sute de ani. - Mi-am dat seama că îl țineam încă de braț și i-am dat drumul. - Eu sunt Zoey Redbird.

Zâmbetul lui mi-a făcut inima să mi se zbată în piept.

— Și eu știu cine ești tu. - Ochii lui superbi și atât de negri încât te puteai pierde în ei au licărit ștregărește. - Ești prima novice cu Semnul colorat complet și întins și, de asemenea, singurul vampir, fie el novice, sau adult, care are o afinitate față de toate cele cinci elemente. Mă bucur să te întâlnesc în sfârșit în persoană. Neferet mi-a vorbit foarte mult despre tine.

— Serios? am spus și m-am îngrozit cât de pițigăiată îmi sunase vocea.

— Desigur. Este foarte mândră de tine. - A dat din cap spre locul neocupat de lângă mine. - Nu vreau să te țin din treabă, dar te deranjează dacă stau puțin cu tine?

— Absolut deloc. Chiar aveam nevoie de o pauză.

Cred că mi-a amortit și fundul.

Doamne, te rog, curmă-mi suferința!

— Atunci ai vrea să stai în picioare cât timp stau eu jos? s-a amuzat el.

— Nu, îmi schimb doar poziția.

„Iar apoi, scuză-mă, trebuie să mă duc să mă arunc de la fereastră.”

— Dacă nu sunt indiscret, pot să te întreb la ce lucrezi cu atâta seriozitate?

„Hai să vedem, trebuie să mă gândesc bine și apoi să deschid gura! Comportă-te normal! Uită că este bărbatul cel mai amețitor pe care l-ai avut vreodată prin preajmă! E profesor la noi în școală. E ca oricare alt profesor, atâta tot. Da, vezi să nu! Ca oricare alt profesor, dar părea bărbatul perfect, desprins din visul oricărei femei. Și când zic bărbat, chiar aia vreau să zic. Erik era sexy, frumos și al naibii de meseriaș. Loren Blake, în schimb, era o cu totul altă lume. Era o lume intangibilă, nepermis de sexy, la care eu nu puteam spera. De parcă el ar fi văzut în mine altceva decât o puștoaică! Vezi să nu! Am șaisprezece ani. Mă rog, aproape șaptesprezece, dar tot aia e. El are, probabil, cel puțin în jur de douăzeci și unu de ani. Era și el amabil. Mai mult ca sigur voia să se uite mai de aproape la Semnele mele ciudate. Poate strânge informații pentru o poezie extrem de jenantă despre...”

— Zoey. Nu e nici o problemă dacă nu vrei să-mi spui la ce lucrezi. Chiar nu voiam să te deranjez.

— Nu, nu-i nimic. - Am inspirat adânc și m-am adunat. - Îmi cer scuze, cred că mi-a zburat gândul la ceea ce căutam eu, am mințit și am sperat că era suficient de tânăr încât să nu aibă incredibilele abilități de detector de minciuni ale profesorilor mai în vârstă. Mi-am continuat iute bălmăjeala. - Vreau să schimb regulile Fiicelor Întunericului. Cred că organizația are nevoie de o bază solidă, de reguli și de o direcție clară. Nu numai

pentru a fi primit, dar și când ești acceptat trebuie să respecti niște reguli. Nu cred că e bine să ai voie să te porți ca un idiot, după bunul plac, și să-ți menții privilegiul de a fi Fiică sau Fiu al Întunericului.

M-am oprit și am simțit că mă aprind la față. Ce naiba îndrugam eu aici? Cred că îi păream proasta clasei. Dar, în loc să râdă de mine sau, și mai rău, să mă pună la locul meu și apoi s-o ia din loc, el a părut să mediteze la cuvintele mele.

— Și ce-ai găsit? m-a întrebat.

— Păi, îmi place cum funcționează organizația studențească dintr-o școală particulară, Kent se numește. Ia uite! - Am dat clic pe linkul din dreapta și am citit de acolo: Consiliul Superior și Sistemul Monitorilor este parte integrantă a vieții din liceul Kent. Acești elevi sunt aleși lideri și jură să devină modele de urmat și să se ocupe de toate aspectele vieții școlare din liceul Kent. - Am arătat cu pixul spre monitor. - Vezi, sunt mai multe feluri de monitori și sunt aleși la întrunirea anuală a Consiliului prin votul elevilor și al profesorilor, dar alegerea finală le aparține directorului, în cazul nostru Neferet, și Monitorului Superior.

— Adică tu, a spus el.

Iar am roșit.

— Mda. Mai scrie că în luna mai a fiecărui an sunt „numiți” noi membri ai Consiliului ca posibili candidați pentru următorul an școlar și cu ocazia asta are loc o ceremonie. - Am zâmbit și am spus mai mult pentru mine decât pentru el: Prilej pentru un nou ritual, de care Nyx va fi încântată. - Pe când spuneam asta, am simțit în adâncul meu că era adevărat.

— Îmi place, a spus Loren. Mi se pare o idee excelentă.

— Serios? N-o spui doar din politețe?

— Trebuie să-ți spun un lucru despre mine. Eu nu mint. L-am privit în ochi. Păreau infiniți. Era atât de

aproape de mine, încât îi simțeam căldura și a trebuit să-mi înăbuș un fior de dorință neașteptată, interzisă.

— Bine, mulțumesc - am spus moale. Cuprinsă brusc de îndrăzneală, am continuat: Vreau ca Fiicele Întunericului să fie ceva mai mult decât o simplă organizație. Vreau să fie un model, să aibă un comportament exemplar. Așa că m-am gândit că fiecare dintre noi trebuie să jure să susțină cinci idealuri, întruchipate de cele cinci elemente.

A înălțat din sprâncene.

— La ce te-ai gândit?

— Fiicele și Fiii Întunericului trebuie să jure să fie cinstiți față de aer, credincioși focului, înțelepți față de apă, înțelegători cu pământul și sinceri cu spiritul. Am terminat enunțul fără să mă uit la notițe. Știam deja pe de rost cele cinci idealuri. Așa că l-am privit în ochi. O clipă a rămas tăcut. Apoi, ușurel, a întins mâna și a urmat cu degetul linia curgătoare a desenului meu. Îmi venea să tremur sub atingerea lui, dar eram împietrită.

— Frumoasă, inteligentă și inocentă, a șoptit el. Apoi a rostit cu vocea lui incredibilă: „Cea mai de preț parte a frumuseții este aceea pe care un tablou nu o poate reda.”

— Îmi cer scuze că vă întrerup, dar chiar trebuie să iau cu împrumut următoarele trei cărți din serie pentru profesoara Anastasia.

Vocea Afroditei a rupt vraja dintre mine și Loren și mai că mi-a stat inima în loc. Loren părea și el la fel de cutremurat cum mă simțeam eu. Și-a lăsat mâna să cadă și s-a dus la pupitrul bibliotecarului. Am rămas țintuită locului, de parcă aș fi prins rădăcini, și am încercat să dau impresia că nu-mi văd capul de câte notițe trebuia să mai iau, niște mângălituri în realitate. Am auzit-o pe Sappho întorcându-se și ocupându-se de cărțile Afroditei în locul lui Loren. Pe el l-am auzit plecând și, ca în transă, m-am întors și l-am privit. Ieșea pe ușă fără să-mi arunce

cea mai mică privire.

Dar Afrodita mă țintuia cu privirea, iar pe buzele ei perfecte răsărise un zâmbet răutăcios.

La naiba!

CAPITOLUL 4

Voiam să-i spun lui Stevie Rae despre faza cu Loren și cum dăduse Afrodita buzna peste noi, dar nu mă simțeam în stare să pomenesc ceva de față cu Damien și cu gemenele. Nu că ei n-ar fi fost prietenii mei, dar abia avusesem timp să mă gândesc la cele petrecute, și gândul că toți trei s-ar pune pe comentat pe tema asta m-a făcut să mă sfiesc. Mai ales că gemenele își schimbaseră orarul ca să meargă la cursul opțional de poezie al lui Loren și recunoscusem de bună voie că de fiecare dată stăteau toată ora și căscau gura la el. Ar începe să bată câmpii dacă le-aș spune ce se întâmplase. Pe de altă parte, ce se întâmplase? Ce Dumnezeu, tipul doar mă atinsese pe față.

— Ce-ai pățit? m-a întrebat Stevie Rae.

Toți patru și-au reorientat brusc atenția de la salata lui Erin, în care încercau să descopere dacă e vreun fir de păr sau doar un fir din ăla ciudat de la țelină, la mine.

— Nimica, mă gândeam la Ritualul Lunii Pline de duminică. Mi-am privit prietenii. Se uitau la mine cu niște ochi care-mi dădeau de înțeles că ei chiar credeau că eu mă gândeam la lucruri serioase, nu la prostii. Cât mi-aș dori să am încrederea în mine pe care mi-o arătau ei.

— Și te-ai hotărât ce-ai să faci? m-a întrebat Damien.

— Cred că da. Ia să vedem, ce părere aveți despre ideea asta... M-am lansat în explicația despre Consiliu și Monitori și pe la jumătate mi-am dat seama că, de fapt, nu era rău deloc. Mi-am încheiat expunerea cu cele cinci idealuri având în centru cele cinci elemente.

Nimeni n-a scos un sunet. Tocmai începeam să-mi fac griji, când Stevie Rae și-a azvârlit brațele în jurul gâtului meu și m-a îmbrățișat tare.

— O, Zoey! O să fii o Mare Preoteasă supertare. Damien mă privea euforic și, cu un glas care i-a tremurat adorabil, a rostit:

— Mă simt ca la curtea unei mari domnițe.

— Ai putea fi chiar tu o mare domniță, s-a auzit Shaunee.

— Domnița Mary Poppins... hi, hi, hi, a chicotit Erin.

— Băi...! le-a pus Stevie Rae în gardă.

— Scuze, au spus gemenele într-un glas.

— Nu m-am putut abține, a spus Shaunee. Dar, pe bune, ideea ne place la nebunie.

— Mda, pare un mod excelent de a ține la distanță cotoroanțele, a adăugat Erin.

— Aaa, asta e altă chestie despre care voiam să vorbesc cu voi. - Am inspirat adânc. - M-am gândit că numărul șapte este potrivit pentru Consiliu. Așa vor fi destui membri și e imposibil să avem egalitate de voturi. - Au aprobat din cap. - Pe unde am citit eu, nu numai despre Fiicele Întunericului, dar și despre alte asociații studențești în general, se spune că membrii Consiliului sunt din clasele mari. De fapt, Monitorul Superior, adică eu, este din clasele mai mari, nu boboc.

— Mie îmi place mai mult denumirea de „elev de clasa a treia”. Pare de pe vremuri, a spus Damien.

— Indiferent cum îi zicem, tot este anormal să fim cu toții atât de mici. Asta presupune că mai avem nevoie de doi elevi mai mari alături de noi în Consiliu.

După o scurtă pauză, Damien a zis:

— Îl propun pe Erik Night.

Shaunee și-a dat ochii peste cap, iar Erin a comentat:

— Măi, băiatule, de câte ori să-ți spunem că el nu este Mary Poppins ca tine? Lui îi plac sânii și vaginele, nu

penisurile și anu...

— Terminați! - Nu aveam nici cel mai mic chef să ascult discuții pe tema asta. - Cred că Erik Night este o alegere bună, și nu pentru că mă place pe mine sau mă rog...

— Părțile intime ale fetelor? mi-a sărit Stevie Rae în ajutor.

— Exact, părțile intime ale fetelor în loc de cele ale băieților. Cred că are calitățile care ne interesează pe noi. Este talentat, drăguț și un băiat tare de treabă.

— Și e frumos..., a spus Erin.

— ... de pică, a încheiat Shaunee.

— Așa e. Dar n-o să ne apucăm acum să primim membri pe criteriul aspectului.

Shaunee și Erin s-au încruntat, dar nu m-au contrazis. În realitate, nu sunt chiar îngrozitor de superficiale, doar puțin cam superficiale.

Am tras adânc aer în piept.

— Și cred că al șaptelea membru al Consiliului trebuie să fie unul dintre cei din grupul Afroditei. Dacă vreunul dintre ei solicită să se alăture Consiliului nostru.

De data asta n-am mai avut parte de tăcere, pentru că Erin și Shaunee, ca de obicei, au izbucnit în același timp.

— Adică una dintre cotoaroanțele alea infernale?

— Nici de-a dracu'!

Damien a profitat de momentul în care ele își trăgeau sufletul, ca să poată chirăi din nou, și a intervenit:

— Nu cred că e o idee prea bună.

Stevie Rae n-a zis nimic, dar părea supărată și își tot mușca buzele.

Am ridicat mâna și, spre plăcerea și surprinderea mea, chiar au tăcut.

— Nu am devenit liderul Fiicelor Întunericului ca să pornesc un război în școala asta. Am făcut-o pentru că

Afrodita era tiranică și trebuia oprită. Acum, că sunt eu la conducere, vreau ca Fiicele Întunericului să fie un grup din care să fie o onoare să faci parte. Și nu doar o șleahtă de fițoși, ca atunci când era Afrodita lider. Ar trebui să fie greu să intri în rândul Fiicelor și Fiilor Întunericului și să fie un grup select. Dar nu pentru că numai prietenii actualului lider au șansa să intre. Vreau ca Fiicele și Fiii Întunericului să fie o asociație cu care să se mândrească toată lumea și cred că, permițând unuia dintre foștii membri să facă parte din Consiliul meu, aș transmite mesajul potrivit.

— Sau ai crește un șarpe la sân, a spus Damien liniștit.

— Damien, oare greșesc dacă spun că șerpii îi sunt foarte apropiați lui Nyx? i-am răspuns iute, dând curs intuiției care mă îmboldea. Nu cumva au o reputație proastă doar pentru că de-a lungul istoriei au simbolizat puterea femeii, iar bărbații voiau să le ia femeilor puterea și s-o prezinte în schimb ca pe ceva dezgustător și înspăimântător?

— Nu, ai dreptate —a spus el cu reținere -, dar asta nu înseamnă că e o idee bună să primim în Consiliul nostru pe cineva din gașca Afroditei.

— Vezi, asta e ideea. Nu vreau să fie doar Consiliul nostru. Vreau să devină o tradiție a școlii, ceva care să dăinuie în timp.

— Deci, vrei să spui că, dacă vreunul dintre noi nu supraviețuiește Transformării, prin faptul că am fondat felul ăsta nou de asociație va fi ca și când n-am fi murit, a zis Stevie Rae și cu asta am văzut că le captase interesul celorlalți.

— Exact asta voiam să spun, deși nu cred că mi-am dat seama până în momentul de față, am spus iute.

— Hm, îmi place treaba asta, deși nici prin gând nu-mi trece să mă înec în propriul meu sânge, a comentat Erin.

— Normal că n-o să te îneci în tău propriul sânge, geamăno. E o moarte mult prea puțin atrăgătoare.

— Nici nu vreau să mă gândesc că n-o să supraviețuiesc Transformării - a zis și Damien -, dar, dacă e să mi se întâmple ceva îngrozitor, aș vrea să rămână ceva în urma mea în școala asta.

— Putem să ne facem și plăci? a întrebat Stevie Rae și am remarcat că s-a făcut dintr-odată neobișnuit de palidă.

— Plăci?

Habar n-aveam despre ce vorbește.

— Da, cred că ar trebui să facem niște plăci pe care să fie trecute numele... cum ai zis că se numesc?

— Monitori, a spus Damien.

— Așa, Monitori. Pe placă, sau mă rog, am putea să trecem numele membrilor Consiliului Monitorilor din fiecare an și să fie expusă pentru totdeauna.

— Exact, a spus Shaunee, entuziasmându-se de idee. Dar să nu fie doar o placă. Ne trebuie ceva mai meseriaș decât o placă amărâtă.

— Ne trebuie ceva unic, așa ca noi, a adăugat Erin.

— Urme de palme, a venit Damien cu ideea.

— Ce? am întrebat.

— Urmele palmelor noastre sunt unice. Ce-ar fi să ne imprimăm fiecare palmele în ciment, iar sub ele să ne trecem numele, și-a continuat Damien gândul.

— Ca vedetele de la Hollywood! a exclamat Stevie Rae. Recunosc, părea cam de prost gust, ceea ce însemna că n-avea cum să nu-mi placă. Ideea era la fel ca noi, unică, meseriașă și total nepotrivită.

— Cred că ideea cu urmele de palme este excelentă. Și știți care e locul ideal pentru ele?

M-au privit cu un licăr de bucurie în priviri, uitând pentru moment de grija că una dintre prietenele Afroditei ni s-ar putea alătura și de frica aproape constantă a morții subite care ne amenința pe toți.

— Locul cel mai potrivit este curtea.

S-a auzit soneria, semn că trebuia să mergem din nou la ore. I-am spus lui Stevie Rae s-o anunțe pe profa de spaniolă, la profe Garmy, că m-am dus să vorbesc cu Neferet și că o să întârzii. Voiam neapărat să-i spun ce idei îmi veniseră cât le aveam încă proaspete în minte. Nu aveam să stau prea mult. Urma să-i expun pe scurt planul, ca să văd dacă îi plăcea direcția în care mă îndreptam. Poate... poate chiar aveam s-o invit la Ritualul Lunii Pline de duminică, să fie de față când urma să anunț noul proces de selecție a membrilor Fiicelor și Fiilor Întunericu-lui. Mă gândeam la ce emoționată aș fi dacă avea să fie și Neferet de față, urmărindu-mă cum formez cercul și îmi țin propriul ritual, și îmi spuneam cu asprime că trebuie să-mi stăpânesc emoțiile și că pentru Fiicele Întunericului avea să fie mai bine dacă era și Neferet de față, demonstrând astfel că îmi sprijinea ideile noi și...

— Dar asta am văzut! Vocea Afroditei răzbătea prin ușa între-deschisă a biroului lui Neferet, tulburându-mi gândurile și făcându-mă să mă opresc brusc.

Avea glasul ciudat, părea foarte supărată și poate chiar speriată.

— Dacă numai atât ești în stare să vezi, poate că n-ar mai trebui să împărtășești și altora ce-ai văzut, a spus Neferet cu o voce ca de gheață, înfiorătoare, rece și tăioasă.

— Neferet, tu m-ai întrebat! Eu n-am făcut decât să-ți spun ce am văzut.

Despre ce vorbea Afrodita? La naiba! Oare dăduse fuga la Neferet să-i spună că-l văzuse pe Loren atingându-mi fața? Mi-am aruncat privirea pe holul pustiu. Ar trebui să dispar de aici, dar în niciun caz n-aveam să plec dacă afurisita aia de cotoroanță vorbea despre mine, chiar dacă Neferet nu părea să creadă o iotă din ce spunea ea. Așa că, în loc să dispar, ca o fată

deșteaptă, m-am repezit pe furiș spre colțul întunecos de lângă ușa întredeschisă și, după un scurt moment de gândire, mi-am scos un cerclu din ureche și l-am aruncat în colț. Mă învârt în general mult prin biroul lui Neferet, așa nu era imposibil de crezut că aș putea să-mi caut un cerclu pe care l-aș fi pierdut în fața ușii ei.

— Știi ce vreau de la tine? a spus Neferet atât de tare și de mânioasă încât m-a luat cu fiori. Vreau să înveți să nu vorbești despre lucruri dis-cu-ta-bi-le, a silabisit ea ultimul cuvânt. Oare prin asta înțelegea bârfitul despre mine și Loren?

— Eu... voiam doar ca tu să afli - a spus Afrodita printre lacrimi, înăbușându-și cuvintele în suspine. - Mă gâ...gândeam că tu poți să preîntâmpini.

— Poate ar fi mai bine să te gândești că, din cauza egoismului de care ai dat dovadă, Nyx ți-a luat puterea pe care ți-a dat-o, pentru că i-ai ieșit din grații, iar imaginile pe care le vezi acum sunt false.

Nu-mi mai fusese dat să aud niciodată o voce atât de plină de cruzime ca cea a lui Neferet. Parcă nici nu mai era ea și mă speria într-un fel pe care mi-era greu să-l descriu. În ziua în care fusesem însemnată, înainte să ajung în Casa Noptii, avusesem un accident. Cât fusesem inconștientă, trăisem o experiență extracorporală la finalul căreia îmi apăruse Nyx. Zeița îmi spusese că avea planuri mari cu mine, iar apoi mă sărutase pe frunte. Când m-am trezit, Semnul meu era complet colorat. Aveam o legătură puternică cu elementele, deși abia mult mai târziu mi-am dat seama de lucrul ăsta, și căpătasem și o intuiție ciudată, care mă îndemna uneori să spun sau să fac anumite lucruri, iar alteori, în mod evident, să-mi țin gura. În momentul de față intuiția asta îmi spunea că era ceva aiurea în mânia lui Neferet, deși era o reacție la bârfele răutăcioase ale Afroditei la adresa mea.

— Te rog, Neferet, nu spune asta! a hohotit

Afrodita. Te rog, nu-mi spune că Nyx m-a abandonat!

— Nu trebuie să-ți spun eu nimic. Privește în sufletul tău. Ce vezi acolo?

Dacă Neferet ar fi vorbit cu blândețe, ai fi putut interpreta vorbele ei ca pe niște sfaturi date de o profesoară sau o preoteasă înțeleaptă unui elev rătăcit, cu alte cuvinte, „analizează-te pe tine ca să vezi care e problema și apoi rezolv-o”. Însă vocea lui Neferet era tăioasă, amenințătoare și plină de cruzime.

— Văd că... că... ăă... am greșit, dar nu că zeița mă urăște. Afrodita plângea așa de tare, încât îmi era din ce în ce mai greu s-o înțeleg.

— Atunci poate că ar trebui să te uiți mai atent. Hohotele Afroditei erau sfâșietoare. Nu mai puteam să ascult. Mi-am lăsat naibii cercelul, mi-am ascultat instinctul și am fugit de acolo mâncând pământul.

CAPITOLUL 5

M-a durut așa de tare stomacul la ora de spaniolă, încât mi-am scormonit în creier cum să-i spun profei Garmy puedo ir al baho și am stat atât de mult la baie, încât Stevie Rae a venit după mine ca să vadă ce am. Știu că își făcea griji din cauza mea. Se știe că, dacă o novice pare bolnavă, în general asta înseamnă că e pe moarte. Și sunt convinsă că arătam ca naiba. I-am spus lui Stevie Rae că trebuie să-mi vină ciclul și că am niște crampe de mor, deși nu la propriu. N-a părut prea convinsă.

M-am simțit teribil de ușurată când m-am dus la ultima oră pe săptămâna asta, la echitație. Nu numai că îmi plăcea la nebunie cursul ăsta, dar, mai mult decât atât, mă relaxa întotdeauna. Săptămâna asta chiar reușisem să o mân la galop mic pe Persefona, iapa pe care mi-o încredințase Lenobia (ei nu-i ziceam „profesoara Lenobia”, pentru că spunea că numele

străvechii regine vampir este în sine un titlu) la ora din prima săptămână, și repetasem schimbările la galop. M-am antrenat împreună cu frumoașa iapă până am sfârșit amândouă lac de sudoare, și așa mi-a mai trecut și durerea de stomac. Apoi am liniștit-o, am țeșălat-o, fără să-mi fac griji că soneria anunțase sfârșitul orelor de vreo jumătate de oră, iar apoi am țâșnit din grajdul ei. M-am dus în încăperea extrem de curată în care țineau harnașamentul ca să pun la loc țeșalele și, spre surprinderea mea, am dat peste Lenobia stând pe un scaun în fața ușii. Freca cu săpun o șa englezească ce părea deja impecabilă.

Lenobia era neobișnuită chiar și pentru un vampir. Avea un păr extraordinar, atât de blond încât părea aproape alb, lung până la brâu. Ochii îi erau de un cenușiu ciudat, ca cerul unei zile furtunoase. Era micuță la trup și avea o atitudine de primă balerină. De jur împrejurul feței se vedeau desene safirii formate din noduri împletite, printre care se ghiceau cai în salt sau ridicați pe picioarele din spate.

— Caii ne pot ajuta să ne rezolvăm problemele, a spus ea fără să-și ridice privirea de la șa.

Nu știam ce să spun. Îmi plăcea Lenobia.

Recunosc, când am început orele cu ea mă înfricoșase; era dură și sarcastică, dar, după ce am ajuns s-o cunosc mai bine și am demonstrat că înțelesesem faptul că un cal nu este doar un câine mai mare, am început să-i apreciez inteligența și atitudinea fără ocolișuri. De fapt, asemenea lui Neferet, era profesoara mea preferată, însă discuțiile noastre se rezumaseră întotdeauna la cai. Așa că, după un moment de șovăială, am reușit să spun:

— Persefona mă calmează chiar și când nu sunt deloc calmă. Oare are sens ce spun eu?

Și-a înălțat spre mine privirea umbrită de îngrijorare.

— Are foarte mult sens. - După o scurtă pauză a

continuat: Ți s-au dat multe responsabilități într-un timp foarte scurt, Zoey.

— Nu mă deranjează, am asigurat-o. În fond, este o onoare să fii liderul Fiicelor Întunericului.

— Deseori lucrurile care ne fac cea mai mare onoare ne pot crea în același timp cele mai mari probleme. - S-a oprit din nou și poate că era doar în închipuirea mea, dar a părut să ezite dacă să spună mai mult sau nu. Apoi și-a îndreptat și mai mult spatele. - Neferet e mentorul tău și este firesc să-i faci ei confidențe, dar uneori pare dificil să discuți cu o Mare Preoteasă. Vreau să știi că, orice problemă ai avea, poți să vii la mine.

Am clipit surprinsă.

— Mulțumesc, Lenobia.

— Pun eu astea la loc. Hai, fugi! Sunt sigură că prietenii tăi se întreabă pe unde ești. - Mi-a zâmbit și a întins mâna să-mi ia țeșalele. - Ești oricând binevenită s-o vizitezi pe Persefona în grajd. Nu știu cum se face, dar, adesea, când țeșali un cal, lumea pare mai puțin complicată.

— Mulțumesc, am repetat eu.

Pe când ieșeam din grajd, pot să jur că am auzit-o spunând ușor în urma mea ceva de genul „Nyx să te binecuvânteze și să te aibă în pază”. Dar era mult prea ciudat. Sigur, era ciudat și că-mi spusese că puteam veni oricând să stau de vorbă cu ea. În general, novicii aveau o legătură specială cu mentorii lor, iar eu aveam un mentor de nu se poate în persoana Marii Preotese a școlii. Normal, ne plăceau și ceilalți vampiri, dar, dacă vreunul dintre noi avea o problemă pe care n-o putea rezolva singur, mergea la mentorul lui. Asta era regula.

Drumul de la grajduri până la dormitoare nu era prea lung, dar eu am pornit cu pași mici, încercând să prelungesc sentimentul de liniște pe care mi-l dăduse Persefona. M-am abătut puțin de la alee și am luat-o spre

copacii seculari care se înșiruiau în partea estică a zidului gros dimprejurul școlii. Era aproape ora patru, dimineața desigur, iar bezna nopții era străpunsă de luna care trona dolofană pe cer.

Uitasem ce mult îmi plăcea să mă plimb pe aici, pe lângă zidul școlii. De fapt, în ultima lună evitasem locul ăsta, de când văzusem, sau cel puțin credeam că văzusem, cele două fantome.

— Miorla-aau!

— Rahat! Nala, iar m-ai speriat! - Mi-am ridicat pisica în brațe în timp ce inima mi se zbătea nebunește în piept și am mângâiat-o, iar ea continua să mi se văicăreas-că. - Pe bune, dacă erai o fantomă?

Nala mi-a aruncat o privire, iar apoi mi-a strănutat drept în față, lucru pe care l-am considerat comentariul ei despre șansele ca ea să fie o fantomă.

Bun, prima „apariție” putea să fi fost o fantomă. Fusesem aici luna trecută, în ziua de după moartea lui Elizabeth. Moartea ei fusese prima dintre cele două morți de novici care zguduiseră școala. Mai exact, care mă zguduiseră pe mine. Fiind novici, lucru care presupunea că oricare dintre noi putea da colțul în orice moment în următorii patru ani, cât dura Transformarea fiziologică din ființă umană în vampir din organismul nostru, conducerea școlii se aștepta să privim moartea ca pe un eveniment oarecare din viața noastră. Spuneam câteva rugăciuni pentru cel care murise, aprindeam o lumânare, chestii de genul ăsta. Ideea era să uităm cât mai repede și să ne vedem de treburile.

Mie nu mi se părea corect, dar poate că era din cauză că îmi începusem Transformarea numai de o lună și eram încă mai obișnuită să fiu ființă umană decât vampir, mai exact novice.

Am oftat și am scărpinat-o pe Nala între urechi. Revenind, în noaptea de după moartea lui Elizabeth zărisem o ființă care mie mi se părușe că ar fi ea. Sau

poate fantoma ei, pentru că bag mâna în foc că Elizabeth murise. O zărisem doar o clipă și discutasem cu Stevie Rae despre asta, însă nu ajunseserăm la nici o concluzie. Adevărul e că știam prea bine de existența fantomelor, pentru că acum o lună, alea pe care le invocase Afrodita mai că îi veniseră de hac fostului meu iubit din specia umană. Deci era posibil ca ceea ce văzusem eu să fi fost spiritul eliberat al lui Elizabeth. Dar era la fel de posibil ca ceea ce zărisem să fi fost o novice și, pentru că era noapte, iar eu venisem aici doar de câteva zile, în care trecusem printr-o grămadă de rahaturi de nedescris, era de asemenea posibil să fi fost doar închipuirea mea.

M-am dus până la zid și m-am întors spre dreapta, apoi am mers de-a lungul zidului șerpuitor în direcția sălii de recreere, de unde urma s-o iau spre dormitorul fetelor.

— Dar a doua apariție sigur n-a fost închipuirea mea, nu-i așa, Nala?

Drept răspuns, pisicuța și-a îndesat fățuca în scobitura gâtului meu și și-a pornit motorășul de torcătoare. Am lipit-o de mine, bucuroasă că mă urmase. Numai gândindu-mă la a doua fantomă mă lua cu tremurat. Ca și acum, Nala era cu mine. Similitudinea situației m-a făcut să-mi rotesc agitată privirea și să grăbesc pasul. Fusesse la scurt timp după ce al doilea novice se înecase în propriii plămâni lichefiați și eliminase sânge prin toate orificiile chiar la ora de literatură. M-a luat cu fiori când mi-am amintit ce nasol fusese, mai ales din cauza atracției mele vomitive față de sângele lui. În orice caz, fusesem martoră la moartea lui Elliot. Apoi, în aceeași zi, Nala și cu mine dăduserăm nas în el cu el, aproape la propriu, nu prea departe de locul în care eram acum. Crezusem că era tot o fantomă. Asta la început. Apoi încercase să mă atace, iar Nala, pisicuța mea neprețuită, se aruncase asupra lui, ceea ce l-a făcut să sară peste zidul de șase metri și să se facă nevăzut în noapte,

lăsându-ne pe Nala și pe mine speriate de moarte. Mai ales după ce am remarcat că pisica mea avea lăbuțele năclăite de sânge. De sângele fantomei! Nu-i așa că era dubios?

Chestia e că nu vorbisem cu nimeni despre apariția asta. Nici măcar cu cea mai bună prietenă a mea și colegă de cameră, Stevie Rae, nici cu mentorul meu și Mare Preoteasă, Neferet, nici cu noul meu prieten superdrăguț, Erik. Cu absolut nimeni. Voiam s-o fac. De atunci se întâmplaseră atâtea cu Afrodita... preluasem Fiicele Întunericului... Începusem să ies cu Erik... fusesem ocupată până peste cap cu școala... etc, etc, mai una, mai alta, hop că a trecut o lună, iar eu nu suflasem nimănui o vorbă. Acum numai când mă gândeam să spun cuiva îmi suna până și mie ridicol. „Auzi, Stevie Rae/ Neferet/ Damien/ gemenelor/ Erik, luna trecută am văzut stafia lui Elliot după ce a dat colțul și m-a băgat în sperieți, iar când a vrut să mă atace, l-a zgâriat Nala. A, și să nu uit, sângele lui mirosea ciudat. Zău! Că doar mă pricep la sângele frumos mirositor (o altă ciudățenie de-a mea, pentru că majoritatea novicilor nu simt nevoia de sânge). Mă gândeam să vă spun și vouă, ca să știți.”

Vezi să nu! Probabil că o să încerce să mă trimită la corespondentul vampiresc al psihiatrului și ia să vezi ce utilă o să-mi fie chestia asta ca să câștig încrederea maselor în calitatea mea de lider al Fiicelor Întunericului! M-am lins pe bot!

Pe lângă asta, cu cât trecea mai mult timp, cu atât îmi era mai simplu să mă conving pe mine însămi că măcar o parte din întâlnirea mea cu Elliot fusese rodul imaginației mele. Poate că nu fusese Elliot sau fantoma lui, sau mai știu eu ce. În fond, nu-i cunoșteam pe toți novicii de aici. Poate că era un alt puștan la fel de urât, cu părul roșcovan și scărmanat, durduliu și spălăcit. Mă rog, apoi nu l-am mai văzut pe puștiul ăla, dar în fine... Cât despre sângele ciudat mirositor, cine știe, poate că

așa le mirosea unora dintre novici sângele. Că doar nu devenisem eu expertă într-o lună! Încă o chestie, amândouă „fantomele” aveau ochi roșii, lucitori. Asta cum se mai explică?

Toată treaba asta îmi dădea dureri de cap. Fără să mai dau atenție acestor gânduri cutremurătoare și dătătoare de coșmaruri, mă pregăteam să mă îndepărtez mai mult de zid și, implicit, de subiectul fantomelor etc, etc, când am zărit ceva cu coada ochiului. Am împietrit. Era o siluetă. Un corp. Era cineva. Ființa aia stătea sub stejarul uriaș în care o găsisem pe Nala luna trecută. Stătea cu spatele la mine, sprijinită de copac, cu capul aplecat.

Doamne ajută, nu m-a văzut! Nu voiam să știu cine sau ce era. Mulțumesc, am destule probleme. Chiar nu aveam nevoie și de fantome în ecuația asta, de orice fel ar fi fost. Și mi-am promis că de data asta o să-i spun lui Neferet despre fantomele bizare, cu sângele ciudat, care își făceau veacul pe lângă zidul școlii. Ea era mai mare, era în stare să facă față stresului. Cu inima zbătându-mi-se atât de tare încât jur că acoperea torsul Nalei, am început să mă dau înapoi ușurel, fără zgomot și mi-am promis că nu mai calc în viața mea pe aici singură, în toiul nopții. Ce Dumnezeu, eram dusă cu pluta? De ce nu mă învățam minte după prima, hai și a doua experiență?

În momentul ăla am călcat fix pe o creangă uscată. Tros! Am tras aer în piept, iar Nala s-a văicărit cu voce tare; se pare că o striveam la piept fără să-mi dau seama. Capul siluetei de sub copac s-a înălțat brusc și s-a întors. M-am încordat, gata să lansez fie un răcnet combinat cu o sănătoasă fugă din fața unei fantome malefice cu ochii roșii, fie unul combinat cu lupta corp la corp cu o fantomă malefică cu ochii roșii. În oricare dintre situații, lansarea răcnetului era la loc de cinste, prin urmare, am tras aer în piept și...

— Zoey, tu ești?

Vocea era adâncă, sexy și bine cunoscută.

— Loren?

— Ce faci aici?

Nu a dat să se apropie de mine, așa că, neștiind ce să fac, am rânjit de parcă nici n-aș fi fost, doar cu câteva secunde înainte, aproape udă în pantaloni de frică, am ridicat indiferentă din umeri și m-am dus lângă el sub copac.

— Bună, am spus eu pe un ton de adult. - Mi-am amintit că mă întrebase ceva și m-am bucurat că întinericul îmi disimula îmbujorarea. - A, veneam de la grajduri, iar eu și Nala ne-am hotărât s-o luăm pe lungitură. - "Lungitură? Doamne, ce mi-a fost dat să scot pe gură!"

Mi s-a părut că se crispase când mă apropiasem de el, dar la auzul vorbelor mele a început să râdă, iar fața lui superbă s-a detensionat.

— Lungitură? Bună Nala, a spus și a mângâiat-o pe cap, dar, cu lipsa ei tipică de politețe, Nala a mârâit la el, mi-a sărit din brațe, s-a scuturat și s-a îndepărtat țațoș, tot cu mârâituri.

— Îmi pare rău, nu e prea prietenoasă. A zâmbit.

— Nu-ți face griji. Motanul meu, Wolverine, e ca un bătrânel morocănos.

— Wolverine? am întrebat înălțând din sprâncene.

Zâmbetul lui superb a căpătat un aer ștregăresc și, în mod surprinzător, l-a făcut să pară și mai frumos.

— Mda, Wolverine. M-a ales când eram în clasa a treia. În anul ăla eram turbat după filmul X-Men.

— Poate că din cauza numelui este așa de morocănos.

— O, putea fi și mai rău. Cu un an înainte de asta eram înnebunit după Omul-Păianjen. Era cât pe-acum să-l numesc Spidey sau Peter Parker.

— Se pare că ești o pacoste pentru motanul tău.

— Sigur ar fi de acord cu tine Wolverine! a râs el

din nou, iar eu m-am străduit să mă abțin de la hlizelile isterice pe care frumusețea lui copleșitoare era cât pe ce să mi le provoace, a se vedea puștoaicele de la concertele trupelor de băieți.

În momentul de față chiar flirtam cu el! „Stai calmă. Abține-te de la gesturi sau vorbe idioate.”

— Așadar, ce făceai așa departe? am întrebat, nebăgându-mi în seamă bălmăjeala mentală.

— Compuneam un haiku. - A ridicat mâna și am remarcat că ținea în ea un jurnal din ăla meseriaș, scump de te rupe, legat în piele, cum au scriitorii. - Mă simt inspirat când stau aici, singur, puțin înainte de revărsatul zorilor.

— O, mii de scuze! N-am vrut să te întrerup. La revedere, te las singur, am spus, am făcut cu mâna ca o idioată și am dat să plec, dar el m-a prins de încheietură cu mâna liberă.

— Nu e nevoie să pleci. Nu îmi găsesc inspirația doar în singurătate.

I-am simțit mâna caldă pe încheietura mea și m-am întrebat dacă îmi simțea oare pulsul sălbatic.

— Nu vreau să te deranjez.

— Nu-ți face griji, nu mă deranjezi.

M-a strâns de încheietură, iar apoi, spre nefericirea mea, mi-a dat drumul.

— Îhî, haiku spuneai. - Atingerea lui mă tulburase ridicol de tare și am încercat să-mi recapăt aerul firesc. - E poezie asiatică cu formă fixă, nu?

Zâmbetul lui m-a făcut să mă bucur că fusesem atentă la doamna Wienecke, la ora de engleză, anul trecut, când învățaserăm despre poezie.

— Așa este. Eu prefer structura 5-7-5. - A făcut o pauză, iar zâmbetul lui a căpătat un aer diferit, care mi-a dat fiori la burtică și m-a țintuit cu ochii lui frumoși și negri. - Că veni vorba de inspirație, tu m-ai putea ajuta.

— Sigur, cu dragă inimă, am spus și m-am bucurat

că vocea nu-mi sunase pierită, cum mă simțeam de fapt.

Privindu-mă încă în ochi, și-a ridicat mâna și mi-a mângâiat în treacăt umărul.

— Nyx te-a însemnat aici.

Nu păruse a fi întrebare, dar eu am încuviințat.

— Da.

— Mi-ar plăcea să văd, dacă nu te simți prea stânje-nită. Vocea lui m-a umplut de fiori. Logica îmi spunea că voia să-mi vadă desenele din cauză că erau așa de diferite și că în niciun caz nu se dădea la mine. Probabil că nu eram pentru el altceva decât un copil, o puștoaică, o novice cu Semne ciudate și cu puteri neobișnuite. Asta îmi spunea logica. Însă ochii, vocea, felul în care mă mângâia încă pe umăr, toate astea îmi spuneau o altă poveste.

— Îți arăt, de ce nu?

Purtam jacheta mea preferată, neagră, de piele întoarsă, care îmi pica perfect pe corp. Pe sub ea aveam un maiou violet închis. Da, e sfârșitul lui noiembrie, dar nu mai simt frigul așa ca înainte să fi fost însemnată, nici eu și nici altcineva dintre noi. Am dat să-mi scot jacheta.

— Dă-mi voie să te ajut.

Stătea foarte aproape de mine, în fața mea, dar și puțin într-o parte. Și-a întins mâna dreaptă, mi-a prins gulerul cu degetele și mi-a tras haina în jos de pe umăr până la coate.

Acum ar fi trebuit să-mi privească umărul pe jumătate dezgolit, să se holbeze la desenele pe care niciun alt novice sau vampir de care auzisem vreodată nu le mai avusese. În schimb, el mă privea încă în ochi. Și dintr-odată mi s-a întâmplat o chestie. Nu m-am mai simțit ca o adolescentă prostuță și emoționată. Privirea lui a răscolit femeia din mine și a trezit-o la viață, iar asta mi-a dat o încredere pe care n-o mai simțisem niciodată. Ușor, mi-am dus mâna la breteluța maioului de catifea și am dat-o jos de pe umăr. Apoi, cu ochii încă la el, mi-am

dat părul într-o parte, mi-am înălțat bărbia și m-am întors un pic ca să-l las să-mi vadă bine spatele, complet gol acum, dacă nu punem la socoteală breteaua subțire a sutienului negru.

A continuat să mă privească atent preț de câteva secunde și am simțit răsuflarea răcoroasă a nopții și mângâierea lunii pline pe sânul gol, pe umăr și pe spate.

În mod deliberat, Loren s-a apropiat și mai mult de mine, ținându-mă de braț în timp ce-mi privea spatele.

— Este incredibil - a spus cu o voce aproape șoptită. I-am simțit degetul urmând delicat spirala labirinti-că a desenului meu, care, cu excepția simbolurilor asemă-nătoare unor rune de pe tărâmurii îndepărtate presărate printre dungile spiralate, semăna foarte mult cu Semnul de pe față. - N-am văzut niciodată așa ceva. Ești ca o preoteasă străveche întrupată în vremurile noastre. Ce binecuvântare să te avem printre noi, Zoey Redbird!

Mi-a rostit numele ca pe o rugă. Glasul și atingerea lui m-au înfiorat și mi s-a făcut pielea de găină.

— Îmi pare rău, cred că îți este frig.

Loren mi-a ridicat iute, dar cu delicatețe breteaua de la maiou și jacheta.

— Nu de frig tremuram, m-am auzit spunând și nu știam dacă să fiu mândră de mine sau uimită de îndrăzneala mea.

*„Lapte și miere
Cât tânjesc să mi te gust
Luna veghează”*

Nu și-a desprins ochii de la mine cât timp a recitat aceste versuri. Vocea lui antrenată, perfectă devenise adâncă și aspră, de parcă îi era greu să vorbească. O vâlvătaie mi-a rumenit obrazii, făcându-mi inima să-mi reverse râuri de lavă în tot trupul. Îngemănarea

coapselor mi-a fremătat și abia puteam să respir. „Dacă mă sărută, explodez.” Șocul acestui gând m-a determinat să vorbesc.

— Acum ai compus versurile astea? am spus, de data asta fără suflu, așa cum mă și simțeam.

A clătinat ușor din cap, iar pe buze i-a înmugurit un zâmbet.

— Nu. Au fost scrise acum câteva secole de un străvechi poet japonez, care își cânta iubita goală scăldată de lumina lunii pline.

— Sunt foarte frumoase, am șoptit.

— Tu ești foarte frumoasă, a rostit el și mi-a cuprins obrazul în căușul mâinii. Iar în noaptea aceasta mi-ai fost muză. Îți mulțumesc.

Mi-am dat seama că mă aplecam spre el și jur că trupul lui a reacționat. Poate că n-am eu cine știe ce experiență și, pentru cine se întreabă, ei bine, da, sunt încă virgină. Dar nici tâmpită nu sunt, de cele mai multe ori. Îmi dau și eu seama când mă place un tip. Iar acum tipul ăsta categoric mă plăcea. Mi-am pus mâna peste a lui și, dând uitării totul, inclusiv pe Erik și faptul că Loren era vampir adult, în timp ce eu eram o novice, mi-am dorit să mă sărute, să mă atingă din nou. Ne-am aruncat priviri pătrunzătoare. Amândoi gâfâiam. Apoi, într-o clipită, ochii i-au scăpărat și, din negri și lunecoși, au devenit negri și goi. Și-a luat mâna de pe fața mea și s-a dat un pas înapoi. Răceala lui m-a lovit ca un crivăț.

— Mă bucur că te-am întâlnit, Zoey. Și îți mulțumesc încă o dată că m-ai lăsat să-ți admir Semnul, a spus cu un zâmbet politicos.

A dat ușor din cap, cu o plecăciune ceremonioasă și a plecat.

Nu știam dacă să urlu de dezamăgire, să plâng de jenă sau să mârâi iritată. Încruntată și bodogănind în sinea mea, am luat-o înapoi spre dormitoare, indiferentă la tremurul care-mi cuprinsese mâinile. Mă aflu în

genul ăla de situație care necesită ajutorul celei mai bune prietene.

CAPITOLUL 6

Bombănind încă despre bărbați și despre semnalele amestecate, am intrat în sala principală a dormitoarelor și nici măcar nu m-am mirat că Stevie Rae și gemenele stăteau adunate în fața unuia dintre televizoare. Era clar că mă așteptaseră, lucru care m-a umplut de ușurare. Nu voiam ca toată lumea, în traducere liberă gemenele și/sau Damien, să afle ce mi se întâmplase adineauri, dar aveam de gând să-i spun lui Stevie Rae până la cel mai mic și mai savuros detaliu povestea cu Loren și să mă sfătuiesc cu ea, să văd ce naiba însemnau toate astea.

— Ăă, Stevie Rae, habar n-am cum să fac... ăă... eseul la sociologie pentru luni. Poți să mă ajuți și pe mine, te rog? Nu durează mult și..., am dat să spun, dar Stevie Rae m-a întrerupt fără să-și dezlipească ochii de la televizor:

— Stai un pic, Z. Hai încoace! la uite aici, a spus și mi-a făcut semn spre televizor. Gemenele erau și ele cu ochii lipiți de ecran.

Când am văzut ce încordate erau toate, m-am încruntat și am uitat, pentru un timp, de Loren.

— Care-i faza?

Se pare că urmăreau reluarea știrilor de seară de pe canalul local Fox 23. Crainica Chera Kimiko prezenta știrile, iar pe ecran se perindau imagini din parcul Woodward.

— E greu de crezut că femeia asta nu e vampir, la cât de nefiresc de meseriașă e, am spus pe negândite.

— Sst, ascultă ce spune, mi-a retezat-o Stevie Rae.

Surprinsă încă de comportamentul lor ciudat, mi-am ținut gura și am ascultat.

„Reluăm principala știre a serii; poliția continuă căutările în cazul lui Chris Ford, elev al liceului Union. Tânărul de șaptesprezece ani a fost dat dispărut ieri după antrenament.”

În imaginea de pe ecran apărea Chris, îmbrăcat în echipamentul de fotbal. Când mi-am dat seama despre cine era vorba, mi-a scăpat un chițait.

— Băi, eu îl știu pe tipul ăsta!

— D-aia te-am chemat, m-a lămurit Stevie Rae.

„Echipele de căutare cercetează zona Utica Square și parcul Woodward, locul în care a fost văzut pentru ultima oară.”

— E aproape de aici, am spus.

— Sst! m-a apostrofat Shaunee.

— Știm! a adăugat Erin.

„Până în prezent, nu se știe de ce se afla în zona parcului Woodward. Mama lui Chris a declarat că nici măcar nu era la curent cu faptul că fiul său știa drumul spre parcul Woodward și nici că acesta fusese vreodată acolo. Doamna Ford a adăugat că îl aștepta acasă după terminarea antrenamentului. Au trecut mai bine de 24 de ore de la dispariția tânărului. Dacă cineva are informații care ar putea ajuta poliția în reperarea lui Chris, este rugat să sune la agenția Crime Stoppers. Vă puteți păstra anonimul.”

Chera a continuat cu o altă știre și atunci toată lumea și-a revenit la normal.

— Spui că-l cunoști? m-a întrebat Shaunee.

— Da, dar nu cine știe ce. E una dintre vedetele echipei Union, joacă în poziție de runningback, iar când eu mai ieșeam cu Heath... v-am spus că e quarterback în echipa liceului Broken Arrow?

Au dat din cap nerăbdători.

— Păi, mă târa la chefuri cu el și, cum toți sportivii se cunosc între ei, Chris și văru-său, Jon, veneau la o grămadă din chefurile astea. Umblă zvonul că au depășit

faza în care se matoleau cu bere ieftină și că, mai nou, se matolesc cu bere ieftină și fumează țigări dubioase. - M-am uitat la Shaunee, care dovedise un interes neobișnuit de mare față de știre. - Și ca să-ți anticipez întrebarea, da, este exact la fel de drăguț ca în poză.

— Mare păcat când un frate meseriaș de-al meu pățește ceva, a comentat Shaunee, clătinând tristă din cap.

— E păcat când orice tip meseriaș pățește ceva, indiferent de culoare, geamăno, a spus Erin. Să nu facem discriminări. Ce e frumos e frumos.

— Mare adevăr ai grăit, geamăno, ca de obicei.

— Mie nu-mi place marijuana, a intervenit Stevie Rae. Pute. Am încercat și eu o dată și dacă n-am tușit de m-am spart și m-a ars pe gât o grămadă. Să nu mai spun că mi-a intrat și plantă din aia în gură. A fost oribil!

— Nici nouă nu ne plac scârboșeniile astea, a spus Shaunee.

— Îhî, iar marijuana e o scârboșenie. Plus că îți dă o poftă de mâncare cretină. Mare păcat că frumusețe de fotbaliști se uită după așa ceva, a adăugat Erin.

— Asta le cam ia din farmec, a spus și Shaunee.

— Problema nu este nici farmecul, nici marijuana, am spus. Am un sentiment nasol în legătură cu dispariția asta.

— A, nu! a exclamat Stevie Rae.

— Rahat! a completat Shaunee.

— Ce mă enervează când are ea câte un sentiment din ăsta! a spus și Erin.

N-a fost chip să mai vorbim apoi despre altceva în afară de dispariția lui Chris, dacă era ciudat și în ce măsură faptul că ultima oară fusese văzut atât de aproape de Casa Noptii. În comparație cu dispariția asta, mica mea dramă cu Loren era o nimica toată. Să nu credeți că îmi dispăruse cheful de a-i povesti măcar lui Stevie Rae, dar nu reușeam să ignor senzația sumbră

care mă copleşise de când văzusem ştirile.

„Chris a murit.” Nu voiam să cred, nu voiam să ştiu nimic de asta. Dar aveam un sentiment care îmi spunea că puştiul avea să fie găsit mort.

Ne-am întâlnit cu Damien în sala de mese şi toate discuţiile s-au concentrat în jurul lui Chris şi al teoriilor fiecăruia în legătură cu dispariţia lui, teorii care variau de la insistenţa gemenelor că „probabil bucăţica s-a certat cu babacii şi a plecat să se umfle de bere ieftină pe aici pe undeva” şi până la convingerea de nestrămutat a lui Damien că poate îşi descoperise tendinţele homosexuale şi plecase la New York, ca să-şi îndeplinească visul de a deveni fotomodel gay.

Eu nu aveam nici o teorie, ci doar un sentiment îngrozitor, despre care nu prea aveam chef să vorbesc. Normal că nu-mi ardea de mâncare, iar stomacul mă durea îngrozitor. Din nou.

— Abia te atingi de bunătatea asta de mâncare, a remarcat Damien.

— Nu mi-e foame.

— Aşa ai spus şi la prânz.

— Ei, uite, spun şi acum la fel! am izbucnit şi am regretat instantaneu când Damien a părut jignit şi şi-a plecat încruntat privirea în bolul lui cu delicioasa salată vietnameză cu tăiţei Bun cha gio. Gemenele au ridicat din sprâncene la mine şi s-au concentrat din nou pe folosirea corectă a beţişoarelor. Stevie Rae m-a privit doar fix, vizibil îngrijorată.

— Ia uite ce am găsit. Am sentimentul că e al tău. Afrodita mi-a aruncat cerceul de argint lângă farfurie. Mi-am înălţat privirea spre faţa ei perfectă. Era ciudat de inexpresivă, la fel ca şi vocea ei.

— Deci, e al tău?

Mi-am dus automat mâna la ureche şi am pipăit perechea care îmi atârna încă la cealaltă ureche. Uitasem complet că îmi aruncasem tâmpenia aia de

cercel ca să mă fac că îl caut în timp ce trăgeam cu urechea la discuția dintre Neferet și Afrodita. Rahat!

— Da, mersi.

— N-ai pentru ce. Presupun că nu ești singura care are câte un sentiment ciudat, nu?

S-a întors și a ieșit din sala de mese pe ușa de sticlă și s-a dus în curte. Deși avea o tavă cu mâncarea neatinsă, nu s-a oprit să arunce nici măcar o privire spre masa la care stăteau prietenele ei. Am remarcat că, în timp ce trecea, ele și-au ridicat ochii, dar apoi și-au ferit iute privirea. Niciuna dintre ele nu a făcut vreun gest către Afrodita. Apoi ea și-a dus cina în curtea slab luminată, unde mâncase de altfel mai toată luna trecută, singură.

— Hm, e cam ciudată, a spus Shaunee.

— Îhî, mai exact, e cotoroanță infernală și nebună pe deasupra, a completat Erin.

— Nici măcar prietenii ei n-o mai bagă în seamă, am spus.

— N-o mai tot plânge! a izbucnit Stevie Rae, neobișnuit de iritată. E o pacoste, nu înțelegi?

— N-am spus că n-ar fi, i-am răspuns eu. Am spus doar că până și prietenii ei i-au întors spatele.

— Ne pune cineva și pe noi în temă? a întrebat Shaunee.

— Care e faza cu tine și cu Afrodita? m-a întrebat Damien. Am dat să le spun ce auzisem mai devreme, dar vocea blândă a lui Neferet mi-a tăiat avântul.

— Zoey, sper că nu te deranjează dacă te răpesc prietenilor tăi în seara asta.

Mi-am înălțat ușor privirea spre ea, aproape speriată de ce puteam găsi acolo. Că doar ultima oară când o auzisem vocea ei era incredibil de rece și de încărcată de ură. I-am privit ochii frumoși, verzi ca mușchiul de copac, iar în zâmbetul ei plin de bunătate părea să se insinueze îngrijorarea.

- Zoey? Ai pătit ceva?
- Nu, nimic, scuze. Îmi umbla mintea aiurea.
- Aș vrea să te invit să ieși cina cu mine în noaptea

asta.

— A, sigur. Cum să nu. Nici o problemă. Cu mare plăcere. Mi-am dat seama că bălmăjesc lucruri fără sens, dar se pare că nu mă puteam abține. Nu puteam decât să sper că până la urmă va trece. Cam la fel cum e cu diareea, nu poate să te țină veșnic, trece până la urmă.

— Bine, a spus și le-a adresat un zâmbet prietenilor mei. V-o răpesc pe Zoey, dar nu o rețin mult.

Toți patru i-au zâmbit pierduți, de parcă l-ar fi avut lângă ei pe Superman, și au asigurat-o că nu-i deranjează absolut nimic din ce vrea ea să facă.

Știu că e o tâmpenie, dar ușurința cu care s-au descotorosit de mine mi-a dat sentimentul că sunt singură pe lume și că mă paște un pericol. E stupid. Neferet e mentorul meu și Mare Preoteasă a lui Nyx, e eroul pozitiv.

Atunci de ce mi se pusese un nod în stomac când ieșeam din sala de mese?

Mi-am aruncat privirea înapoi spre gașca mea. Schimbaseră deja subiectul. Damien ținea bețișoarele în sus, evident, le învăța pe gemene cum să le folosească, iar Stevie Rae făcea demonstrații. M-am simțit privită și mi-am mutat privirea de la ei spre peretele de sticlă care separa sala de mese de curte. Singură în întuneric, privirea Afroditei mă urmărea aproape cu milă.

CAPITOLUL 8

Leșisem deja din sala de mese și mă îndreptam spre dormitoare când am realizat că nu-i pomenisem nimic lui Neferet despre fantome, dar n-aveam niciun chef să mă duc iar sus și să vorbesc despre asta. Discuția pe care tocmai o avusesem cu ea mă lăsase fără vlagă

și, în ciuda sălii de mese superbe și a priveliștii pe măsură, a cristalurilor și a fețelor de masă de in, abia așteptasem s-o șterg de acolo. Aveam chef să mă duc la mine în cameră, să-i povestesc lui Stevie Rae despre toată chestia aia cu Loren, iar apoi pur și simplu să lîncezesc, să mă uit la filme proaste și să încerc să uit, măcar pentru o noapte, că aveam un presentiment cumplit în legătură cu dispariția lui Chris și că acum eram mare și tare, șefa celei mai importante asociații a elevilor din școală. Da, da... Simțeam nevoia să fiu eu însămi o clipă. După cum îi spusese lui Neferet, probabil că băiatul era deja acasă. Iar pentru toate celelalte, era timp berechet. Măine am să-mi notez câteva idei pentru discursul de duminică în fața Fiicelor Întunericii. Cred că o să trebuiască să mă pregătesc și pentru Ritualul Lunii Pline... prima oară când am să formez un cerc în public, când am să țin un ritual pe bune. Mi-a bolborosit iar stomacul, dar nu l-am băgat în seamă.

Mă aflu pe la jumătatea distanței spre dormitoare când mi-am adus aminte că mai aveam și un eseu de făcut pentru luni, la sociologie vampirească. Neferet mă scutise de majoritatea temelor la sociologia de clasa a treia, ca să mă pot concentra pe lectura manualului de sociologie de nivel superior, dar în același timp încercasem din răspute-ri să fiu „normală” (pe cât se putea, că doar sunt adoles-centă și, pe deasupra, și novice vampir. E vreuna dintre stările astea normală?), ceea ce presupunea că predam lucrările odată cu restul clasei. Așa că am refăcut drumul până la clasa mea, unde îmi aveam vestiarul și manualele. Tot aici era și biroul lui Neferet, dar pe ea o lăsasem sus, la un pahar de vin cu ceilalți profi. Așa că nu riscam să mai fiu martoră la ceva îngrozitor.

Ca de obicei, ușa era descuiată. Ce-ți mai trebuie încuietori când ai la dispoziție o intuiție vampirească suficientă să bage în sperieți orice puști? Încăperea era

cufundată în întuneric, dar pentru mine nu conta.

Fusesem însemnată de numai o lună, dar vedeam la fel de bine pe întuneric, ca și pe lumină. De fapt, vedeam chiar mai bine. Lumina puternică mă jenează la ochi, iar lumina soarelui este aproape insuportabilă.

Pe când îmi deschideam vestiarul, am ezitat un pic, pentru că mi-am dat seama că nu mai zărisem lumina soarelui de aproape o lună. Ce chestie ciudată! Nici nu mă gândisem la asta până acum...

Meditam la bizareria noii mele vieți când am remarcat hârtia prinsă cu scotch în interiorul vestiarului meu. Se zbătea în curentul care se făcuse când deschisese ușa. Am ridicat mâna ca s-o opresc și, când mi-am dat seama ce era, mi s-au înmuiat picioarele.

Poezie.

Mai exact, un poem, scurt și scris cu caractere frumoase, cursive. Am citit o dată și încă o dată și mi-am dat seama ce anume era. Era un haiku.

„Zeită în fașă Nimfă înmugurită întinde aripele”

Mi-am trecut degetele peste cuvinte. Știam cine le scrisese. Era un singur răspuns logic. Inima mi-a fremătat în piept când i-am șoptit numele: - Loren...

— Pe bune, Stevie Rae. Dacă îți povestesc, trebuie să juri că nu spui nimănui nimic. Și când spun nimănui, mă refer la Damien și la gemene.

— Hai, mă, Zoey, ce naiba? Poți să ai încredere în mine. Am jurat. Ce vrei să fac, să pun gâtul la tăietor? Nu i-am răspuns.

— Zoey, poți să ai încredere în mine. Jur.

Am privit-o atent pe cea mai bună prietenă a mea. Simțeam nevoia să vorbesc cu cineva, cu cineva care nu e vampir. Am privit în adâncul meu, să văd ce-mi spune ceea ce Neferet numise intuiție. Am simțit că pot să mă destăinuiesc lui Stevie Rae, părea să nu fie niciun pericol.

— Scuze. Știu că pot să am încredere în tine. Doar că... știi și eu? am spus și am clătinat din cap, copleșită

de nesiguranță. Uite care e faza, azi mi s-au întâmplat niște chestii ciudate.

— Vrei să spui, mai mult decât obișnuita ciudățenie de care avem parte aici?

— Îhî. Loren Blake a venit azi la bibliotecă în timp ce eram eu acolo. Cu el am vorbit mai întâi despre ideea cu Consiliul Monitorilor și despre planurile pe care le am cu Fiicele Întunericului.

— Loren Blake? Adică cel mai meseriaș vampir pe care l-am văzut vreodată? Măculiță! Stai să mă așez, a spus ea și s-a prăbușit pe pat.

— Exact la asta mă refer.

— Cum naibii de n-ai suflat o vorbă până la ora asta? Cred că mureai de nerăbdare.

— Stai că nu e tot. M-a... ăă... atins. Și nu doar o dată. Vreau să spun că azi l-am văzut de două ori. Eram singuri. Și cred că mi-a scris o poezie.

— Ce, mă?

— Îhî, mai întâi am crezut că era ceva nevinovat și nici nu mă gândeam că putea să fie altceva la mijloc. La bibliotecă n-am vorbit decât despre ideile mele în legătură cu Fiicele Întunericului. Nu m-am gândit că ar însemna ceva. Numai că mi-a atins Semnul. - Care dintre ele? m-a întrebat Stevie Rae cu ochii cât cepele, gata-gata să explodeze.

— Ăla de pe față. Atunci.

— Cum adică atunci?

— Păi, după ce am țesălat-o pe Persefona, nu m-am grăbit să mă întorc în dormitor. Așa că m-am dus la o plimbare pe lângă zidul dinspre vest și am dat peste Loren.

— Maică, măculiță! Și ce s-a întâmplat?

— Cred că am flirtat.

— Crezi?

— Am râs și ne-am zâmbit.

— Țsta e flirt sigur. Doamne, tipul e așa de bestial!

— Mie îmi spui? Când îmi zâmbește, mi se taie răsuflarea. Și fii atentă fază: mi-a recitat o poezie, i-am spus. Era un haiku scris de un tip care își admira iubita goală în lumina lunii.

— Glumești! a izbucnit Stevie Rae și și-a făcut vânt cu mâna. Treci la faza cu atingerile!

Am inspirat adânc.

— A fost tare ciudat. Totul mergea bine. Ți-am zis, râdeam, vorbeam, apoi a spus că stătea acolo singur pentru că așa își caută inspirația ca să scrie haikuuri...

— Ah, ce romantic!

Am aprobat din cap și am continuat.

— Așa e. Mă rog, i-am zis că nu voiam să-i alung inspirația și să-l deranjez, dar a spus că nu-l inspira doar noaptea. Și m-a întrebat dacă vreau să îi fiu eu muză.

— Mamă!

— Exact așa am gândit și eu.

— Normal, i-ai spus că ai fi încântată să-i fi muză.

— Normal, am răspuns.

— Și..., m-a îndemnat Stevie Rae nerăbdătoare.

— Și m-a întrebat dacă poate să-mi vadă Semnul.

Ăla de pe umeri și de pe spate.

— Hai, mă!

— Îhî!

— Ha, cred că mie îmi zbura cămașa cât colo cât ai zice pește! Am izbucnit în râs.

— Ei, nu mi-am dat bluza jos, doar mi-am coborât un pic jacheta. M-a ajutat și el.

— Vrei să spui că Loren Blake, poet vampir laureat și cel mai bestial mascul în viață, te-a ajutat să-ți dai jacheta jos, ca un gentleman de pe vremuri?

— Mda. Uite așa, i-am făcut o demonstrație și mi-am coborât jacheta până la coate. Apoi, nu știu ce naiba m-a apucat, că dintr-odată nu m-am mai simțit agitată și neîndemânatică. Mi-am dat jos breteaua de la maiou. Așa, am spus și mi-am dat jos breteaua și mi-am lăsat la

vedere spatele, umărul și mare parte din sân, ușurată din nou că aveam pe mine sutienul negru cel bun). Atunci m-a atins din nou.

— Unde?

— Și-a trecut degetul pe Semnul meu de pe spate și de pe umăr. Mi-a spus că arăt ca o străveche regină vampir și mi-a recitat o poezie.

— Mamă! a repetat Stevie Rae.

M-am trântit pe pat cu fața la ea, am oftat și mi-am tras la loc breteaua maioului.

— Da, pentru o clipă a fost incredibil. Simțeam clar că era ceva între noi. Ceva serios. Mai că nu m-a sărutat. Cel puțin, știu că asta voia. Dar apoi, ca din senin, s-a schimbat. A devenit politicos, ceremonios, mi-a mulțumit că i-am arătat Semnul și p-aci ți-e drumu'.

— Nici nu e de mirare.

— Ba pentru mine a fost al naibii de rău. Adică, acu' mă privea în ochi și îmi dădea semne că mă dorește, acu' nimic.

— Zoey, ești elevă, iar el e profesor. Om fi noi la o școală de vampiri și într-o lume complet diferită de viața într-un liceu normal, dar unele lucruri nu se schimbă. Elevii n-au acces la profesori.

Mi-am mușcat buzele.

— El e profesor doar cu jumătate de normă și pe o perioadă limitată.

Stevie Rae și-a dat ochii peste cap.

— Vezi să nu conteze asta!

— N-a fost doar atât. Adineauri am dat peste poezia asta în vestiarul meu, am spus și i-am întins hârtia pe erau scrise versurile.

Stevie Rae a inspirat adânc.

— Dumnezeuule! Ce romantic!!! Mă ia cu leșin. Cum ți-a atins Semnul de pe spate?

— La naiba! Tu cum crezi? Cu degetul. Și-a plimbat degetul pe el, am spus, și jur că mai simțeam încă focul

atingerii lui.

— Mai întâi îți recită o poezie de dragoste, apoi îți atinge Semnul, ca în final să-ți compună o poezie..., a oftat ea visătoare. Parcă ar fi în Romeo și Julieta, cu tot cu chestia aia cu dragostea interzisă. - În timp ce își făcea din greu vânt cu mâna, s-a oprit și s-a ridicat din nou. - Și cu Erik cum rămâne?

— Cum adică cum rămâne cu Erik?

— Zoey, e prietenul tău.

— Nu e oficială treaba, am spus sfioasă.

— Pe naiba, ce-ar trebui să facă băiatul ca să „oficializeze” relația voastră? Să se așeze în genunchi în fața ta? În ultima lună a fost destul de evident că sunteți împreună.

— Așa e, am spus cu tristețe.

— Îl placi mai mult pe Loren decât pe Erik?

— Nu! Ba da. La naiba, habar n-am. Loren e cu totul altceva. Iar noi doi nici măcar nu putem să ne afișăm împreună sau mai știu eu ce, am spus, dar nu eram chiar așa de sigură de partea cu „mai știu eu ce”.

Oare puteam să ne vedem pe ascuns? Dar oare voiam asta? De parcă mi-ar fi citit gândurile, Stevie Rae a sugerat:

— Puteți să vă vedeți pe ascuns.

— Asta e o tâmpenie. Poate că nici măcar nu are astfel de sentimente pentru mine.

Dar, exact când spuneam asta, mi-am amintit de arșița trupului lui și de dorința din privire.

— Și dacă are astfel de sentimente, Zoey? a spus Stevie Rae privindu-mă cu atenție. Știi doar că ești altfel decât noi, ceilalți. Nimeni n-a mai avut niciodată un Semn ca al tău. Nimeni n-a mai avut niciodată o afinitate față de toate cele cinci elemente. Poate că ție nu ți se aplică aceleași reguli.

Mi s-a pus un nod în gât. De când venisem în Casa Noptii, făcusem totul ca să mă integrez. Tot ce-mi

doream era să mă simt aici ca acasă și să-mi fac prieteni care să-mi fie ca o familie. Nu voiam să fiu diferită și nici să joc după alte reguli. Am clătinat din cap și am spus printre dinți:

— Nu vreau să fie așa, Stevie Rae. Vreau să fiu normală.

— Îmi dau seama, a spus ea cu blândețe. Dar chiar ești diferită, toată lumea știe. Și, în plus, nu vrei ca Loren să te placă?

Am oftat.

— Nu prea știu ce vreau, în schimb, știu sigur că nu vreau să aflu nimeni despre povestea asta.

— Eu n-am să suflu o vorbă, a spus Stevie Rae și, ca o prostănacă de la țară ce e, s-a făcut că-și trage fermoarul la gură și că azvârle cheia peste umăr. Nu scoate nimeni un sunet de la mine, a strecurat printre buzele pe jumăta-te închise cu fermoar.

— La naiba! Mi-am adus aminte că Afrodita l-a văzut pe Loren atingându-mă.

— Ah, cotoroașta naibii, te-a urmărit până acolo! a chițăit Stevie Rae.

— A, nu. Acolo nu ne-a văzut nimeni. Afrodita a intrat în centrul multimedia când Loren mă atinge pe față.

— Ah, rahat!

— Rahat e cuvântul potrivit. Și stai că n-am terminat. Mai știi că am întârziat la spaniolă pentru că voiam să vorbesc cu Neferet? N-am apucat să-i vorbesc. Când am ajuns la biroul ei, ușa era între-deschisă și am auzit ce se petrecea înăuntru. Afrodita era cu ea.

— Te pâra, scârba!

— N-aș băga mâna în foc. N-am auzit decât un pic din ce spuneau.

— Pun pariu că îți tremurau picioarele când te-a luat Neferet din sala de mese să mănânci cu ea.

— Îți dai seama! am confirmat eu.

— Nu mă mir că păraai așa de sperită. Acu' mă prind eu. - Apoi a făcut ochii mari. - Ți-a făcut Afrodita probleme?

— Nu. În seara asta, când am stat de vorbă cu Neferet, mi-a zis că viziunile Afroditei sunt false, pentru că Nyx i-a luat harul. Așa că, indiferent ce i-a spus Afrodita, Neferet n-a crezut-o.

— Bine, a spus Stevie Rae, cu aerul că ar rupe-o în bucăți pe Afrodita.

— Ba nu e prea bine. Reacția lui Neferet a fost așa de dură! A făcut-o pe Afrodita să plângă în hohote. Pe bune, Stevie Rae, Afrodita a fost distrusă de ce i-a spus Neferet. În plus, Neferet nu mai părea ea însăși.

— Zoey, iar începi? Să nu-ți mai tot pară ție rău de Afrodita!

— Stevie Rae, nu m-ai înțeles. Problema nu e Afrodita, ci Neferet. A fost de o cruzime teribilă. Chiar dacă Afrodita mă pâra pe mine și mai băga și de la ea, felul în care a reacționat Neferet a fost aiurea. Și am un sentiment tare ciudat în privința ei.

— Ai sentimente ciudate în privința lui Neferet?

— Da... nu... nu știu, mă! Nu e numai Neferet. Sunt mai multe chestii la un loc și toate se prăvălesc în același timp. Chris... Loren... Afrodita... Neferet... se pregătește ceva, Stevie Rae.

Părea în ceață și mi-am dat seama că avea nevoie de o comparație cu ceva de pe meleagurile ei ca să priceapă.

— Știi cum e înainte să lovească tornada? Cerul e încă senin, dar vântul se răcește și își schimbă direcția. Știi că se pregătește ceva, dar nu știi întotdeauna ce. Ei, exact așa mă simt eu acum.

— Ca și când ar veni furtuna?

— Îhî. Și încă una de proporții.

— Și vrei ca eu să...

— Mă ajuți să casc ochii la furtuna asta.

— Cum să nu?

— Mersi.

— Da' mai întâi, ce-ar fi să căscăm ochii la un film?

Damien tocmai a închiriat Moulin Rouge de pe Netflix. Vine cu el încoace, iar gemenele au reușit să pună mâna pe niște chipsuri mai de Doamne-ajută și pe niște sos picant. - Și-a aruncat ochii la ceasul ei cu Elvis. - Probabil că exact în momentul ăsta sunt jos, ofticați că stau mereu după fundul nostru.

Ce-mi plăcea că îmi deșertam sacul cu dinamită în fața lui Stevie Rae și pentru o clipă era în stare să cadă în extaz, iar în secunda doi să discute despre chestii banale, precum filmele și chipsurile. Ea mă făcea să mă simt normală și cu picioarele pe pământ, să simt că nu era totul atât de copleșitor și de încurcat. I-am zâmbit.

— Moulin Rouge? Nu e cu Ewan McGregor?

— Ba da. Sper că-și arată și el fundul.

— M-ai convins. Hai să mergem. Și nu uita...

— Aoleu! Mi-ai mai spus. Nu suflu o vorbă nimănui.

- A făcut o pauză și a ridicat din sprâncene la mine. - Da' vreau să mai spun o dată: Lui Loren Blake îi place de tine! Ura!

— Gata, ai terminat?

— Îhî, a făcut ea cu un rânjet drăcesc.

— Sper că mi-a adus și mie cineva niște cola.

— Ești cam ciudățică tu, cu cola aia a ta.

— Uite cine vorbește, domnișoara Lucky Charms, am spus și am împins-o pe ușă afară.

— Cerealele Lucky Charms sunt sănătoase.

— Serios? Și atunci cu ce sunt bezelele Marshmallow, cu fructe sau cu legume?

— Și una, și alta. Sunt unice, ca și mine.

Mă amuzam cu prostuța de Stevie Rae și m-am simțit mai bine acum decât mă simțisem toată ziua când am luat-o la trap pe scări și am intrat în sala principală a dormitoarelor. Gemenele și Damien își revendicaseră

unul dintre imensele televizoare cu ecran plat și ne-au făcut cu mâna. Stevie Rae avusese dreptate, se înfruptau din snacksuri Doritos pe bune, pe care le înmuiau în sos picant cu ceapă verde (știu că sună scârbos, dar chiar e delicios). Starea de bine s-a îmbunătățit și mai mult când Damien mi-a dat un pahar mare de cola.

— Ați stat o mie de ani, a spus el și s-a dat mai încolo, ca să ne facă și nouă loc lângă el pe canapea. Gemenele, normal, își însușiseră două scaune mari, identice, pe care le trăsesea aproape de canapea.

— Scuze - a spus Stevie Rae și apoi s-a întors către Erin cu un zâmbet larg: A trebuit să mă duc într-un loc cu verdeață.

— Excelentă descriere, Stevie Rae, a râs Erin încântată.

— Îhh, hai, băgați filmul, a spus Damien.

— Stai că e la mine telecomanda, i-a răspuns Erin.

— Ia stai un pic! i-am spus chiar înainte să apese pe „play”. Sonorul era oprit, dar am văzut-o pe Chera Kimiko de la Fox New 23. Avea un aer trist și serios în timp ce vorbea grav spre cameră, în josul ecranului scria „a fost descoperit cadavrul unui adolescent”.

— Dă-i sonor. Shaunee s-a executat.

„Reluăm principală știre a dimineții: cadavrul fotbalistului echipei Union dat dispărut, Chris Ford, a fost descoperit de doi canotori în după-amiaza zilei de vineri. Trupul acestuia a fost distrus de stânci și de șlepurile care transportă nisip, utilizate la îndiguirea porțiunii din apropierea străzii 21 a râului Arkansas, în scopul creării de noi praguri recreative. Avem informații că tânărul a încetat din viață ca urmare a unei pierderi masive de sânge, cauzată de răni multiple, provocate după toate probabilitățile de mușcăturile unui animal de mari dimensiuni. Vă vom ține la curent cu evoluția cazului după publicarea raportului medico-legal.”

Stomacul meu, care în sfârșit se liniștise și se

comporta normal, mi s-a strâns din nou. Am simțit cum mă ia cu frig. Numai că veștile proaste nu se teminaseră. Ochii frumoși, căprui, ai Cherei au privit cu gravitate spre cameră, în timp ce continua să vorbească.

„La atât de scurt timp după aceste tragice vești am primit o informație privitoare la un alt jucător al echipei Union care a fost dat dispărut.” Pe ecran a apărut fotografia unui alt tip drăguț îmbrăcat în echipamentul tradițional alb-roșu al echipei Union. „Brad Higeons a fost văzut ultima oară vineri, la terminarea orelor, la cafeneaua Starbucks din Utica Square, unde împărțea fotografii ale lui Chris. Brad nu era numai colegul de echipă al lui Chris, ci și vărul său.”

— Dumnezeuule! Cad băieții ăștia de la Union ca muștele - a spus Stevie Rae. Mi-a aruncat o privire și am văzut-o făcând ochii mari. - Zoey, ți-e bine? Arăți cam aiurea.

— Și pe el îl cunoșteam.

— E ciudat, a spus Damien.

— Mergeau tot timpul împreună la chefuri. Toată lumea îi cunoștea pentru că sunt veri, deși Chris e de culoare, iar Brad e alb.

— Mie mi se pare logic, a spus Shaunee.

— Subscriu, geamăno, a intervenit și Erin.

Abia le mai auzeam de zumzetul pe care îl aveam în urechi.

— Eu... trebuie să ies un pic.

— Vin cu tine, s-a oferit Stevie Rae.

— Nu, stai aici și uitați-vă la film. Eu... eu mă duc să iau puțin aer.

— Ești sigură?

— Absolut. Nu stau mult. Mă întorc la timp să-i văd fundul lui Ewan.

Deși aproape că simțeam privirea îngrijorată a lui Stevie Rae în urma mea și le auzeam pe gemene discutând aprins cu Damien dacă apărea pe bune în film

fundul gol al lui Ewan McGregor, m-am năpustit afară din dormitor și m-am cufundat în noaptea răcoroasă de noiembrie.

M-am îndepărtat de clădirea principală a școlii fără să văd nimic împrejur și am luat-o instinctiv cât mai departe de locurile în care puteam da nas în nas cu cineva. M-am străduit să nu mă opresc și să respir adânc. „Ce naiba m-a apucat?” Simțeam o apăsare în piept și mi-era așa de rău de la stomac, încât a trebuit să înghit întruna în sec, să nu dau la boboci. Zumzăitul din urechi se mai potolise, dar nu puteam să scap de teama care mă învăluisese ca un lințoliu. Fiecare celulă din corpul meu urla: „Ceva nu merge! Ceva nu merge! Ceva nu merge!”

Pe măsură ce înaintam, am observat că noaptea, până de curând senină, cu un cer presărat de stele care dădeau lunii aproape pline o mână de ajutor ca să mai alunge din bezna deasă, devenise dintr-odată noroasă. Briza dulce și răcoroasă era acum rece, presărând în jurul meu frunzele îngălbenite ale copacilor și amestecând miresmele pământului și ale vântului cu întunericul... Nu știu cum se face, dar asta m-a mai liniștit, iar vârtoarea fărămelor de gânduri și teama s-au domolit atât cât să pot gândi din nou logic.

Am luat-o spre grajduri. Lenobia spusese că pot să mă duc la Persefona s-o țesal ori de câte ori voiam să meditez și să fiu singură. Aveam mare nevoie de asta, iar stabilirea unei direcții precise, a unei destinații, era o rază de lumină în haosul căruia îi căzusem pradă.

Grajdurile joase și răsfirate pe o suprafață întinsă erau chiar în față; respirația mi se mai potolise când, deodată, am auzit sunetul ăla. Mai întâi n-am realizat ce era. Era prea înăbușit, prea bizar. Apoi m-am gândit că poate era Nala. Îi stătea în obicei să vină după mine și să mi se văicărească, cu glasul ei ciudat de bătrânică, până mă opream și o luam în brațe. Mi-am rotit privirea și am strigat ușurel „pis-pis”.

Sunetul s-a auzit și mai clar, dar nu era nici o pisică, era limpede. Privirea mi-a fost atrasă de o mișcare aproape de grajd și am văzut o siluetă prăbușită pe banca de lângă ușile de la intrare. Era un singur felinar acolo, lângă uși. Banca era așezată chiar unde se termina pata de lumină gălbuie și tremurătoare.

S-a mișcat din nou și mi-am dat seama că era un om... sau un novice... sau un vampir. Stătea așezat, dar aplecat, prăvălit parcă în el însuși. Apoi s-a auzit iar sunetul ăla. De la distanță, mi-am lat seama că era un vaier ciudat, de parcă ființa aia care stătea acolo avea dureri.

Normal, mi-a venit să fug mâncând pământul, dar nu am putut. Nu era bine. Pe lângă asta, am simțit, am devenit conștientă de sentimentul din străfundul meu care îmi spunea că nu pot să plec, că indiferent ce era acolo pe banca aia, trebuie să dau piept cu el.

Am inspirat adânc și m-am apropiat de bancă.

— Ăă, ai pățit ceva?

— Nu! s-a auzit ca o explozie șoptită și înfiorătoare.

— Pot să te ajut cu ceva? am întrebat în timp ce încercam să zăresc ceva în întuneric, ca să-mi dau seama cine era pe bancă. Mi s-a părut că văd plete deschise la culoare și parcă niște mâini pe față...

— Apa! Apa e atât de rece și de adâncă. Nu pot să ies... nu pot să ies.

Și-a luat mâinile de pe față, iar apoi și-a înălțat privirea spre mine, dar știam deja cine era, îi recunoscusem vocea. Și mi-am dat seama și ce i se întâmpla. M-am străduit s-o abordez cu calm. M-a fixat cu privirea și i-am văzut față scaldată de lacrimi.

— Hai, Afrodita. Ai o viziune. Trebuie să te duc la Neferet.

— Nu! a găfâit ea. Nu! Nu mă duce la ea. N-o să mă asculte. Nu mă mai crede.

Mi-am amintit ce spusese mai devreme Neferet,

cum că Nyx îi luase Afroditei harurile. De ce mi-aș mai bate capul cu ea? Cine știe ce i se întâmpla Afroditei? Probabil că în felul ăsta ridicol voia ea să fie în centrul atenției, iar eu, una, nu aveam timp pentru porcării din astea.

— Bine. Află că nici eu nu te cred, i-am spus. N-ai decât să stai aici și să ai viziuni sau mai știu eu ce. Eu, una, am alte griji.

M-am întors ca să intru în grajd, dar mâna i s-a strecurat spre mine și m-a prins de încheietură.

— Nu poți să pleci - a spus ea clănțănind din dinți. Era evident că îi era greu să vorbească. - Trebuie să-mi ascuți viziunea.

— Ba nu trebuie, am spus și mi-am smuls încheietura din strânsoarea ei. Indiferent ce ți se întâmplă e problema ta, nu a mea. Așa că rezolvă-ți-o.

De data asta, când m-am întors, m-am îndepărtat cu pași repezi.

Dar se pare că nu au fost suficient de repezi, pentru că vorbele ei m-au biciuit.

— Trebuie să mă ascuți, altfel bunica ta o să moară.

CAPITOLUL 9

— Ce naiba tot vorbești? am apostrofat-o.

Avea respirația întretăiată și își dădea ochii peste cap. Deși era întuneric, vedeam cum începe să i se vadă albul ochilor. Am înșfăcat-o de umeri și am scuturat-o.

— Spune-mi ce vezi!

Cu o încercare vizibilă de a se controla, a dat smucit din cap.

— Îți spun, a găfâit. Numai să nu pleci.

M-am așezat lângă ea pe bancă și am lăsat-o să mă prindă de mână, fără să dau importanță faptului că mă strângea așa de tare încât am crezut că o să-mi rupă

ceva. Noi două eram la cuțite și niciodată n-aș avea încredere în ea, dar acum, singurul lucru de care îmi păsa era că bunica ar putea fi în pericol.

— Nu plec nicăieri - i-am spus cu asprime. Apoi mi-am adus aminte cum o îndemnase Neferet să vorbească: Spune-mi ce vezi, Afrodita.

— Apă! E îngrozitoare... e murdară și rece. Totul e în ceață... nu pot... nu pot să deschid portiera de la Saturn...

M-a trecut un fior cumplit. Bunica are un Saturn! Și l-a luat pentru că era una dintre cele mai sigure mașini, care se pare că rezistau la orice.

— Unde e mașina, Afrodita? În ce apă?

— În râul Arkansas, a găfâit ea. Podul.. s-a dărâmat. Afrodita hohotea îngrozită.

— Am văzut mașina dinaintea mea căzând și lovindu-se de șlep. A luat foc! Băieții ăia... care încercau să-i facă să claxoneze pe șoferii de camion când treceau... sunt în mașină.

Am înghițit în sec.

— Spune, ce pod e? Când s-a întâmpat?

Afrodita s-a crispat dintr-odată.

— Nu pot să ies! Nu pot să ies! Apa e..., a spus ea și a scos un sunet oribil, de parcă s-ar fi înecat, apoi s-a lăsat pe spate și i-am simțit mâna vlăguită.

— Afrodita! am strigat și am zgâlțâit-o. Trebuie să te trezești. Trebuie să-mi spui ce altceva ai mai văzut!

Pleoapele i s-au mișcat încetișor. De data asta nu i-am mai văzut albul ochilor și, când i-a deschis, păreau normali. Afrodita mi-a dat brusc drumul la mână și, cu mâinile tremurânde, și-a dat părul de pe față. Am remarcat că era umed de sudoare. A mai clipit de câteva ori, apoi s-a uitat la mine. Privirea îi revenise la normal, dar tot ce am putut citi pe fața sau în vocea ei era oboseală.

— Deci, ai rămas până la urmă, a spus ea.

— Spune-mi ce ai văzut. Ce-a pățit bunica?

— Podul pe care e mașina ei se prăbușește, cade în râu și se îneacă, a spus ea pe un ton neutru.

— Nu, n-o să se întâmple asta. Spune-mi ce pod e. Când s-a întâmplat și cum? Mă duc s-o salvez.

Colțurile buzelor i s-au ridicat într-un simulacru de zâmbet.

— O, se pare că dintr-odată crezi în viziunile mele?

Teama de ce i s-ar putea întâmpla bunicii mă sfâșia în adâncul sufletului. Am apucat-o de mână și m-am ridicat, trăgând-o și pe ea după mine.

— Hai să mergem!

A încercat să se smulgă din strânsoarea mea, dar era prea slăbită și am ținut-o fără nici o greutate.

— Unde?

— La Neferet, unde vrei?! O să dezlege ea porcăria asta și te asigur că tu ai să vorbești cu ea.

— Nu! aproape a strigat Afrodita. N-am să-i spun nimic. Jur că nu suflu o vorbă. Indiferent de situație, am să-i spun că nu-mi amintesc nimic în afară de apă și de un pod.

— Scoate Neferet tot de la tine!

— Ba nu! O să-și dea seama că mint, că-i ascund ceva, dar n-o să-și dea seama ce anume. Dacă mă duci la ea, bunica ta o să moară.

Mi s-a făcut așa de rău, încât am început să tremur.

— Ce vrei, Afrodita? Vrei să fii din nou liderul Fiicelor Întunericului? Bine, n-ai decât. Dar spune-mi de bunica.

O suferință nedisimulată i-a brăzdat Afroditei chipul palid.

— Nu poți tu să mă pui la conducerea Fiicelor Întunericului. Neferet trebuie s-o facă.

— Și atunci ce vrei?

— Vreau să mă asculți, ca să înțelegi că Nyx nu m-

a părăsit. Vreau să crezi că viziunile mele încă sunt adevărate. - M-a privit în ochi și a continuat cu o voce joasă și gătită. - Și vreau să-mi rămâi datoare. Cândva o să fii o Mare Preoteasă puternică, mai puternică decât Neferet. Poate că într-o bună zi o să am nevoie de protecție, și atunci am să-ți cer să-ți plătești datoria.

Voiam să-i spun că nu aveam cum s-o apăr de Neferet. Nici acum și poate niciodată, și de fapt nici nu voiam. Afrodita era dusă și văzusem deja cât de egoistă și de cumplită putea să fie. Nu voiam să-i fiu datoare și nu voiam să am nimic de-a face cu ea.

Pe de altă parte, n-aveam de ales.

— Bine, nu te duc la Neferet, dar spune-mi ce ai văzut.

— Mai întâi, promite-mi că îmi rămâi datoare. Ține minte, nu este o promisiune deșartă, așa cum fac oamenii. Când vampirii își dau cuvântul, fie ei novici, sau adulți, trebuie să se supună.

— Dacă îmi spui cum s-o salvez pe bunica, îți promit că am să-ți rămân datoare cu o favoare.

— La alegerea mea, a spus ea prevăzătoare.

— Da, bine.

— Trebuie să spui, ca să închei jurământul.

— Dacă îmi spui cum s-o salvez pe bunica, îți dau cuvântul meu că îți rămân datoare cu o favoare, care vrei tu.

— Ai jurat, acum trebuie să te ții de cuvânt, a șoptit ea cu o voce care mi-a dat fiori, dar nu i-am băgat în seamă.

— Acum, spune-mi!

— Mai întâi trebuie să mă așez, a zis Afrodita și s-a prăbușit pe bancă, cuprinsă iar de tremur.

M-am așezat lângă ea și am așteptat cu nerăbdare să se adune. Când a început să vorbească, m-a cuprins groaza de-a binelea și în adâncul sufletului am știut că viziunea ei era adevărată. Dacă Nyx era supărată pe ea,

ei, bine, nu prea o arăta în noaptea asta.

— În după-amiaza asta bunica ta o s-o ia pe autostrada Muskogee, în drum spre Tulsa. - S-a oprit și și-a plecat capul într-o parte, de parcă ar fi ascultat șoapte purtate de vânt. - Luna viitoare e ziua ta și vine în oraș ca să-ți ia un cadou.

M-a cuprins uimirea. Afrodita avea dreptate. În decembrie era ziua mea; dar era întotdeauna nașpa, pentru că mă născusem pe 24 decembrie, așa că niciodată n-am prea sărbătorit-o. Chestia era că toată lumea o punea mereu la grămadă cu Crăciunul. Chiar și anul trecut, când am împlinit șaisprezece ani și ar fi trebuit să dau un chef mare, ca la carte, până la urmă n-a fost cine știe ce. Enervantă chestie!... Mi-am alungat repede gândurile astea. Nu era momentul să mă lansez în eterna mea văicăreală pe tema zilei mele de naștere.

— Bun, deci vine în oraș în după-amiaza asta și ce se întâmplă? Afrodita a mijit ochii, de parcă ar fi încercat să vadă ceva în întuneric.

— E ciudat. De obicei îmi dau foarte bine seama care e cauza accidentelor ăstora, de exemplu, că avionul are o defecțiune sau mai știu eu ce, dar de data asta am fost atât de concentrată asupra bunicii tale, încât n-aș putea spune de ce se rupe podul. Mi-a aruncat o privire. - O fi din cauză că e prima viziune pe care am avut-o vreodată în care apare o persoană pe care o cunosc. Chestia asta mi-a distras atenția de la restul.

— Ba n-o să moară, am spus cu tărie.

— Atunci n-are cum să fie pe pod acum. Îmi amintesc că ceasul de la bord arăta 15:15, deci sunt sigură că o să se întâmple după-amiază.

Mi-am aruncat instantaneu ochii la ceas; era 6:10 dimineața, în vreo oră o să se lumineze de ziuă (iar eu ar trebui să mă duc la culcare), asta înseamnă că bunica urmează să se trezească. Îi știam orarul. Se scula la revărsatul zorilor și se ducea la o plimbare în lumina

palidă a dimineții. Apoi se întorcea în cabana ei călduță și lua un mic dejun ușor înainte să se apuce de treburile pe care le avea de făcut pe plantație. Am s-o sun să-i spun să stea acasă, nici prin gând să nu-i treacă să plece astăzi pe undeva cu mașina. Așa o să fie în siguranță, o să am eu grijă să fie așa. Apoi mi-a trăsnit altceva prin cap. Am privit-o pe Afrodita.

— Și cu ceilalți oameni cum rămâne? Țin minte că ai spus ceva despre niște copii din mașina din fața ta și că mașina aia se izbea și lua foc.

— Mda.

M-am încruntat la ea.

— Mda, ce?

— Mda, priveam din punctul de vedere al bunicii tale și am văzut o grămadă de alte mașini în jurul meu care au avut accident. Dar s-a derulat foarte repede, așa că nu mi-am dat seama câte erau.

N-a mai spus nimic altceva și am dat scârbită din cap.

— Și adică pe ei nu-i salvăm? Ai spus că or să moară niște băieți! Afrodita a înălțat din umeri.

— Ți-am spus că totul era în ceață. Nu mi-am dat seama unde se întâmplă, și singurul motiv pentru care am realizat când va fi a fost că am văzut data și ora pe bordul mașinii bunicii tale.

— Și deci pe ceilalți oameni îi lași să moară?

— Ce-ți pasă? Bunica ta scapă.

— Afrodita, îmi faci silă. Îți pasă și de altcineva în afară de tine însăși?

— Mă lași? Oi fi tu perfectă! N-am auzit să-ți pese de altcineva în afară de bunica ta.

— Normal că ea m-a interesat cel mai mult, că doar o iubesc! Dar nici ceilalți nu vreau să moară. Și n-o să moară nimeni dacă pot să împiedic să se întâmple catastrofa. Așa că vezi cum faci și spune-mi despre ce pod este vorba.

— Ți-am spus deja, este pe autostrada Muskogee. Dar nu pot să spun exact unde.

— Mai gândește-te! Ce altceva ai mai văzut?

A oftat și a închis ochii. Am privit-o în timp ce își înălța sprâncenele și a părut să se crispeze. Cu ochii încă închiși, a spus:

— Stai așa, că nu e pe autostradă. Am văzut un indicator. Este podul 1-40 peste râul Arkansas, ăla chiar de după autostradă, în apropiere de Webber's Falls. - Apoi a deschis ochii. - Ți-am spus când și unde. Nu pot să-ți spun mai mult. Cred că e un soi de vas cu platformă, gen șlep, lovește podul, dar mai mult nu știu. N-am văzut nimic după care să pot identifica vasul. Ce-ai de gând să faci?

— Nu știu, dar ceva am să fac, am mormăit.

— Ei, cât timp te gândești tu cum să salvezi lumea, eu mă duc înapoi în dormitor, să-mi fac manichiura. E o tragedie să ai unghiile nearanjate.

— Știi, faptul că ai părinți de rahat nu îți dă dreptul să fii lipsită de inimă, am spus.

Se întorsese, dar când i-am spus asta s-a oprit. Și-a îndreptat spatele și, când m-a privit peste umăr, în ochii mijiți i-am citit mânia.

— Ce știi tu?

— Despre părinții tăi? Nu mare lucru, doar că-ți spun ce să faci și că mama ta e de coșmar. Iar în general, despre părinți duși cu pluta știu destule. Am probleme pe tema părinților nașpa de când s-a recăsătorit mama, acum trei ani. E nasol, dar nu e o scuză să fii o scârbă nesuferită.

— Să vezi cum e să ai parte de optișpe ani de ceva mai grav decât problemele pe tema părinților nașpa, și-apoi poate ai să începi să înțelegi cum e. Până atunci, habar n-ai ce spui.

Apoi, în stilul ei caracteristic și nesuferit, și-a dat părul pe spate și s-a îndepărtat cu pași mari, dând din

fund, de parcă d-aia nu mai puteam eu.

— Fata asta are mari probleme!

M-am așezat pe bancă și m-am apucat să-mi scotocesc prin geantă după telefonul mobil, bucuroasă că-l aveam la mine, deși trebuia să-l țin fără sonerie, nici măcar pe vibrații. Motivul putea fi rezumat într-un cuvânt: Heath. Era aproape-fostul meu prieten din specia umană și, de când el și sigur-fosta mea prietenă, Kayla, încercase-ră să mă ajute „să evadez” - da, chiar așa au spus, fraierii - din Casa Noptii, Heath depășise deja nivelul maxim al obsesiei față de mine. Recunosc, nu era vina lui. Eu fusesem aia care băuse din sângele lui și declanșasem toată treaba cu Impregnarea, dar, mă rog... În orice caz, deși numărul mesajelor cu care mă bombarda scăzuse de la un catralion (adică vreo douăzeci) pe zi la două-trei, tot n-aveam chef să-mi las telefonul pornit, ca să mă deranje-ze. Și, cum era de așteptat, când l-am deschis aveam două apeluri ratate, amândouă de la Heath. Totuși, nu era niciun mesaj, deci, slavă Domnului, băiatul promitea.

Bunica părea adormită când a răspuns la telefon, dar imediat ce și-a dat seama că sunt eu, s-a înveselit.

— O, Pasăre Zoey! Ce plăcere să mă trezească vocea ta, a spus ea.

Am zâmbit.

— Mi-e dor de tine, bunico.

— Și mie mi-e dor de tine, drăguță.

— Bunico, motivul pentru care te sun e cam ciudat, dar va trebui să ai încredere în mine.

— Bineînțeles că am încredere în tine, a răspuns ea fără ezitare. E așa de diferită de mama, că uneori mă întreb cum e oare posibil să fie rude.

— Fii atentă, azi ai de gând să vii în Tulsa, la cumpărături, nu-i așa?

Pentru o clipă a amuțit, dar apoi a izbucnit în râs.

— Bag de seamă că o să fie greu să-i fac nepotei

mele vampir vreo surpriză de ziua ei.

— Bunico, vreau să-mi promiți ceva. Promite-mi că nu te duci nicăieri azi. Nu pleca nicăieri cu mașina, stai liniștită acasă.

— Ce se întâmplă, Zoey?

Am șovăit, neștiind cum să-i spun. Atunci, cu incredibila ei capacitate de a mă înțelege, a zis cu blândețe:

— Zoey, ți-am spus că mie poți să-mi spui orice. Am să te cred. Până în clipa aia nici nu-mi dădusem seama că îmi țineam respirația. Am scos aerul afară din piept și am spus:

— Podul 1-40 peste râul Arkansas din apropiere de Webber's Falls o să se prăbușească. Trebuia să fii și tu pe el, dar ai fi murit, am spus ultima parte fără vlagă, abia șoptit.

— O! Dumnezeu! Stai să mă așez.

— Bunico, ești bine?

— Acum cred că da, dar, dacă nu mă avertizai tu, n-aș mai fi fost și mă simt cam amețită. - Cred că a luat o revistă sau așa ceva, pentru că am auzit cum își făcea vânt. - Cum ai aflat de asta? Ai viziuni?

— Nu, nu eu, Afrodita.

— Fata care a fost lider al Fiicelor Întunericului? Credeam că nu sunteți prietene.

Am pufnit.

— Nu suntem. Absolut deloc. Dar am dat peste ea când avea o viziune și mi-a spus ce a văzut.

— Și ai încredere în ea?

— În niciun caz, dar am încredere în puterea ei și am văzut-o, bunico. Era ca și cum ar fi fost acolo, cu tine. A fost îngrozitor. Te-a văzut izbindu-te și pe copiii ăia murind...

A trebuit să mă opresc, ca să-mi trag sufletul. Dintr-odată, am realizat teribilul adevăr: bunica mea putea să moară azi.

— Stai puțin, mai erau și alți oameni implicați în accident?

— Da, când se prăbușește podul cad mai multe mașini în râu.

— Și cu ei cum rămâne?

— Mă ocup eu și de asta. Tu stai acasă.

— N-ar trebui să mă duc la pod și să încerc să-i opresc?

— Nu, nu te duce acolo. O să am eu grijă să nu pățească nimeni nimic, ai cuvântul meu. Dar vreau să te știu în siguranță, am spus.

— Bine, drăguță, te cred. Nu-ți face griji în privința mea. O să stau cuminte acasă. Ocupă-te tu de lucrul ăsta, iar dacă ai nevoie de mine, sună-mă oricând.

— Mersi, bunico. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, u-we-tsi a-ge-hu-tsa.

După ce am închis, am rămas un pic pe loc și m-am concentrat să mă opresc din tremurat, dar numai un pic. În cap mi se înfiripa deja un plan și nu-mi mai ardea de bâțâit. Trebuia să mă apuc de treabă.

CAPITOLUL 10

— Și de ce nu putem să-i spunem lui Neferet de chestia asta? Ea ar da câteva telefoane, cum a făcut și luna trecută, când Afrodita a avut viziunea aia cu avionul care se prăbușea pe aeroportul Denver, a întrebat Damien, atent să nu vorbească prea tare.

Dădusem fuga înapoi în dormitor, îmi adunasem gașca și le povestisem în linii mari viziunea Afroditei.

— M-a pus să promit că nu mă duc la Neferet. E o chestie nasoală între ele.

— Era și momentul ca Neferet să vadă cât de nenorocită e, a completat Stevie Rae.

— Vacă urâcioasă, a intrat Shaunee în horă.

— Cotoroanță infernală, i-a dat Erin dreptate.

— Mă rog, nu contează cum e, contează viziunea

pe care a avut-o și oamenii care riscă să moară, am spus.

— Am auzit că nu mai sunt credibile viziunile ei, pentru că i-a ieșit din grații lui Nyx, a spus Damien. Poate de aia te-a pus să promiți că nu te duci la Neferet, pentru că a inventat totul și vrea să te bage în sperieți, ca să faci ceva cu care fie te faci de râs și pari ridicolă, fie ai necazuri.

— Așa aș fi fost și eu tentată să cred dacă n-aș fi fost de față când a avut viziunea. Nu se prefăcea, pot să pariez.

— Dar oare ți-a spus tot? m-a întrebat Stevie Rae.

M-am gândit la asta un moment. Afrodita recunoscuse deja că putea să-i ascundă lui Neferet anumite lucruri. Ce mă făcea să cred că nu proceda la fel și cu mine? Apoi mi-am adus aminte de paloarea ei, de felul în care mă strânsese de mână, de frica din vocea ei când murea alături de bunica. M-am cutremurat.

— Spunea adevărul, i-am asigurat. Dragilor, va trebui să aveți încredere în intuiția mea. - Mi-am privit prietenii. Niciunul dintre ei nu era prea încântat de asta, dar știam că fiecare avea încredere în mine și că puteam să contez pe ei. - Așa că, uitați care e faza: tocmai am sunat-o pe bunica. N-o să fie pe pod, dar o grămadă de alți oameni, da. Trebuie să ne gândim cum să-i salvăm.

— Afrodita a spus că un soi de șlep lovește podul și din cauza asta se prăbușește? a întrebat Damien.

Am aprobat din cap.

— Te poți da drept Neferet și să faci ce ar face ea, să suni pe cine se ocupă de șlepul ăsta și să-i spui că o elevă de-a ta a prevăzut că o să aibă loc o tragedie. Lumea ascultă de Neferet, le e prea frică să n-o asculte. Se știe prea bine că informațiile ei au salvat o grămadă de oameni.

— M-am gândit și eu la asta, dar nu ține, pentru că Afrodita n-a văzut bine vasul. Nici măcar nu era sigură că

era un șlep. Așa că n-am cum să știu cu cine să iau legătura ca să îl oprească. Și nu pot să mă dau drept Neferet pentru că mi se pare prea grav. O să dau de necaz. De unde știți voi că oamenii pe care îi sun eu nu o sună înapoi pe Neferet, să-i mai ceară și alte informații? Atunci să vezi dezastru!

— O să iasă urât, a spus Shaunee.

— Mda, așa află Neferet că a mai avut cotoroața o viziune, deci se poate spune că ți-ai încălcat cuvântul, a continuat Erin.

— Pe scurt, n-ai cum să oprești vasul și nici cum să te dai drept Neferet. Atunci, singura posibilitate e să închidem podul, a zis Damien.

— Așa m-am gândit și eu, am spus.

— Ce ziceți de o amenințare cu bomba? a izbucnit Stevie Rae. Ne-am uitat cu toții la ea.

— Ce? s-a mirat Erin.

— Explică-te, a intervenit Shaunee.

— Sunăm și noi la cine sună tâmpiții ăia care amenință cu „plantarea” unei bombe.

— Asta ar putea să meargă, s-a auzit Damien. Când se primește o amenințare cu bomba într-o clădire, întotdeauna o evacuează.

Deci presupun că, dacă anunți o amenințare cu bomba asupra unui pod, închid podul, cel puțin până află că e o alarmă falsă.

— Dacă sun de pe mobilul meu nu-și dau seama cine sunt, nu? am întrebat.

— Haide, mă! a dat Damien din cap, de parcă aș fi fost o idioată. Normal că pot localiza apelurile de pe telefoanele mobile. Nu mai suntem în anii '90.

— Și atunci cum fac?

— Folosești tot un telefon mobil, numai că trebuie să fie unul de unică folosință, mi-a explicat Damien.

— Ca aparatele de fotografiat de unică folosință?

— Tu pe ce lume trăiești? s-a mirat Shaunee.

— Cine nu știe că există telefoane de unică folosință? a zis și Erin.

— Eu, de exemplu, a spus Stevie Rae.

— Cum spuneam, au exclamat gemenele într-un glas.

— Poftim - a zis Damien și a scos din buzunar un Nokia care arăta cam nașpa - folosește-l pe al meu.

— De ce ai telefon de unică folosință?

M-am uitat cu atenție la telefon; arăta destul de normal.

— Mi l-am luat când au turbat ai mei că sunt homosexual. Până să fiu însemnat și să vin aici, ziceai că or să mă izoleze de lume pentru tot restul zilelor. Nu că mă așteptam să mă încuie în vreun dulap, dar e bine totuși să fii pregătit. De atunci am avut întotdeauna grijă să am unul la îndemână.

Niciunul dintre noi nu știa ce să spună. Ce porcărie că părinții lui Damien erau așa de turbați vizavi de orientarea lui homosexuală!

— Mersi, Damien, am spus într-un final.

— Pentru puțin. După ce dai telefon, ai grijă să-l închizi și să mi-l dai înapoi, ca să-l distrug.

— Bine.

— Și vezi să le spui că bomba este sub apă. Așa va trebui să închidă podul suficient de mult timp, până trimit scafandri să verifice.

Am dat din cap.

— Bună idee. O să le spun că bomba o să explodeze la 15:15, ora la care a văzut Afrodita pe bordul mașinii bunică-mii că o să aibă loc accidentul.

— Nu știu cât durează chestiile astea, dar cred că ar trebui să suni pe la două și jumătate. Așa au suficient timp să ajungă acolo și să închidă podul, dar nu atât de mult încât să își dea seama că e o alarmă falsă și să dea voie mașinilor pe pod prea devreme, a mai spus Stevie Rae.

— Da'... auziți? a intervenit Shaunee. Tu pe cine suni?

— La naiba, habar n-am.

Simțeam cum mi se încordează umerii și am știut că foarte curând o să mă ia o mare durere de cap.

— Caută pe Google, a sugerat Erin.

— Nu, s-a repezit Damien. Nu trebuie să rămână nici o urmă în calculator. Trebuie să suni la biroul local al FBI-ului. Sigur apare în cartea de telefon. Ei or să procedeze ca de obicei când sună câte un țăcănit.

— Da, îi înhață și-i bagă în închisoare, să le putrezească oasele pe-acolo, am mormăit abătută.

— Ba nu, n-or să te prindă. Nu o să lași niciun fel de urmă. N-or să aibă niciun motiv să creadă că e vreunul dintre noi. Sună pe la două și jumătate. Spune-le că ai pus o bombă sub pod din cauză că..., a șovăit Damien.

— Din cauza poluării! a ciripit Stevie Rae.

— A poluării? s-a mirat Shaunee.

— Nu cred că ar trebui să spui că e din cauza poluării. Cred că e mai bine să spui că e din cauză că te-ai săturat până peste cap de intervenția guvernului în treburile sectorului privat, a sugerat Erin.

Am clipit de uimire. Ce naiba spune fata asta acolo?

— Excelentă idee, geamăno, a spus Shaunee. Erin a rânjit.

— Parcă-l aud pe taică-miu. Ar fi mândru de mine. Hm, nu pentru faza cu aruncatul podului în aer, dar pentru restul, da.

— Am înțeles, geamăno, a liniștit-o Shaunee.

— Mie tot mai mult îmi place varianta cu poluarea. Să știți că poluarea e o mare problemă, s-a încăpățânat Stevie Rae.

— Bun, fiți atenți, ce-ar fi să spun că e din cauza intervenției guvernului și a poluării din râurile noastre?

Ăsta e motivul pentru care am pus bomba sub pod. - M-au privit lipsiți de expresie. Am oftat. - Din cauza poluării din râu.

— Aaaa, au făcut ei.

— Am fi niște teroriști de toată jena, a chicotit Stevie Rae.

— Ăsta e un lucru bun de fapt, a spus Damien.

— Deci, ne-am înțeles? Sun la FBI și nu suflăm o vorbă despre viziunea Afroditei.

Au aprobat din cap.

— Bun. Bravo. Acum să caut o carte de telefon, ca să iau numărul de la FBI și apoi...

Cu coada ochiului am surprins o mișcare și, când mi-am înălțat privirea, am văzut-o pe Neferet însoțind doi bărbați în costume de polițiști spre dormitoare. Au amuțit cu toții instantaneu și am auzit murmure în încăpere: „Sunt ființe umane...” Apoi n-am mai avut timp să mă gândesc sau să ascult ceva, pentru că era evident că Neferet și cei doi bărbați din specia umană veneau direct spre mine.

— A, Zoey, aici erai, mi-a spus Neferet cu obișnuitul ei zâmbet cald. Domnii aceștia vor să stea de vorbă cu tine. Cred că putem merge în bibliotecă. Nu poate să dureze prea mult.

Neferet a făcut un gest ceremonios spre mine și spre cei doi polițiști s-o urmăam, în timp ce trecea în grabă din sala principală, de unde toată lumea căsca gura la noi, în sălița alăturată, căreia îi zicem biblioteca din dormitor, dar care, de fapt, era mai mult o sală a calculatoarelor, cu câteva scaune confortabile și câteva rafturi înțesate de cărți cu coperte moi. Erau numai două fete la calculatoare și Neferet le-a făcut un semn scurt să plece. Au ieșit în grabă și, după ce a închis ușa în urma lor, Neferet s-a întors spre noi. M-am uitat la ceasul calculatorului; era 7:06 dimineața, sâmbătă dimineața. Ce se întâmplase?

— Zoey, dumnealui este detectivul Marx - și a arătat spre cel mai înalt dintre ei - și dumnealui, detectivul Martin, de la secția Omucideri din cadrul Poliției din Tulsa. Vor să-ți pună câteva întrebări în legătură cu băiatul care a fost ucis.

— Bine, am spus, întrebându-mă ce întrebări voiau oare să-mi pună. Ce naiba, doar nu știam nimic. Nici măcar nu-l cunoșteam chiar așa de bine.

— Domnișoară Montgomery, a început detectivul Marx, dar Neferet l-a întrerupt imediat.

— Redbird, a spus ea.

— Poftim?

— Zoey și-a schimbat oficial numele de familie în Redbird când a devenit minoră emancipată, la intrarea în școala noastră, luna trecută. Toți elevii noștri sunt emancipați. Ni se pare util, dată fiind unicitatea acestei școli.

Polițistul a dat scurt din cap. Nu-mi dădeam seama dacă îl irita chestia asta, dar am bănuț că nu, dat fiind că nu-și lua ochii de la Neferet.

— Domnișoară Redbird, a continuat el, avem informații că îi cunoașteți pe Chris Ford și pe Brad Higeons. Este adevărat?

— Mda... vreau să spun... da - m-am corectat iute. Nu era momentul să vorbesc ca o adolescentă toantă. - Îi cunosc..., mai bine zis, i-am cunoscut pe amândoi.

— Când spuneți că i-ați cunoscut, la ce anume vă referiți? a întrebat brusc detectivul Martin, tipul mai scund.

— Vreau să spun că nu mai umblu cu adolescenți din specia umană, dar nici înainte să fiu însemnată nu prea ieșeam cu Chris și cu Brad.

M-am întrebat de ce era așa de stresat, dar apoi mi-am dat seama: Chris murise și Brad era dat dispărut. Cum eu vorbisem de amândoi la trecut, probabil că sunase aiurea rău.

— Când i-ați văzut ultima oară pe cei doi băieți? m-a întrebat Marx.

Mi-am mușcat buzele gânditoare.

— Nu i-am mai văzut de câteva luni, de la începutul campionatului de fotbal, și chiar și atunci a fost pentru că ne-am nimerit împreună la două-trei chefuri.

— Deci nu ieșeați cu niciunul dintre ei? M-am încruntat.

— Nu, eu ieșeam din când în când cu quarterbackul echipei Broken Arrow. De-aia îi știam pe băieții de la Union. - Am zâmbit și am încercat să mai detensioneze atmosfera. - Lumea crede că fotbaliștii de la Union îi urăsc pe cei de la Broken Arrow, dar nu e adevărat. Majoritatea au crescut împreună. O grămadă dintre ei sunt încă prieteni.

— Domnișoară Redbird, de când sunteți în Casa Noptii? a întrebat tipul mai scund, indiferent la încercarea mea de a fi drăguță.

— Zoey este cu noi exact de o lună, a răspuns Neferet în locul meu.

— Și în luna care a trecut v-a vizitat vreunul dintre ei, fie Chris, fie Brad?

— Nu! am răspuns complet surprinsă.

— Vreți să spuneți că nu v-a vizitat aici niciun tânăr? a lansat Martin întrebarea.

Surprinsă cu garda jos, am dat din colț în colț și pun pariu că le-am părut cu musca pe căciulă. Slavă Domnului, m-a salvat Neferet.

— În prima săptămână au venit s-o vadă pe Zoey doi prieteni de-ai ei, deși nu cred că se poate numi vizită oficială - a spus ea și le-a adresat detectivilor un zâmbet blând, un zâmbet de adult care sugera: „știți cum sunt copiii”. Apoi s-a întors spre mine și m-a încurajat: Haide, spune-le despre cei doi prieteni ai tăi care au crezut că ar fi amuzant să se cațere pe zidurile noastre.

Neferet m-a fixat cu ochii ei verzi. Îi povestisem

cum se cățăraseră Heath și Kayla pe zid cu ideea absurdă de a mă scoate de aici. Sau, cel puțin, asta fusese ideea lui Heath. Kayla, cea mai bună prietenă a mea de dinainte, voise pur și simplu ca eu să văd că are gânduri cu Heath. Îi spusese lui Neferet toate astea și chiar mai mult. Îi mărturisisem că îi băusem lui Heath sângele din greșeală, asta până să ne prindă Kayla și să-și iasă din minți. Am privit-o pe Neferet în ochi și mi-a fost clar, ca și când mi-ar fi spus-o, că trebuia să țin pentru mine micul incident cu sângele, lucru cu care eram perfect de acord.

— Nu e cine știe ce și, în plus, a fost acum o lună. Kayla și Heath s-au gândit să vină pe furiș și să mă ia de aici.

Am făcut o pauză și am clătinat din cap, sugerând că fusese o nebulă din partea lor, dar polițistul mai înalt a intervenit rapid:

— Kayla și Heath și mai cum?

— Kayla Robinson și Heath Luck - am spus. (Ei, bine, da, numele de familie al lui Heath este Luck, dar singurul lucru care-l făcea norocos era că nu îl prinsese poliția conducând sub influența băuturilor alcoolice. - Mă rog, Heath e mai încet din când în când, iar Kayla, hm, Kayla e expertă în pantofi și coafuri, dar nu prea are simțul realității. Nu se gândiseră la faptul că mă transformam în vampir și că, dacă plecam din Casa Noptii, muream. Le-am explicat că nu numai că nu voiam să plec, dar nici nu puteam. Și asta a fost tot.

— Nu s-a întâmplat nimic neobișnuit când v-au vizitat prietenii dumneavoastră?

— Vreți să spuneți când m-am întors în dormitor?

— Nu. Am să reformulez întrebarea. Nu s-a întâmplat nimic neobișnuit când au venit să vă vadă Kayla și Heath? a întrebat Martin.

Am înghițit în sec. - Nu.

Și nici nu mințeam de fapt. Se pare că nu e

neobișnuit ca novicii să simtă nevoia de sânge, ca vampirii. Eu n-ar trebui s-o simt așa de devreme, dar nici n-ar trebui să am Semnul complet colorat și nici desenele specifice unui vampir adult. Asta ca să nu mai spun că niciun novice sau vampir n-a fost însemnat vreodată pe umăr și pe spate, ca mine. Pe scurt, nu sunt tocmai o novice normală.

— Nu l-ați tăiat pe băiat ca să-i beți sângele? m-a întrebat polițistul mai scund cu o voce tăioasă.

— Nu! am strigat.

— O acuzați de ceva pe Zoey? a întrebat Neferet și a făcut un pas spre mine.

— Nicidecum, doamnă. Pur și simplu o interogăm ca să ne facem o imagine mai clară asupra prietenilor lui Chris Ford și ai lui Brad Higeons. Cazul prezintă mai multe aspecte neobișnuite și..., i-a dat înainte polițistul mai scund, timp în care mintea mi-a luat-o la trap.

Ce se întâmpla? Nu-l tăiasem pe Heath, doar îl zgâriasem și n-o făcusem intenționat. Și nici nu se poate spune că îi „băusem” sângele, mai bine spus, i-l linsesem. Dar de unde naiba știau ei de asta? Heath nu era tocmai un geniu, dar nu pot să cred că ar povesti în stânga și-n dreapta, și cu atât mai puțin poliției, că tipa după care alerga el ca un câine în călduri bea sânge. Nu. Heath n-ar fi suflat o vorbă, dar...

Și atunci mi-am dat seama de ce mă luaseră la întrebări.

— Trebuie să vă spun ceva despre Kayla Robinson, am spus brusc, punând capăt tiradei plicticoase a polițistului mai scund. M-a văzut sărutându-l pe Heath. Hm, de fapt, el m-a sărutat pe mine. Ea îl place pe Heath. — Mi-am mutat privirea de la un polițist la celălalt. - Dacă înțelegeți ce vreau să spun, chiar îl place pe Heath, adică vrea să fie prietena lui, acum că eu nu-i mai stau în cale. De-aia, când l-a văzut sărutându-mă, s-a enervat și a început să urle la mine. Recunosc, nu m-

am purtat prea matur. M-am enervat și eu, că doar, ce Dumnezeu, e aiurea când cea mai bună prietenă umblă după prietenul tău. Mă rog - m-am fofit de parcă mi-ar fi fost jenă să recunosc ce le spuneam - i-am spus vreo două Kaylei; ea s-a speriat și a plecat.

— Ce anume i-ai spus? a întrebat detectivul Marx.]Am oftat.

— Ceva de genul „dacă nu pleci, zbor la tine și-ți sug sângele”.

— Zoey! a strigat Neferet cu glas tăios. Știi foarte bine că asta nu se face. Avem și așa destule probleme de imagine, fără să mai sperii și tu intenționat adolescenții din specia umană. Nici nu mă mir că biata copilă s-a dus la poliție.

— Știu, îmi pare foarte rău.

Deși am înțeles că Neferet îmi făcea jocul, tot a trebuit să fac un efort să nu mă fac mică la auzul forței din vocea ei. Mi-am înălțat privirea spre polițiști. Amândoi o priveau pe Neferet cu ochii măriți de teamă. Aha! Carevasăzică, până acum nu le arătase decât fața ei superbă, cea merită publicului larg. Habar n-aveau cu ce forță aveau de-a face.

— Și de atunci nu i-ai mai văzut pe niciunul dintre cei doi? a întrebat polițistul mai înalt după o pauză stânjenitoare.

— Numai o dată, doar pe Heath, în timpul ritualului nostru de Samhain.

— Mă scuzați, ce anume?

— „Samhain” este denumirea mai veche a nopții pe care o cunoașteți probabil mai bine cu numele de Halloween, le-a explicat Neferet.

Redevenise incredibil de frumoasă și de bună și am înțeles de ce polițiștii păreau nedumeriți, dar i-au zâmbit la rândul lor, ca și cum nu ar fi avut de ales. Cunoscându-i forța lui Neferet, nici n-ar fi avut.

— Haide, Zoey, mi-a spus ea.

— Eram mai mulți la ritual. Ca să înțelegeți, e ca un fel de slujbă religioasă în aer liber, le-am explicat. - între noi fie vorba, n-avea nici o legătură cu o slujbă religioasă în aer liber, dar nici prin gând nu-mi trecea să le explic unor polițiști din specia umană cum era cu formarea cercului și cu invocarea spiritelor unor vampiri morți și însetați de sânge. I-am aruncat o privire lui Neferet, care a dat încurajator din cap. Am tras adânc aer în piept și am rememorat trecutul în timp ce vorbeam. Știam că n-are nici o importanță ce spun, pentru că Heath nu-și mai amintea nimic din noaptea aia, noaptea în care aproape fusese omorât de fantomele unor vampiri din vechime. Neferet avusese grijă ca această amintire să fie ștearsă total și permanent. Tot ce mai ținea minte era că mă găsisese alături de o grămadă de alți elevi și apoi i se tăiasse filmul. - în orice caz, Heath a venit pe furiș la noi în timpul ritualului. A fost tare jenant, mai ales pentru că... hm... era mângă.

— Heath era băut? a întrebat Marx. Am dat din cap.

— Da, era băut. Dar nu vreau să-i fac probleme.

Mă hotărâsem să nu mai aduc vorba și despre nefericita și, sper eu, temporara patimă pentru marijuana.

— N-o să aibă probleme.

— Mă bucur. Nu e el prietenul meu, dar în general e băiat bun.

— Nu vă faceți griji, domnișoară Redbird, spuneți-ne doar ce s-a întâmplat.

— Nu mare lucru. A apărut pe nepusă masă la ritualul nostru și a fost tare jenant. I-am spus să plece acasă și să nu mai calce pe aici, că s-a terminat totul între noi. S-a făcut de râs, după care a leșinat. L-am lăsat acolo și cu asta bssta.

— De atunci nu l-ați mai văzut? - Nu.

— Ați mai auzit de el?

— Mda. Mă sună exagerat de mult și-mi lasă mesaje stresante pe mobil. Dar acum și-a mai revenit - am adăugat în grabă. Chiar nu voiam să aibă probleme. - Cred că, în sfârșit, începe să înțeleagă că totul s-a sfârșit între noi.

Polițistul mai înalt a terminat de notat ceva, după care a dus mâna la buzunar și a scos de acolo o pungă de plastic cu ceva în ea.

— Despre asta ce ne puteți spune, domnișoară Redbird? L-ați mai văzut vreodată?

Mi-a dat punga și am realizat ce era înăuntru. Un pandantiv de argint atârnat de o curelușă lungă și neagră de catifea. Pandantivul avea forma unor semiluni așezate spate în spate în fața unei luni pline încrustate cu grante. Era simbolul trinității zeiței, mamă, fecioară și străbună. Aveam și eu unul la fel, pentru că era colierul pe care îl poartă liderul Fiicelor Întunericului.

CAPITOLUL 11

— De unde îl aveți? a întrebat Neferet.

Îmi dădeam seama că încerca să-și stăpânească vocea, dar în ea se simțea o anume iritare, imposibil de disimulat.

— Acest colier a fost găsit lângă cadavrul lui Chris Ford.

Am deschis gura, dar mi-era imposibil să spun ceva. Eram sigură că mă îngălbenisem la față și mi s-a pus un nod în stomac.

— Recunoașteți colierul, domnișoară Redbird? a repetat detectivul Marx întrebarea.

Am înghițit în sec și mi-am dres glasul.

— Da. Este pandantivul Fiicelor Întunericului.

— Fiicele Întunericului?

— Fiicele și Fiii Întunericului este o asociație exclusivistă, formată din cei mai de seamă elevi ai noștri,

a explicat Neferet.

— Și dumneavoastră faceți parte din această asociație? a întrebat el.

— Eu sunt liderul ei.

— Ne-ați putea arăta colierul dumneavoastră?

— Nu... nu-l am la mine. Îl am în cameră, am spus amețită de emoție.

— Domnilor, o acuzați de ceva anume pe Zoey? a intervenit Neferet.

Vorbise pe un ton calm, dar unda de mânie extremă care i-a străbătut glasul m-a cutremurat și mi-a zbârlit părul de pe mâini. După schimbul de priviri agitate dintre cei doi polițiști, mi-am dat seama că și ei o sesizaseră.

— Doamnă, noi doar întrebăm.

— Cum a murit? am întrebat cu vocea pierită, dar s-a auzit anormal de tare în liniștea apăsătoare din jurul lui Neferet.

— A murit din cauza unor răni și a pierderii de sânge, mi-a răspuns Marx.

— A fost tăiat cu un cuțit cu arc sau ceva de genul ăsta?

La știri spusese că a fost mușcat de un animal, așa că știam deja răspunsul, dar m-am simțit obligată să întreb. Marx a clătinat din cap.

— Asemenea răni nu puteau proveni de la un cuțit. Erau mai degrabă zgârieturi de animal sau mușcături.

— Era secătuit de sânge aproape complet, a adăugat Martin.

— Și ați venit aici pentru că pare a fi atacul unui vampir, nu? a spus Neferet firoasă.

— Am venit aici în căutare de răspunsuri, doamnă, i-a răspuns Marx.

— Atunci vă sugerez să-i verificați alcoolemia tânărului. Din câte știu eu despre grupul său de prieteni, beau în mod frecvent. Probabil că s-a îmbătat și a căzut

în râu. Rănile au fost mai mult ca sigur provocate de stânci sau poate chiar de animale. Nu e neobișnuit să găsești coioți în apropierea râului, chiar și în orașul Tulsa, a spus Neferet.

— Da, doamnă. Se fac diferite teste. Chiar și așa, secătuit de sânge, cadavrul ne va spune multe lucruri.

— Bun. Sunt sigură că unul dintre multele lucruri pe care vi le va spune este că băiatul era băut, poate chiar drogat. Cred că ar trebui să căutați o cauză a morții mai de bun simț decât atacul vampirilor. Presupun că ați terminat, nu-i așa?

— O singură întrebare, domnișoară Redbird, a continuat detectivul Marx fără s-o privească pe Neferet. Unde erați joi între orele opt și zece?

— Seara? am întrebat. - Da.

— Eram la școală, la ore.

Martin mi-a aruncat o privire inexpresivă.

— La școală, la ora aia?

— Poate ar trebui să vă faceți mai bine temele înainte să-mi interogați elevii. În Casa Noptii orele încep la ora opt seara și durează până la trei dimineața. De foarte mult timp vampirii preferă noaptea. - Încă se mai simțea amenințarea în glasul lui Neferet. - Zoey era la ore când a murit tânărul. Acum ați terminat?

— Pentru moment am terminat cu domnișoara Redbird. - Marx a dat câteva pagini înapoi din carnețelul în care scrisese mai devreme, după care a adăugat: Dar trebuie să stăm de vorbă cu Loren Blake.

Am făcut un efort să nu reacționez la auzul numelui lui Loren, dar sunt convinsă că am tresărit și am simțit cum roșesc.

— Regret, dar Loren a plecat ieri în zori cu avionul particular al școlii. S-a dus la școala noastră de pe coasta de est, ca să fie alături de elevii calificați în finala concursului internațional de monologuri din Shakespeare. Însă pot să-i transmit un mesaj, să vă sune

la întoarcere, duminică, a spus Neferet îndreptându-se spre ușă și trimițându-i clar la plimbare pe cei doi.

Numai că Marx nu s-a urnit din loc. Încă se uita la mine. Și-a dus încet mâna la buzunarul interior al hainei și a scos o carte de vizită. Mi-a înmănat-o cu următoarele cuvinte:

— Dacă vă amintiți ceva, orice, care credeți că ne-ar putea ajuta la descoperirea ucigașului lui Chris, vă rog să mă sunați. Apoi a dat din cap spre Neferet. - Doamnă, vă mulțumesc pentru timpul acordat. Revenim duminică, să stăm de vorbă cu domnul Blake.

— Vă conduc, a spus Neferet.

M-a strâns de umăr și s-a îndepărtat în grabă, urmată de cei doi polițiști.

Am rămas pe loc și am încercat să-mi pun ordine în gândurile învălmășite. Neferet mințise, și nu doar la modul că nu spusese nimic despre faptul că îi băusem sângele lui Heath și că aproape fusese omorât la ritualul de Samhain. Mințise în legătură cu Loren. Nu plecase din școală ieri în zori. La ora aia, el era cu mine lângă zidul estic.

M-am prins de mâini, ca să le opresc din tremurat.

N-am reușit să adorm înainte de ora zece, de dimineață, se înțelege. Damien, gemenele și Stevie Rae au vrut să afle totul despre vizita polițiștilor și le-am spus totul fără rețineri. M-am gândit că, poate dacă povestesc din nou detaliile, îmi dau seama ce naiba se întâmpla. Dar mă înșelam. Nimeni n-a reușit să înțeleagă de ce se găsisse colierul unei Fiice a Întunericului lângă cadavrul unui puști din specia umană. Da, l-am căutat pe al meu și era la locul lui, în caseta cu bijuterii. Erin, Shaunee și Stevie Rae au bănuیت cu toții că, într-un fel sau altul, Afrodita era de vină că polițiștii puseseră mâna pe colier și poate chiar pentru crimă. Damien și cu mine nu eram prea siguri. E adevărat că Afrodita nu putea să sufere oamenii, dar pentru mine nu era tot aia cu răpirea și

uciderea unui fotbalist bine făcut, pe care nu prea putea să-l dosească în gentuța ei dementială Coach. Și, în niciun caz, nu umbla cu ființe umane. Ca să vă răspund la întrebare, da, avusese și ea un colier de lider al Fiicelor Întunericului, dar Neferet i-l luase și mi-l dăduse mie în noaptea în care devenisem lider al Fiicelor și Fiilor Întunericului.

Cu excepția misterului cu colierul, concluzia la care am ajuns cu toții a fost că „târâtura aia de Kayla” (apelativul le aparține gemenelor) le spusese polițiștilor că eu îl omorâsem, pentru că era geloasă că Heath era încă nebun după mine. Era evident că poliția nu avea niciun suspect serios, dacă dăduse fuga aici la spusele unei puștoaice geloase. Recunosc, prietenii mei nu știau nimic despre faza cu băutul sângelui. Încă nu reușeam să-mi fac curaj să le spun că i-am băut (de fapt, lins) sângele lui Heath. Așa că le-am spus și lor aceeași versiune îmbunătățită pe care le-o servisem și polițiștilor. Singurele persoane care știau adevărul despre chestia cu sângele, în afară de Heath și de „târâtura aia de Kayla”, erau Neferet și Erik. Lui Neferet îi spuseseam, iar Erik dăduse peste mine acolo imediat după faza cu Heath, așa că știa adevărul. Și apropo de Erik, dintr-odată aveam chef să vină mai repede înapoi la școală. Avusesem atâtea pe cap în ultima vreme, încât nu-mi rămăsese timp să-i duc dorul, cel puțin până azi, când mi-am dorit să am pe cineva cu care să pot sta de vorbă despre ce se întâmpla și care să nu fie Mare Preoteasă.

Duminică, mi-am reamintit în timp ce încercam să adorm. Erik se întoarce duminică. Exact când se întorcea și Loren. Nu, nu voiam să mă gândesc la ce ar putea fi între mine și Loren și că, într-un fel, de asta fusesem atât de ocupată încât nu-mi rămăsese timp să-mi fie dor de Erik. Dar de ce naiba voia poliția să stea de vorbă cu Loren? Niciunul dintre noi nu găsisese răspunsul la întrebarea asta.

Am oftat și am încercat să mă relaxez. Nu puteam să sufăr să simt nevoia să dorm și să nu reușesc, dar mi-era imposibil să-mi alung gândurile. Nu numai că mă chinuia încă treaba cu Chris Ford și cu Brad Higeons, dar, pe lângă asta, peste puțin timp trebuia să sun la FBI și să mă dau drept teroristă. Dacă mai pui și faptul că abia dacă mă gândisem la cercul pe care trebuia să-l formez și la Ritualul Lunii Pline pe care trebuia să-l țin, atunci nu mai era de mirare că îmi plesnea capul.

Mi-am aruncat ochii la ceas. Era 10:30 dimineața. Mai erau patru ore până când trebuia să mă trezesc, să sun la FBI, apoi să văd cu ce să-mi ocup timpul până ce aveam să aflu vești despre accidentul de pe pod, cum că a fost evitat, sper eu, și că a fost găsit Brad, sper eu în viață, și să mă gândesc și cum să țin Ritualul Lunii Pline, din nou sper eu, fără să mă fac de cacao.

Stevie Rae, care jur că ar fi fost în stare să adoarmă și în apă, sforăia ușurel din partea cealaltă a camerei. Nala stătea covrig lângă capul meu, pe pernă. Până și ea încetase să se văicărească la mine și sforăia ciudat, pisicește. M-am îngrijorat în treacăt și m-am întrebat dacă n-ar trebui cumva să o consulte vreun doctor, să vadă dacă are vreo alergie, pentru că strănuta la greu. Dar am tras concluzia că așa mă stresam și mai mult. Pisicuța asta era grăsună ca un porc de Crăciun. Ce Dumnezeu, avea burtica aia ca un marsupiu în care se putea ascunde lejer o turmă de puișori de cangur! Probabil că de-aia răsufla greu. Nu era puțin lucru să cari toată grăsimioara aia după tine!

Am închis ochii și m-am apucat să număr oi, la propriu. Lumea spune că dă roade, nu? Așa că mi-am imaginat un câmp împrejmuț și am pus niște oițe albe, drăguțe și pufoase, să sară peste gard. Eu cred că așa trebuie numărate oile de adormit. Oi de adormit, auzi vorbă! După oaia cu numărul 56, numerele au început să mi se înțețoseze în minte și în sfârșit m-am afundat într-

un somn intermitent, în care am remarcat că oile purtau echipamentul alb-roșu al echipei Union. Era pe acolo și o păstoriță, care le mâna să sară peste gardul care arăta acum a poartă miniaturală de fotbal. Eu pluteam adormită și alene pe deasupra scenei cu oile, ca un super-erou zburător. Nu-i vedeam fața păstoriței, dar chiar și din spate îmi dădeam seama că era înaltă și frumoasă. Părul castaniu îi ajungea până la talie. Ca și când ar fi simțit că o privesc, s-a întors spre mine și și-a înălțat ochii verzi ca mușchiul de copac. I-am zâmbit larg. Normal că Neferet era șefa, deși era doar un vis. I-am făcut cu mâna, dar, în loc să-mi răspundă, Neferet a mijit ochii periculoasă și s-a întors brusc. A mârâit ca un animal sălbatic, a înșfăcat o oaie fotbalistă, a ridicat-o și, cu o mișcare de expertă, i-a tăiat gâtul cu o unghie anormal de puternică, precum o gheară, și și-a îndesat fața în gâtul năclăit de sânge al animalului. Eu, cea plutitoare, am fost îngrozită, dar și fascinată în mod bizar de ceea ce făcea Neferet. Voiam să-mi feresc privirea, dar nu puteam... nu voiam..., apoi corpul oii a început să pâlpâie, asemenea valurilor de căldură care se înalță dintr-o oală ce fierbe. Am clipit și am văzut că nu mai era o oaie, ci Chris Ford, iar ochii lui de mort erau larg deschiși, ficși și mă priveau acuzator.

Am găfâit îngrozită și mi-am smuls privirea de la sângele lui, dornică să mi-o feresc de scena de groază, dar aceasta mi-a rămas ținută acolo, pentru că dintr-odată nu mai era Neferet cea care se înfrupta din gâtul lui Chris, ci Loren Blake, iar acesta mă privea zâmbitor de dincolo de marea de sânge. Nu puteam să privesc în lături, m-am tot uitat și m-am uitat...

Corpul meu toropit de somn s-a cutremurat la auzul unei voci cunoscute care a plutit în jurul meu. La început șoapta a fost așa de slabă, încât nici n-am auzit-o, dar, pe când Loren sorbea ultima picătură de sânge din trupul lui Chris, am auzit cuvintele în mod distinct și

le-am și văzut. S-au prins în dans în aerul dimprejur, însoțite de o lumină argintie, la fel de cunoscută mie ca și vocea aceea.

„... Nu uita, întunericul nu este întotdeauna echivalent cu răul, la fel cum lumina nu aduce întotdeauna binele.”

Pleoapele mi s-au deschis brusc și m-am ridicat în capul oaselor, respirând anevoie. Cutremurată și un pic îngreșată, mi-am aruncat ochii la ceasul care arăta 12:30 și mi-am înăbușit un mârâit. Dormisem numai două ore, deci nu era de mirare că mă simțeam ca naiba. M-am dus în tăcere la baie pe care o împărțeam cu Stevie Rae, să-mi arunc niște apă pe față și să încerc să-mi alung buimăceala. Numai că, din păcate, nu era chiar așa de simplu să mă descotorosesc de sentimentul pe care mi-l lăsase visul ăla ciudat.

N-aveam șanse să mai pun geană pe geană. M-am dus vlăguită la fereastră acoperită cu perdele grele și am tras cu ochiul afară. Era o zi posomorâtă; norii joși împresurau soarele și o burniță mărunță și neîncetată învăluia totul ca într-o perdea. Se potrivea la marele fix cu starea mea, ca să nu mai zic că făcea lumina zilei mai suportabilă. De când nu mai ieșisem eu afară în timpul zilei? M-am gândit un pic la treaba asta și mi-am dat seama că într-o lună nu văzusem mai mult de un revărsat al zorilor. M-au cuprins fiorii și dintr-odată m-a luat claustrofobia, de parcă aș fi fost închisă într-un coșciug.

M-am dus la baie și am deschis flaconul de sticlă cu pudră cu care își disimulează novicii desenele. Când am ajuns în Casa Noptii mai că avusesem un pui de atac de panică dându-mi seama că, până să pun piciorul aici, nu mai văzusem niciodată un novice. Nici măcar o dată. Normal, mi-am imaginat că asta însemna că vampirii îi țin pe novici încuiați în școală pe durata celor patru ani. Dar n-a durat mult până să aflu adevărul, și anume că

novicii aveau ceva libertate, dar, dacă voiau să părăsească școala, trebuiau să respecte două reguli foarte importante. Prima era că trebuiau să-și acopere Semnul și că nu trebuiau să poarte niciun semn distinctiv al clasei din care făceau parte.

A doua și, după mine cea mai importantă, era că, odată ce un novice venea în Casa Noptii, trebuia să stea în apropierea vampirilor. Transformarea din ființă umană în vampir era una bizară și complexă, nici până în ziua de azi știința, indiferent cât de avansată era ea, nu reușise să înțeleagă exact ce și cum. Un lucru însă era sigur în legătură cu Transformarea: dacă un novice pierdea contactul cu vampirii adulți, procesul o lua razna și adolescentul murea întotdeauna. Așa că puteam să părăsim școala ca să mergem la cumpărături sau chestii de genul ăsta, dar, dacă stăteam departe de vampiri mai mult de câteva ore, organismul nostru începea procesul de respingere și muream. Nu era deci de mirare că, înainte să fiu însemnată, nu avusesem niciodată sentimentul că văzusem vreun novice. Poate văzusem, dar:

a) avusese toate Semnele disimulate și

b) înțelegea că nu putea să umble aiurea, ca un adolescent obișnuit. Novicii fuseseră printre noi, dar veneau cu treabă și, în plus, deghizați.

În același timp, era logic să se deghizeze. N-o făceau ca să se ascundă printre oameni și să-i spioneze sau alte cretinități la care se duc cu gândul ființele umane. Adevărul e că ființele umane și vampirii coexistau într-o fragilă stare de pace. Să spui în stânga și-n dreapta că novicii chiar ieșeau din școală ca să se ducă la cumpărături sau la cinematograful era un posibil motiv de necazuri și de reacții exagerate. Parcă-mi și imaginam ce ar spune indivizi ca oribilul ăla de taică-miu vitreg. Probabil credea că adolescenții vampir umblă în găști și se dedau la tot soiul de acte reprobabile. Mare

dobitoc! Dar n-ar fi singurul adult din specia umană care s-o ia razna. Categorie, regulile vampirilor își aveau rostul cu vârf și îndesat.

M-am apucat voinicește să-mi dau cu pudră pe Semnele safirii care îmi trădau natura. Uimitor cât de bine acoperea chestia asta Semnele! Când mi-a dispărut complet semiluna colorată împreună cu dantelăria de spirale albastre care îmi încadra ochii, s-a ivit vechea Zoey, dar n-aș putea descrie sentimentul pe care mi-l lăsa. Știu că erau multe alte schimbări la mine pe lângă cele câteva desene, dar absența Semnului lui Nyx m-a șocat, mi-a dat sentimentul că am pierdut ceva.

Dacă mă gândesc mai bine, ar fi trebuit să dau ascultare ezitării care îmi dădea ghes, să-mi șterg fața, să iau o carte bună și să mă bag înapoi în pat.

În loc de asta, eu i-am șoptit imaginii mele din oglindă: „Ce puștoaică pari!” și mi-am tras pe mine blugii și un pulover negru. Apoi am scotocit în liniște prin sertare, căci, dacă le trezeam pe Stevie Rae sau pe Nala, nu mai puteam eu să plec de una singură, până am dat de hanoracul meu cu Borg Invasion 4D și l-am tras și pe el pe mine, apoi mi-am luat în picioare comozii mei adidași Puma și mi-am îndesat pe cap șapca cu OSU, mi-am pus ochelarii mei meseriași de soare Maui Jim și gata, eram pregătită de luptă. Ca să n-am timp să mă răzgândesc, un lucru înțelept de altfel, mi-am înșfăcat geanta și am ieșit din cameră în vârful picioarelor.

Nu era nimeni în sala mare a dormitoarelor. Am deschis ușa, am tras adânc aer în piept, ca să mă calmez înainte să ies. Chestia aia că vampirii iau foc dacă ies la lumina soarelui este o minciună sfruntată, dar e adevărat că lumina zilei le provoacă dureri vampirilor adulți. Pentru mine, o novice ciudat de „evoluată” în procesul de Trans-formare, era categoric neplăcut, dar am strâns din dinți și m-am afundat în ploaia mărunță.

Campusul părea pustiu. Era ciudat că nu trecusem

pe lângă niciun elev sau vampir cât timp am parcurs aleea care șerpuia prin spatele clădirii principale, care încă mă ducea cu gândul la un castel, până la parcare. Broșuța mea clasică Volkswagen, din '66 era ușor de reperat printre mașinile scumpe pe care le preferau vampirii. Motorul ei, care nu mă lăsase niciodată la greu, a tușit un pic, apoi a pornit, după care s-a pus pe tors, ca și cum ar fi fost nou-nouț.

Am deschis ușa garajului cu chestia aia ca o telecomandă pe care mi-o dăduse Neferet după ce îmi adusese bunica mașina. Poarta de fier forjat a școlii s-a deschis repede, fără zgomot.

Deși până și lumina slabă a zilei cețoase îmi supăra ochii și îmi dădea mâncărimi pe piele, imediat ce am ieșit pe poarta școlii m-am înseninat. Să nu credeți că nu-mi plăcea în Casa Noptii sau mai știu eu ce. Sinceră să fiu, școala și prietenii mei de acolo îmi deveniseră și cămin, și familie. Problema e că azi aveam nevoie de ceva mai mult. Voiam să mă simt din nou normală, și cu asta mă refer la Zoey cea de dinainte de a fi însemnată, atunci când cea mai mare grijă a mea era ora de geometrie, iar singura „putere” pe care o aveam era așa-zisa capacitate de a descoperi pantofi drăguți la reduceri.

Hm, nu suna rău ideea cu cumpărăturile. Utica Square era la mai puțin de doi kilometri de Casa Noptii și îmi plăcea la nebunie magazinul American Eagle de acolo. Din nefericire, de când fusesem însemnată, garderoba mi se umpluse de culori închise, violet, negru și albastru. Ce-mi trebuia mie acum era un pulover roșu aprins.

Am lăsat mașina în parcare mai goală din spatele rândului de magazine în mijlocul cărora se afla American Eagle. Copacii erau mai mari și mie îmi plăcea umbra, dar se adăuga și faptul că era mai puțină lume aici, în spate. Îmi dau seama că păream o adolescentă normală, dar în spatele acestei normalități eram încă

însemnată și cam agitată din cauza primei mele incursiuni în timpul zilei în lumea mea de dinainte.

Nu că m-aș fi așteptat să dau nas în nas cu vreun cunoscut. Pe vremuri, prietenii mei de la liceu mă considerau „ciudată” și „într-o ureche” pentru că îmi plăcea să-mi fac cumpărăturile în magazinele șic din centru, nu în mall-urile gălăgioase, plicticoase și duhnind a mâncare. De la bunica Redbird mi se trăgeau gusturile neobișnuite. Ea numea asta „excursii în natură”, ocazii cu care mă plimba prin tot orașul cât era ziua de lungă și întreprindeam tot felul de explorări tare distractive. Era imposibil să dau peste Kayla și gașca din Broken Arrow în Utica, iar în curând mirosurile și înfățișarea bine cunoscute ale magazinului American Eagle m-au învăluit în magia lor consumistă. Când m-am dus să plătesc puloverul roșu demential, deja nu mă mai durea stomacul și, deși era miezul zilei și eu eram nedormită, nici capul nu mă mai durea.

Dar un lucru era clar, muream de foame. Peste drum de magazin era o cafenea Starbucks, în centrul complexului, într-o zonă drăguță și umbroasă. Pun pariu că pe o zi umedă și mohorâtă ca asta nu ar sta nimeni la măsuțele de fier de pe aleea lată și străjuită de copaci.

Puteam să-mi iau un cappuccino din ăla meseriaș, o brișă uriașă cu afine, un exemplar din Tuba World și să stau afară prefăcându-mă că sunt o puștoaică de liceu.

Părea să fie un plan ca lumea. Avusesem dreptate, nu era nimeni la mesele de afară; am pus gheara pe cea mai apropiată de o magnolie uriașă și m-am apucat să-mi torn zahăr în băutură, în timp ce ciuguleam din brișă uriașă.

N-aș putea spune când i-am simțit prima oară prezența. A început discret, ca o mâncărime pe sub piele. M-am foit pe scaun, încercând să mă concentrez la pagina cu premiere cinematografice, și mă gândeam că poate

reușesc să-l conving pe Erik să mergem weekendul viitor la ultimul film siropos pentru fete... Dar nu reușeam să fiu atentă la cronicile de film. Senzația aia enervantă nu mai dispărea. Iritată la culme, mi-am înălțat privirea și am înghețat.

Heath stătea sub un felinar, la mai puțin de cinci metri de mine.

CAP ITOLUL 12

Heath lipea un soi de anunț pe stâlpul felinarului. I-am văzut foarte clar fața și m-a surprins ce atrăgător era. Da, mă rog, îl cunoșteam din clasa a treia și îl urmărisem evoluând de la drăguț la stângaci, apoi iar la drăguț și, în cele din urmă, la demențial, dar niciodată nu-l văzusem în lumina asta. Pe față avea întipărit un aer dur, fără urmă de veselie, care îl făcea să pară mult mai mare de optspre-zece ani. Era ca și cum aș fi întrezărit în el bărbatul de mai târziu, iar imaginea asta mi-era tare plăcută. Era înalt și blond, cu pomeții înalți și o bărbie proeminentă. Chiar și de la distanța asta îi vedeam genele bogate, surprinzător de negre, încadrându-i ochii căprui și blânzi, pe care îi cunoșteam atât de bine.

Apoi, ca și când mi-ar fi simțit privirea, ochii i-au lunecat de la stâlp la mine. A rămas nemișcat și l-a cuprins un fior, de parcă s-ar fi stârnit brusc un vânt rece.

Ar fi trebuit să mă ridic și să intru în Starbucks, unde oamenii stăteau ciorchine de vorbă și râdeau și unde ar fi fost imposibil să fim singuri. Dar n-am făcut-o, ci pur și simplu am rămas pe loc, timp în care lui i-au căzut foile din mână. Au plutit ușor la pământ, ca niște păsări muribunde, iar el a venit în grabă spre mine. S-a oprit lângă măsuta din fața mea și nu a scos o vorbă preț de câteva clipe interminabile. Nu știam ce să fac, mai ales că eram neașteptat de agitată. În sfârșit, am curmat

tăcerea aceea insuportabilă:

— Bună, Heath.

A tresărit, de parcă tocmai ar fi sărit la el cineva de după colț și l-ar fi speriat de moarte.

— La dracu'! a izbucnit. Chiar ești tu.

M-am încruntat la el. Nu fusese niciodată prea deștept, dar chiar și de la el venind, părea o observație cam tembelă.

— Normal că sunt eu. Ce credeai, că e o fantomă?

S-a lăsat să cadă pe scaunul din fața mea, ca și cum dintr-odată nu l-ar mai fi ținut picioarele.

— Da, adică nu... habar n-am. Chestia e că te văd mereu, dar niciodată nu ești în realitate. Mă gândeam că și acum e la fel.

— Heath, ce Dumnezeu spui acolo? am spus privindu-l cu ochii mijiți și l-am adulmecat. Ești beat? - A clătinat din cap. - Drogat?

— Nu. N-am mai băut de o lună și m-am lăsat și de fumat. Vorbise fără ocolișuri, dar am clipit și m-am simțit de parcă aș fi încercat să gândesc cu un creier lichefiat.

— Te-ai lăsat de băutură?

— Și de țigări. Am renunțat la tot. De aia te-am tot sunat. Voiam să știi că m-am schimbat.

Habar n-aveam ce să zic.

— Ce să spun, mă bucur.

Știu că vorbisem ca o idioată, dar felul în care mă scruta Heath mă răscolea. Și mai era ceva: îi simțeam mirosul. Nu era miros de parfum sau de sudoare, ci o aromă puternică și seducătoare, care îmi amintea de arșiță, de lumina lunii și de visele erotice, îi simțeam aroma asta prin pori și simțeam nevoia să mă dau mai aproape de el.

— De ce nu mi-ai răspuns la telefon? Nici măcar la sms-uri nu mi-ai răspuns.

Am clipit tare, ca să alung dorința pe care o simțeam pentru el și ca să pot gândi limpede.

— Heath, nu are niciun rost. Nu poate fi nimic între noi, i-am dat eu o explicație de bun simț.

— Știi că deja e ceva între noi. - Am clătinat din cap și am dat să-i explic că se înșela, dar m-a întrerupt. - Ți-a dispărut Semnul!

M-a iritat la culme tonul lui entuziast și i-am replicat instantaneu.

— Te înșeli din nou. Nu mi-a dispărut Semnul. Mi l-am acoperit ca să nu turbeze ființele astea umane cretine de pe aici. - N-am dat importanță suferinței de pe fața lui, care părea să fi alungat maturitatea de mai devreme, redându-i aerul de băiețel drăgălaș după care eram așa de înnebunită pe vremuri și i-am spus cu blândețe: Heath, n-o să-mi dispară niciodată Semnul. Fie o să mă Transform în vampir, fie o să mor în următorii trei ani. Sunt singurele posibilități. N-am să mai fiu niciodată ca înainte. Și nici între noi nu mai poate fi ca pe vremuri. - Am făcut o pauză, după care am adăugat cu blândețe: îmi pare rău.

— Zo, asta înțeleg, dar ce nu înțeleg eu e de ce trebuie să se termine totul între noi.

— Heath, dacă mai ții minte, între noi se terminase totul înainte ca eu să fiu însemnată, i-am spus exasperată.

În locul obișnuitei replici aruncate șmecherește, a continuat să mă privească în ochi și mi-a spus calm și serios:

— Asta era din cauză că mă purtam ca un cretin, iar tu nu puteai să suferi faptul că mă îmbătăm și că mă drogăm. Și aveai dreptate, o dădeam în bară la greu. Acum m-am lăsat de chestii din astea, mă concentrez pe fotbal și pe învățătură, ca să fiu acceptat la Oklahoma State University. - Mi-a aruncat zâmbetul lui de băiețel adorabil, după care eram topită încă din clasa a treia. - Acolo o să mergă și prietena mea. Ea se face veterinar,

veterinar vampiresc.

— Heath..., am șovăit străduindu-mă să-mi înghit nodul din gât care îmi ardea gâtlejul, semn că eram gata-gata să izbucnesc în plâns. Nu știu dacă mai vreau să fiu veterinar și, chiar dacă ar fi așa, asta nu înseamnă că noi doi mai putem fi împreună.

— Ai pe altcineva. - Nu părușe supărat, doar foarte trist. - Nu-mi amintesc mare lucru din noaptea aia. Am încercat, dar ori de câte ori mă gândesc prea mult, mi se învâlmășește totul în cap, ca un coșmar fără sens, și sfârșesc cu dureri de cap.

Am rămas nemișcată. Știu că se referea la ritualul de Samhain, când el venise după mine și Afrodita scăpase din mână fantomele vampirilor. Heath era să moară. Erik fusese și el acolo și, după cum spusese și Neferet, se dovedise un adevărat războinic când rămăsese alături de Heath și se luptase cu duhurile. Așa avusesem eu timp să-mi formez propriul cerc și să le fac să plece de acolo învârtindu-se. Ultima oară când îl văzusem pe Heath era inconștient, iar nenumăratele-i răni îi sângerau puternic. Neferet mă asigurase că avea să-i vindece rănilile și să-i șteargă amintirile. Numai că se pare că amintirile astea reveneau.

— Heath, nu te mai gândi la noaptea aia. S-a terminat și e mai bine să...

— Erai cu cineva acolo, m-a întrerupt. Ieși cu tipul ăla?

— Da, am spus cu un oftat.

— Zo, dă-mi șansa să te recâștig.

Am clătinat din cap, deși cuvintele lui mi-au strâns inima.

— Nu, Heath, nu se poate.

— De ce? a spus, și-a întins mâna spre mine și și-a pus-o peste a mea. Nu-mi pasă de chestia cu vampirii. Tot Zoey ești, Zoey pe care o știu dintotdeauna, prima fată pe care am sărutat-o, care mă cunoaște mai bine

decât oricine altcineva pe lumea asta și pe care o visez în fiecare noapte.

Aroma sexy și delicioasă a mâinii lui a urcat până la mine și-i simțeam pulsul cu degetele. Nu voiam să-i spun, dar n-aveam încotro. L-am privit în ochi și am zis:

— Motivul pentru care nu m-ai uitat e că, atunci când am gustat din sângele tău acolo, pe zidul școlii, s-a declanșat Impregnarea. Acum mă vrei pentru că asta se întâmplă atunci când un vampir și, pare-se, unii novici beau sânge de la o ființă umană. Neferet, Marea noastră Preoteasă, spune că nu ne-am Impregnat până la capăt și că, dacă mă țin departe de tine, se destramă și o să redevii normal, și o să mă uiți, așa că asta am făcut până acum, am spus într-un suflet.

Știam că probabil o să se sperie și că o să strige la mine că sunt un monstru sau mai știu eu ce, dar nu aveam încotro, iar acum, că știa, putea să privească obiectiv lucrurile și...

Râsul lui a pus capăt șirului gândurilor mele. Și-a dat capul pe spate și-a râs cu exuberanța tipică lui Heath, iar sunetul ăsta familiar, plăcut și cam neghiob mi-a smuls un zâmbet.

— Ce e? am întrebat eu, străduindu-mă să rămân încruntată.

— Zo, m-ai spart la faza asta! a spus el și m-a strâns de mână. Sunt nebun după tine de la opt ani. Ce legătură are asta cu suptul sângelui?

— Heath, crede-mă, s-a declanșat Impregnarea.

— Nu mă deranjează, mi-a spus cu un zâmbet larg.

— Și n-o să te deranjeze nici că eu o să trăiesc cu câteva sute de ani mai mult decât tine?

A dat din sprâncene la mine ca un nătăfleț și a spus:

— Există lucruri mai rele decât să ai lângă tine, la cincizeci de ani, o tipă tânără și sexy.

Mi-am dat ochii peste cap. Ce mai individ!

— Heath, nu e chiar așa de simplu. Mai sunt și alte lucruri de luat în considerare.

M-a lovit ușor cu degetul în tâmplă.

— De când te știi complici lucrurile. Singurele chestii pe care trebuie să le luăm în considerare suntem noi doi.

— Heath, e mai mult de atât. - M-a străfulgerat un gând și am ridicat din sprâncene, aruncându-i un zâmbet, chipurile, nevinovat. - Apropo, ce mai face fosta mea prietenă, Kayla?

Deloc afectat, a spus ridicând din umeri:

— Habar n-am. Nu prea ne mai vedem.

— De ce?

Era cam ciudat. Chiar dacă nu ieșea cu Kayla, făcuseră parte, ca noi toți, din același grup ani de zile.

— Nu mai e același lucru. Nu-mi place ce vorbește, a spus fără să mă privească.

— Despre mine?

A încuviințat din cap.

— Ce vorbește? am întrebat, nu știu dacă mai mult jignită decât ofticată.

— Diverse chestii, a spus, ferindu-și încă privirea.

Când mi-am dat seama, am mijit ochii la el.

— Crede că am vreo legătură cu moartea lui Chris. A clătinat agitat din umeri.

— Nu tu sau, cel puțin, n-a spus că ai fi tu. Crede că vampirii sunt de vină, dar mulți oameni cred asta.

— Tu crezi la fel?

Mi-a aruncat o privire fulgerătoare.

— Nici prin gând nu-mi trece! Dar se întâmplă ceva aiurea. Cineva răpește jucători de fotbal. De asta eram acum aici, lipeam anunțuri cu poza lui Brad. Poate cineva își amintește să-l fi văzut când a fost răpit sau orice altceva.

— Îmi pare rău pentru Chris, i-am spus și mi-am trecut degetele printre ale lui. Știi că erați prieteni.

— E nasol. Nu-mi vine să cred că a murit. -A înghițit în sec și mi-am dat seama că încerca să-și înăbușe lacrimile. - Eu cred că și Brad a murit.

Eram de acord cu el, dar nu puteam să spun asta cu glas tare.

— Poate că nu, poate că or să-l găsească.

— Mda, poate. A, înmormântarea lui Chris e luni. Vii cu mine?

— Nu pot, Heath. Tu îți dai seama ce s-ar întâmpla dacă o novice ar apărea la înmormântarea unui puști pe care lumea crede că l-a omorât un vampir?

— Hm, cred că ar ieși urât.

— Da, așa e. Și asta tot încerc să te fac să înțelegi. Noi doi am avea mereu astfel de probleme.

— Nu și după ce terminăm școala, Zo. Atunci ai putea să-ți dai cu chestia asta cu care ți-ai dat acum pe față și lumea nici măcar n-ar ști.

Probabil că ar fi trebuit să mă scoată din pepeni ce-mi spusese, dar era atât de serios, atât de convins că, dacă îmi acopăr desenele cu un pic de pudră, totul ar putea fi ca înainte. Și nu puteam să mă supăr, pentru că înțelegeam de ce voia asta. Nu asta făceam și eu aici, nu încercam oare să-mi re trăiesc o parte din viața de dinainte?

Dar eu nu mai eram așa și în adâncul sufletului nici nu voiam să mai fiu așa. Îmi plăcea ce devenisem, chiar dacă nu era numai greu să mă desprind de mine cea veche, ci și un pic trist.

— Heath, eu nu vreau să-mi acopăr Semnul. N-aș mai fi eu. Am tras aer în piept și am continuat: Zeița noastră mă consideră deosebită, mi-a pus Semnul ei și mi-a dat niște puteri nemaîntâlnite. Mi-ar fi imposibil să mă prefac că mai sunt fata de până acum, chiar dacă aș vrea. Și în plus nici nu vreau, Heath.

M-a cercetat cu privirea.

— Bine. Facem cum spui tu și să-i ia naiba pe ăia

căroră nu le place.

— Nu asta am spus să facem, Heath. Eu nu...

— Stai. Nu trebuie să-mi dai un răspuns acum. Mai gândește-te. Putem să ne revedem aici peste câteva zile, a zâmbit. Dacă vrei, am să vin noaptea.

Era mai greu decât îmi închipuisem să-i spun lui Heath că n-o să ne mai vedem. De fapt, nici nu mă gândisem că o să am discuția asta cu el. Credeam că o terminaserăm deja. Acum prezența mea aici, împreună cu el, mi se părea ciudată, în parte normală și în parte imposibilă, cuvinte care descriau de fapt destul de bine relația noastră. Am oftat și mi-am coborât privirea spre mâinile noastre împreunate, și ochii mi-au picat pe ceas.

— Drace! - am exclamat, mi-am smuls mâna dintr-a lui, mi-am înhățat geanta și sacoșa de la American Eagle. Era 14:15, iar într-un sfert de oră trebuia să sun naibii la FBI. - Heath, tre' să plec. Am ceva de făcut la școală și nu vreau să întârzii. Te... te sun mai încolo.

Am dat să plec în grabă, dar, deloc surprinzător, a venit cu mine.

— Nu, m-a întrerupt când mă pregăteam să-i spun să plece. Te conduc la mașină.

Nu m-am luat la harță cu el. Știam eu tonul ăla. Oricât de prostuț și de exasperant putea fi, primise o educație bună de la tatăl lui. Încă din clasa a treia era un gentleman, îmi deschidea ușa, îmi căra cărțile, chiar și când prietenii lui îi reproșau că era un papă-lapte. Unul dintre lucrurile pe care le făcea întotdeauna era să mă conducă la mașină, asta e.

Volkswagenul meu stătea singurel sub un copac mare, exact unde îl parcasem. Ca de obicei, s-a întins pe după mine și mi-a deschis portiera. N-am putut să nu-i zâmbesc, că doar nu degeaba îmi plăcuse tipul atâția ani, era un dulce.

— Mersi, Heath - am spus și m-am strecurat pe locul șoferului. Voiam să cobor geamul și să-mi iau la

revedere de la el, dar în doi timpi și trei mișcări se așezase pe locul din dreapta și-mi zâmbea larg. - Ăă, nu poți să vii cu mine, i-am spus. Și mă grăbesc, deci nu pot să te duc nicăieri.

— Știu. Nu vreau să mă duci nicăieri, sunt cu mașina.

— Păi, atunci bine, pa. Te sun mai încolo. Nu s-a mișcat de pe loc.

— Heath, trebuie să...

— Vreau să-ți arăt ceva, Zo.

— Poți să-mi arăți iute?

Nu voiam să fiu răutăcioasă cu el, dar chiar trebuia să mă întorc la școală și să dau telefonul acela. De ce naiba nu luasem în geantă telefonul de unică folosință al lui Damien? Băteam nerăbdătoare darabana pe volan, în timp ce Heath și-a băgat mâna în buzunarul de la blugi și a căutat ceva acolo.

— Gata, am găsit. Am început s-o iau la mine de vreo câteva săptămâni, că poate îmi trebuie, a spus și a scos din buzunar ceva lung de vreo trei centimetri și subțire, acoperit cu un soi de carton împăturit.

— Heath, pe bune, trebuie să plec, iar tu..., am spus, dar mi-a pierit glasul.

Desfăcuse chestia aia. Lama micuță a strălucit seducătoare, deși lumina era slabă. Am încercat să vorbesc, dar mi se uscăse gura.

— Zoey, vreau să-mi bei sângele, a spus el cu simplitate.

O dorință arzătoare mi s-a răspândit prin tot corpul. M-am prins cu amândouă mâinile de volan, ca să le opresc din tremurat... sau ca nu cumva să mă întind după lamă și să-i creștez pielea dulce și caldă, pentru ca sângele lui delicios să picure și să picure, și să...

— Nu! - am țipat și, spre regretul meu, l-am văzut chircindu-se sub forța din vocea mea. Am înghițit și m-am concentrat să-mi vin în fire. - Ia-o de aici și ieși din

mașină, Heath.

— Nu mi-e frică, Zo.

— Mie mi-e, aproape am suspinat.

— Nu trebuie să-ți fie frică. Suntem împreună, ca întotdeauna.

— Nu-ți dai seama ce faci, Heath.

Nici măcar n-am putut să-l privesc. Mi-era teamă că, dacă îl privesc, n-aș mai putea să refuz.

— Ba îmi dau foarte bine seama. În noaptea aia ai băut din sângele meu și a fost... a fost incredibil. Nu pot să mi-o scot din minte.

Îmi venea să urlu. Nici eu nu putusem să-mi scot din minte noaptea aia, oricât de mult am încercat, dar nu puteam să-i spun lui asta. În schimb, mi-am întors în sfârșit privirea spre el și mi-am forțat mâinile să se relaxeze. Numai când mă gândeam să-i beau sângele parcă mi se strângea pielea pe mine și ardeam de dorință.

— Heath, pleacă! Nu e bine.

— Nu-mi pasă ce crede lumea că e bine, Zoey. Te iubesc.

Și înainte să apuc să reacționez, a ridicat lama și și-a trecut-o în jos pe gât. Am privit fascinată firisorul stacojiu care i se prelingea pe pielea albă.

Apoi am simțit mirosul delicios, tenebros și ademenitor, ca ciocolata, numai că acesta era și mai dulce, și mai sălbatic. În câteva clipe, a învăluit întreaga atmosferă și mă atrăgea ca un magnet, cum nu mi se mai întâmplase niciodată. Nu numai că voiam să gust, dar simțeam și nevoia, trebuia să gust.

Nici nu realizasem că mă mișcasem înainte ca Heath să vorbească, dar dintr-odată mă aplecam spre el, reducând distanța dintre scaunele noastre, ispitită de sângele lui.

— Da, fă-o Zoey, a spus Heath cu o voce adâncă și aspră, de parcă i-ar fi fost greu să-și controleze

respirația.

— Vreau... vreau să gust, Heath.

— Știu, iubito, haide, a șoptit el.

Nu m-am putut abține. Limba mi s-a strecurat afară din gură și i-a lins sângele de pe gât.

CAPITOLUL 13

Gura mi-a fost invadată de aromă. Când saliva mi-a atins rana superficială, sângele a început să-i curgă mai repede și, cu un geamăt care m-a surprins până și pe mine, am deschis gura și mi-am lipit buzele de pielea lui, lingând deliciosul firișor stacojiu. Heath m-a cuprins cu brațele, în timp ce eu l-am prins pe după umeri, ca să-mi lipesc mai bine gura de el. Și-a dat capul pe spate și l-am auzit gemând. Mi-a pus o mână pe fund, iar pe cealaltă mi-a strecurat-o pe sub pulover și mi-a cuprins sânul.

Atingerea lui a făcut ca totul să fie și mai plăcut și m-a cuprins un val de căldură de nedescris. Cu un gest ordonat parcă de altcineva, mi-am coborât mâna de pe umărul lui Heath pe piept în jos și i-am mângâiat umflătura tare din pantaloni, în timp ce continuam să-i sug sângele de pe gât. Orice urmă de rațiune mi s-a risipit. Eram prizoniera simțurilor, a gustului, a atingerii. Undeva în străfundurile minții știam că ceea ce se manifesta era animalul din mine, însetat și feroce, dar nu-mi păsa. Îl doream pe Heath cum nu mai dorisem pe nimeni în viața mea.

— Ah, Dumnezeule, Zo, așa, nu te opri! a găfâit, iar soldurile lui s-au mișcat ritmic, odată cu mâna mea.

Deodată s-a auzit un ciocănit în geamul din dreapta.

— Alo! Nu aveți voie să vă giugiuliți aici!

Vocea bărbatului m-a cutremurat, alungând arșița care pusese stăpânire pe mine. Am zărit o uniformă de paznic și am dat să mă urnesc de lângă Heath, dar mi-a

lipit capul de gâtul lui și s-a întors astfel încât paznicul, care stătea chiar lângă portiera din dreapta, să nu mă vadă foarte bine, iar sângele care picura constant din gâtul lui Heath să rămână ferit privirii.

— M-ați auzit? a zbierat tipul. Plecați de aici până nu vă iau numele și îi sun pe părinții voștri.

— Sigur, domnule - a strigat Heath plin de voioșie. E uimitor cât de normală îi păruse vocea, cu excepția unei ușoare gâfâieli. - Plecăm imediat.

— Așa să faceți. Sunt cu ochii pe voi. Puștani afurisiți...! a bombănit tipul îndepărtându-se furios.

— Gata, a plecat, acum nu mai vede sângele, a spus Heath și m-a eliberat din strânsoare.

Imediat m-am îndepărtat și m-am lipit de portieră, cât mai departe de el. Cu mâinile tremurânde, mi-am deschis fermoarul genții și am pescuit dinăuntru o batistuță de hârtie, pe care i-am dat-o fără să-l ating.

— Apasă-ți-o pe gât, ca să se oprească sângerarea. S-a supus.

Am coborât geamul, mi-am prins mâinile și am inspirat adânc aerul proaspăt, încercând să-mi alung din minte aroma trupului și sângelui lui Heath.

— Zoey, uită-te la mine.

— Nu pot, Heath, am spus și mi-am înghițit lacrimile care îmi ardeau gâtul. Te rog, pleacă.

— Nu plec până nu te uiți la mine și nu ascuți ce vreau să-ți spun. Am întors capul și l-am privit.

— Cum naiba de te porți așa de calm, de normal?

Își ținea încă batistuță pe gât. Era îmbujorat și avea părul ciufulit. Mi-a zâmbit. Nu cred că mai văzusem vreodată un tip atât de adorabil.

— Stai, mă, Zo. Pentru mine e absolut normal să mă giugiulesc cu tine, că doar mă înnebunești de ani de zile.

Avusesem cu el discuția pe tema „încă nu sunt pregătită să fac dragoste cu tine” când eu aveam

cincispre-zece ani, iar el aproape șaptesprezece. La vremea aia îmi spusese că înțelege și că era dispus să aștepte, dar asta nu însemna că nu ne giugiuleam la greu, numai că ce se întâmplase adineauri în mașină fusese altfel, mai pasional, mai sălbatic. Știam că, dacă acceptam să ne mai vedem, nu mai rezistam prea mult timp virgină, și nu pentru că m-ar forța Heath, ci din cauză că n-aș mai putea să-mi controlez pofta de sânge. Gândul ăsta m-a speriat și m-a fascinat în același timp. Am închis ochii și mi-am frecat fruntea. Iar mă lua cu durere de cap.

— Te doare gâtul? I-am întrebat și m-am uitat la el printre degete, de parcă m-aș fi uitat la un film din ăla stupid de groază.

— Nu, mi-e bine, Zo. Nu mi-ai făcut nimic rău. - A întins mâna și mi-a tras mâna mea de pe față. - Totul o să fie bine, nu-ți mai face atâtea griji.

Voiam să-l cred și dintr-odată am realizat că voiam să-l revăd. Am oftat.

— O să încerc. Dar acum chiar trebuie să plec. Nu pot să mai întârzii la școală.

M-a prins de mână. I-am simțit pulsul și mi-am dat seama că fremăta în ritmul inimii mele, de parcă noi doi ne-am fi sincronizat trupurile.

— Promite-mi că o să mă suni, a spus.

— Îți promit.

— Și că ne vedem din nou aici săptămâna viitoare.

— Nu știu când pot să scap. O să fie cam greu în timpul săptămânii.

Mă așteptam să protesteze, dar pur și simplu a dat din cap și m-a strâns de mână.

— Bine, am înțeles. Trebuie să fie o mare porcărie să stai la școală 24 de ore din 24, de luni până duminică. Uite cum facem. Vineri jucăm cu Jenks, acasă. Poți să vii la Starbucks, să ne întâlnim după meci?

— Poate vin.

— O să încerci? - Da.

Mi-a zâmbit larg și s-a aplecat spre mine să mă sărute. - Așa te vreau! Ne vedem vineri. - S-a dat jos din mașină și, înainte să închidă portiera, s-a aplecat și mi-a spus: Te iubesc, Zo.

Pe când mă îndepărtam l-am văzut în oglinda retrovizoare. Stătea în mijlocul parării, cu batistuța încă la gât și-mi făcea cu mâna.

— Zoey Redbird, nu știi în ce te bagi, mi-am spus cu glas tare. Zăgazurile cerului plumburiu s-au rupt și s-a pornit o ploaie rece.

La trei fără douăzeci și cinci intram în vârfurile picioarelor înapoi în cameră. Până la urmă era bine că rămăsese atât de puțin timp, așa nu mă gândeam prea mult la ce aveam de făcut. Stevie Rae și cu Nala dormeau buștean. De fapt, Nala plecase din patul meu gol și se făcuse covrig la capul lui Stevie Rae, pe perna ei. Am zâmbit. Știam bine că pisicuța asta era genul care pune fundul pe perna omului. Am deschis încetișor raftul de sus al biroului meu și am luat telefonul de unică folosință al lui Damien și bucățița de hârtie pe care mângălisem numărul FBI-ului, după care m-am dus la baie.

Am inspirat adânc de câteva ori și mi-am amintit de sfatul lui Damien: n-o lungi prea mult. „Vezi să pari un pic furioasă și lejer dusă cu pluta, dar vezi să nu se observe că ești o puștoaică.” Am format numărul. La auzul vocii serioase a bărbatului care a răspuns cu: „Biroul Federal de Investigații. Cu ce vă pot ajuta?”, mi-am luat o voce gravă și tăioasă și am rostit fiecare cuvânt în parte ca și cum aș fi avut grijă să-mi stăpânesc mânia care mă rodea, așa cum îmi descriesese Erin, cu brusca și neobișnuita ei pricepere într-ale politicii, că ar trebui să dau impresia că mă simt.

— Vreau să vă anunț că am pus o bombă. - Am continuat să vorbesc, ca să nu-i dau timp să mă

întrerupă, rostind cuvintele încet și clar, pentru că știam că mă înregistrează. - Gruparea mea, Jihadul naturii (lui Shaunee îi aparținea numele ăsta), a amplasat-o în apă pe unul dintre pilonii (cuvântul ăsta fusese ideea lui Damien) podului 1-40 de peste râul Arkansas, în apropiere de Webber's Falls. Este programată să se declanșeze la orele 15:15 (ideea genială de a spune ora în felul ăsta, oficial, îi aparținuse tot lui Damien). Ne asumăm pe deplin răspunderea pentru acest act de nesupunere civică (o altă contribuție de-a lui Erin, deși recunoscuse că terorismul nu era tocmai nesupunere civică, ci, ăă... terorism, o chestie complet diferită), ca să protestăm împotriva intervenției guvernului Statelor Unite în viața noastră și împotriva poluării râurilor din America. V-am avertizat, dar țineți minte că este doar primul nostru atac! am spus și am închis.

Apoi am întors hârtiuța și am format numărul de pe verso.

— Fox News Tulsa! a răspuns o femeie zglobie.

Ideea asta era a mea. Mă gândisem că, dacă sun la un canal local de știri, aveam mai multe șanse ca știrea despre amenințarea cu bomba să fie difuzată rapid la știrile locale și apoi vedeam la televizor și poate chiar aflam sigur când sau dacă tentativa noastră de a-i face să închidă podul reușise. Am mai tras o gură de aer și m-am apucat să duc la îndeplinire și restul planului.

— O grupare teroristă cunoscută drept Jihadul naturii a sunat la FBI ca să anunțe că au amplasat o bombă pe podul 1-40 peste râul Arkansas, în apropiere de Webber's Falls. Este programată să explodeze astăzi la trei și un sfert. - Am făcut greșea să mă opresc o secundă, iar femeia, care dintr-odată nu mai era așa de zglobie, a spus:

— Doamnă, vă rog să vă prezentați și să-mi spuneți de unde aveți informația asta.

— Jos guvernul, să nu mai intervină și să se

termine cu poluarea. Trăiască puterea poporului! am strigat și apoi am închis. Imediat după aceea am închis telefonul de tot. Genunchii mi s-au înmuiat și m-am prăbușit pe capacul de la toaletă. O făcusem, chiar o făcusem!

În ușa de la baie s-au auzit două bătăi timide, urmate de vocea cântată a lui Stevie Rae.

— Zoey, ai pățit ceva?

— N-am nimic, am spus fără vlagă.

Cu un efort, m-am ridicat și m-am dus la ușa. Am deschis-o și am dat cu ochii de Stevie Rae, care mă privea adormită și cu un aer de iepuraș speriat.

— Ai sunat? a întrebat în șoaptă.

— Da, da' nu e nevoie să vorbești în șoaptă.

Suntem doar noi două. - Nala a căscat și mi-a aruncat un „miorla-aau” morocănos din locul unde zăcea, pe perna lui Stevie Rae. - Și cu Nala.

— Ce s-a întâmplat? Au spus ceva?

— După faza cu „bună ziua, FBI”, nu. Damien a zis să nu le dau ocazia să spună ceva, nu?

— Le-ai spus că noi suntem Jihadul naturii?

— Stevie Rae, nu suntem în realitate Jihadul naturii, doar ne prefacem.

— Păi, te-am auzit strigând faza cu jos guvernul și cu poluarea și m-am gândit că... poate... de fapt, nu știu ce-am gândit. Cred că m-a luat valul.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Stevie Rae, mă prefăceam. Femeia de la televiziune m-a întrebat cum mă cheamă și cred că m-am cam pierdut. Și, ca să-ți răspund la întrebare, le-am spus tot ce am vorbit noi. Sper să dea roade.

Mi-am scos de pe mine hanoracul și l-am agățat de speteaza unui scaun, ca să se usuce.

Deodată, Stevie Rae a observat că am părul ud și Semnul acoperit, chestie de care uitasem complet cu gândul la telefoane. La naiba!

— Ai fost undeva?

— Îhî, am spus cu îndărătnicie. Nu mă mai lua somnul, așa că m-am dus la magazinul American Eagle din Utica și mi-am luat un pulover, am spus și am arătat spre sacoșa udă pe care o aruncasem într-un colț.

— Trebuia să mă trezești și pe mine. Aș fi mers cu tine. Dacă nu ar fi părut atât de supărată, aș fi avut mai mult timp să mă gândesc la cât să-i spun din ce se întâmplase între mine și Heath înainte să izbucnesc:

— Am dat nas în nas cu fostul meu prieten.

— Măiculiță! Spune tot! a exclamat și s-a trântit în pat cu ochii scânteietori. Nala a mârâit, a sărit de pe perna ei și s-a urcat pe a mea. Am înșfăcat un prosop și m-am apucat să-mi șterg părul.

— Eram la Starbucks, iar el lipea anunțuri cu poza lui Brad.

— Și ce s-a întâmplat când te-a văzut?

— Am stat de vorbă. Și-a dat ochii peste cap.

— Hai, spune tot, ce s-a mai întâmplat?

— S-a lăsat de băutură și de droguri.

— Mamă! Asta e treabă serioasă. Nu de-aia te-ai despărțit de el în primul rând?

— Îhî.

— Ia zi, cum mai stă treaba cu el și cu târătura aia de Kayla?

— Heath zice că nu s-au mai întâlnit din cauza tâmpeniilor pe care le spune ea despre vampiri.

— Vezi? Am zis noi că din cauza ei au venit polițaii ăia să te ia la întrebări, a spus Stevie Rae.

— Așa se pare.

Stevie Rae m-a privit cu atenție, chiar prea multă.

— Îl mai placi încă, nu-i așa?

— Nu e chiar așa de simplu.

— De fapt, într-o oarecare măsură e foarte simplu.

Dacă nu-l mai placi, gata, ai terminat cu el. E simplu, mi-a explicat Stevie Rae cu o logică imbatabilă.

- Îl mai plac încă, am recunoscut.
- Aha! a exclamat și s-a foit un pic în pat. Fată, ai un milion de tipi la picioare. Ce-o să te faci?
- Habar n-am, i-am răspuns amărâtă.
- Erik se întoarce mâine de la concursul de monologuri.
- Știu. Neferet a spus că Loren s-a dus să îi sprijine pe Erik și pe ceilalți colegi ai noștri, ceea ce presupune că se întoarce mâine cu ei. Și i-am spus lui Heath că vineri după meci ies cu el.
- O să-i spui lui Erik despre treaba asta?
- Habar n-am.
- Îl placi mai mult pe Heath decât pe Erik?
- Habar n-am.
- Și cu Loren cum rămâne?
- Stevie Rae, habar nu am. - Durerea de cap se instalase confortabil și mi-am frecat tâmpile. - Ce-ar fi să nu mai pomenim nimic de asta un timp, cel puțin până îmi mai limpezesc un pic gândurile.
- Bine. Hai să mergem, a spus și m-a înșfăcat de mână.
- Unde? am întrebat complet nedumerită.
- Trecuse de la Heath la Erik, apoi la Loren și, hodoronc-tronc, „hai să mergem!”
- Ai nevoie de tratament cu Contele Ciocula, iar eu cu Lucky Charms, și amândouă de știrile de la CNN și de la postul local.
- Mi-am târât picioarele spre ușă. Nala s-a întins, a miorlăit morocănoasă și apoi m-a urmat fără chef. Stevie Rae a dat din cap spre noi două.
- Haideți, mândrelor. O să vezi ce bine o să te simți după o porție de Contele Ciocula.
- Și după o cola, am spus.
- Stevie Rae s-a strâmbat de parcă ar fi strivit o lămâie între dinți.
- La micul dejun?

— Hm, am sentimentul că e genul ăla de zi în care cola la micul dejun este o necesitate.

CAPITOLUL 14

Din fericire, n-a durat prea mult până să avem vești. Eu, Stevie Rae și gemenele ne uitam la „Doctor Phil Show” și exact la trei și zece - Stevie Rae și cu mine eram la al doilea bol de cereale, iar eu la a treia cola - Fox News a întrerupt emisiunea cu știri de ultimă oră.

„Sunt Chera Kimiko și vă prezint știrile de ultimă oră. Am fost informați că în această după-amiază, în jurul orelor 14:30, biroul local al FBI-ului a primit o amenințare cu bombă din partea unei grupări teroriste numită Jihadul naturii. Postul nostru de televiziune a aflat că gruparea pretinde că a amplasat o bombă pe podul 1-40, care traversează râul Arkansas în apropiere de orașul Webber's Falls. Mai multe informații are corespondentul nostru Hannah Downs.”

Am privit toți patru nemișcați cum camera de filmat se oprește asupra tinerei reportere care stătea în fața unui pod aparent obișnuit. Mă rog, era obișnuit, cu excepția armatei de oameni în uniforme care roiau în jurul lui. Am respirat ușurată. Podul era categoric închis.

„Mulțumesc, Chera. După cum puteți vedea, podul a fost închis de către FBI, poliția locală și echipele ATF din Tulsa. În momentul de față au loc cercetări minuțioase, pentru a descoperi presupusa bombă.

— Hannah, au descoperit ceva până în acest moment? a întrebat Chera.

— Chera, deocamdată nu se poate preciza. FBI-ul tocmai și-a trimis bărcile în larg.

— Mulțumesc, Hannah.”

Apoi au dat legătura în studio.

„Vă vom ține la curent cu acest eveniment imediat ce vom avea informații suplimentare despre presupusa

bombă sau despre această nouă grupare teroristă. Până atunci, dăm înapoi legătura...”

— Amenințare cu bomba. Deșteaptă mișcare!

Vorbise atât de încet, iar eu eram așa de concentrată la televizor, încât mi-a luat ceva să-i sesizez vocea. Când în sfârșit am realizat, mi-am înălțat iute privirea. Stătea în dreapta mea, un pic în spatele canapelei pe care stăteam eu și Stevie Rae. Mă așteptam să-i văd pe față obișnuitul rânet disprețuitor și m-a surprins când a dat ușor din cap spre mine, aproape respectuos.

— Ce vrei? a spus Stevie Rae cu o voce tăioasă, lucru ciudat la ea, și am remarcat că vreo câteva fete care se uitaseră până atunci la celelalte televizoare și-au întors privirea spre noi. Judecând după brusca schimbare de expresie a Afroditei, o remarcase și ea.

— De la un fost „frigider”? Nimic! a mârâit ea.

Insulta asta a făcut-o pe Stevie Rae să se crispeze. Știu că ura să i se reamintească faptul că îi permisesese Afroditei și găstii ei din Fiicele Întunericului să se folosească de sângele ei la ritualul de luna trecută, care scăpase de sub control. Să fii folosit drept „frigider” era o chestie aiurea, dar să ți se spună așa era de-a dreptul o jignire.

— Auzi, cotoroanță infernală și scârboasă, a spus Shaunee cu un glas mios. Că veni vorba, se pare că noile Fiice ale Întunericului...

— Și cu asta ne referim la noi, nu la tine și la priete-nele tale dezgustătoare, a intervenit Erin.

— ... scot la bătaie un post de „frigider” pentru ritualul de mâine, a continuat Shaunee mieroasă.

— Și, cum nu mai ești deloc interesantă, singura ta șansă de a participa la ritual este pe post de gustărică, a spus Erin. Ai venit să dai concurs?

— Dacă de-aia ai venit, ne pare rău. Cine știe pe unde ți-au umblat ție toate cele, iar nouă nu ne plac

scârboșeniile, a continuat Shaunee.

— Să mă pupi undeva, scârbă, a izbucnit Afrodita.

— N-ai tu norocul ăsta, i-a replicat Shaunee.

— Exact, târfă! a încheiat Erin.

Stevie Rae tăcea, palidă și supărată. Îmi venea să le dau cap în cap.

— Gata, terminați. - Au amuțit, iar eu m-am uitat la Afrodita. - Să nu-i mai zici niciodată „frigider” lui Stevie Rae. - Apoi mi-am întors atenția spre gemene. - Gata, nu mai folosește nimeni sângele novicilor la ritualuri. Asta înseamnă că nimeni nu mai e „gustărică”. - Nu se poate spune că țipasem la gemene, dar mi-au aruncat amândouă priviri uimite și îndurerate. Am oftat. - Suntem de aceeași parte a baricadei, am spus încet, ca să nu-mi răzbată glasul până la celelalte fete din încăpere, care se vedea clar că trag cu urechea. Așa că n-ar fi rău să o lăsăm mai moale cu ciondăneala.

— Nu-ți face iluzii. Nu suntem nici pe departe de aceeași parte a baricadei, a spus ea și apoi s-a îndepărtat nervoasă, cu un rânjet.

Am privit în urma ei. Exact înainte să iasă pe ușă s-a uitat înapoi la mine și mi-a făcut cu ochiul.

Ce fusese asta? Părusese chiar pusă pe glume, ca și când am fi fost prietene și ne jucam și noi, dar asta era imposibil. Oare?

— Îmi dă fiori fata asta, a zis Stevie Rae.

— Afrodita are mari probleme, am spus, și toate trei mi-au aruncat o privire de parcă aș fi spus că Hitler fusese de fapt băiat bun. Fetelor, eu nu vreau ca Fiicele Întunericului să fie o asociație elitistă, de fițe, în care numai unii dintr-o gașcă anume pot să intre; vreau să fie o asociație în care lumea să fie unită. - M-au fixat cu privirea. - Datorită ei am putut s-o salvez pe bunica și alte câteva persoane.

— Ți-a spus numai pentru că vrea ceva de la tine. E odioasă, Zoey. Să nu crezi vreodată altceva, a comentat

Erin.

— Te rog, nu-mi spune că o primești din nou în Fiicele Întunericului, a șoptit Stevie Rae.

Am clătinat din cap.

— Nu. Și chiar dacă aș vrea, ceea ce nu e cazul - am adăugat iute -, potrivit noilor mele reguli, nu îndeplinește condițiile de a deveni membră. O Fiică sau un Fiu al Întunericului trebuie să ne susțină idealurile prin comportamentul său.

— Nici de-a naibii nu știe cotoroanța asta cum să fie cinstită, credincioasă, înțeleaptă, înțelegătoare și sinceră cu orice altceva în afară de propriile planuri odioase, a pufnit Shaunee.

— Poate față de stăpânirea lumii să fie, a adăugat Erin.

— Și să nu crezi că exagerează, a spus Stevie Rae.

— Stevie Rae, nu e prietena mea! Chestia e că... nu știu..., am șovăit eu încercând să exprim în cuvinte instinctul care îmi șoptea atât de des și mă îmboldea să fac sau să nu fac anumite lucruri. Cred că uneori chiar îmi pare rău pentru ea. Și cred că o și înțeleg un pic. Afrodita vrea pur și simplu să fie acceptată, dar n-a găsit cea mai bună cale. Ea crede că prin manipulare, minciuni și dominare poate forța lumea s-o placă. Asta a văzut acasă și ăsta e motivul pentru care e ea așa acum.

— Zoey, îmi pare rău, dar asta e o vrăjeală, a spus Shaunee. E prea mare să se comporte ca dracu' doar pentru că are o mamă cretină.

— Hai, te rog, las-o mai moale cu frecția asta că, vezi, Doamne, maică-sa e de vină pentru faptul că ea e o scârbă îmпуțită, a continuat Erin.

— Nu vreau să fiu răutăcioasă, dar și mămica ta e sărită, Zoey, iar tu n-ai lăsat-o pe ea sau pe cretinul de taică-tu vitreg să facă din tine o țăcănită, a zis Stevie Rae. Nici pe Damien nu-l mai place mămica lui pentru că este homosexual.

— Exact, iar el nu a devenit o cotoroață odioasă, i-a urmat gândul Shaunee. De fapt, el e exact invers. E ca... ca..., a șovăit ea în așteptarea ajutorului lui Erin.

Geamăno, cum se numește personajul lui Julie Andrews din Sunetul muzicii?

— Maria. Și ai dreptate, geamăno. Damien e ca măicuța aia exagerat de bună la suflet. Trebuie s-o lase și el mai moale, că altfel nu-i pică nimic în plasă.

— Nu pot să cred că vorbiți despre viața mea amoroasă, s-a auzit vocea lui Damien.

Am tresărit toate și am mormăit: „Scuze.” A clătinat din cap, în timp ce eu și Stevie Rae ne-am dat mai încolo, ca să-i facem loc lângă noi.

— Și țin să vă anunț că nu vreau doar „să-mi pice ceva în plasă”, potrivit dezgustătoarei voastre exprimări. Vreau o relație de lungă durată, cu o persoană la care să țin, și sunt dispus să aștept.

— Ja, Fräulein, a șoptit Shaunee.

— Maria, a mormăit și Erin.

Stevie Rae a încercat să-și disimuleze chicotitul într-un acces de tuse.

Damien a mijit ochii la ele, moment în care am hotărât că era rândul meu să intervin.

— A mers, i-am spus încet. Au închis podul.

Am scos telefonul mobil din buzunar și i l-am dat înapoi. S-a asigurat că este închis și a dat din cap.

— Știu, am văzut la știri și am venit imediat înapoi, a spus Damien și și-a aruncat privirea spre ceasul de la DVD playerul de lângă televizor, după care mi-a zâmbit larg. E trei și douăzeci. Am reușit!

Am schimbat toți cinci un zâmbet. Așa e, mă simțeam ușurată, dar mai aveam totuși o grijă care nu-mi dădea pace și era altceva decât problema mea cu Heath. Poate mai aveam nevoie de o cola, a patra.

— Bun, deci cu asta am terminat. De ce stăm aici și discutăm despre viața mea amoroasă? s-a interesat

Damien.

— Sau despre absența ei, i-a șoptit Shaunee lui Erin, care, alături de Stevie Rae, făcea mari eforturi să nu râdă.

Fără să le bage în seamă, Damien s-a ridicat și, cu ochii la mine, a spus:

— Hai să mergem! - Ce?

Și-a înălțat ochii spre ceruri și a clătinat din cap.

— Chiar trebuie să mă ocup singur de toate? Măine ai de ținut un ritual, iar asta presupune să aranjăm sala de recreere. Doar nu-ți închipui că s-a oferit Afrodita voluntar să-ți aranjeze treburile?

— Nici nu m-am mai gândit la asta! Păi, ce, avusesem timp?

— Ei, te gândești acum, a spus și m-a tras în sus de mână. Avem treabă.

Mi-am înșfăcat cola și l-am urmat cu toatele pe vârtejul de Damien afară, în după-amiaza rece și noroasă de sâmbătă. Ploaia se opriese, dar norii erau și mai negri.

— Cred că o să ningă, am spus și am privit cu ochii mijiți spre cerul plumburiu.

— O, ce mi-aș dori eu. Cât mi-ar plăcea să ningă! s-a entuziasmat Stevie Rae și a făcut o piruetă cu brațele întinse, ca o fetiță.

— Mută-te în Connecticut. O să ai atunci parte de zăpadă până o să-ți iasă pe nas. După luni și luni de frig și de umezeală devine al naibii de plictisitor. Îți spun eu! De-aia suntem noi, ăștia din nord, așa de morocănoși, i-a zis Shaunee în glumă.

— Nu-mi pasă ce spui tu, n-ai cum să-mi strici plăcerea. Zăpada e superbă. Pământul pare acoperit cu o pătură albă și pufoasă când ninge. - Și-a întins brațele și a strigat: Vreau să ningă!

— Mda, și eu vreau blugii ăia vintage, brodați, de 450 de dolari, pe care i-am văzut în noul catalog de la Victoria's Secret, a replicat Erin. Dar asta dovedește că

nu putem avea întotdeauna ce ne dorim, fie ea zăpadă, sau niște blugi meseriași.

— Oo, geamăno, poate îi găsești la reduceri. Blugii ăia sunt prea mișto ca să renunți la ei.

— De ce nu încerci să vezi dacă nu poți să reproduci modelul pe blugii tăi preferați? Nu poate să fie chiar așa de greu, știi? a făcut Damien o remarcă de bun simț (dar tare gay).

Tocmai voiam să-i dau dreptate lui Damien când mi-a căzut pe frunte primul fulg de zăpadă.

— He, he, Stevie Rae, ți s-a îndeplinit dorința. Ninge. Stevie Rae a chițăit fericită.

— Așa! Și mai mult, și mai mult!

Și dorința i s-a îndeplinit. Când am ajuns la sala de recreere, fulgii dolofani de zăpadă se așterneau peste tot. Trebuia să recunosc că Stevie Rae avea dreptate. Zăpada acoperise pământul ca un covor minunat și totul devenise alb și moale, și chiar și Shaunee cea morocănoasă și sătulă de zăpadă râdea și încerca să prindă fulgi cu limba.

Am intrat cu toții în sala de recreere chicotind. Înăuntru mai erau câțiva colegi; unii jucau biliard, alții jocuri video, la aparate ca cele din sălile de jocuri, dar cu aspect demodat. Când ne-au auzit râzând și scuturându-ne de zăpadă, unii dintre ei s-au oprit și au dat la o parte draperiile grele, negre, care protejau încăperea de lumina zilei.

— Îhî! le-a confirmat Stevie Rae. Ninge!

Eu am zâmbit și mi-am făcut drum spre bucătăria din spatele clădirii, urmată de Damien, de gemene și de Stevie Rae cea turbată după zăpadă. Știam că lângă bucătărie era o magazie și că acolo se aflau cheștiile pe care le foloseau Fiicele Întunericului pentru ritualuri. Hai să mă apuc să aranjez treburile și să mă prefac că știu ce naiba fac!

Am auzit ușa în spatele meu și am fost surprinsă

de vocea lui Neferet.

— Superbă zăpadă, nu-i așa?

Cei care stăteau pe la ferestre au aprobat-o respectuos. Spre surprinderea mea, am simțit o undă de iritare pe care mi-am înăbușit-o imediat, m-am oprit și m-am întors să-mi salut mentorul. Prietenii mei m-au urmat, cum își urmează boboceii de rață mămica.

— Zoey, mă bucur să te găsesc aici, a spus Neferet cu atâta afecțiune în glas, încât iritarea pe o care o simțisem față de ea pentru că mă întrerupsese a dispărut ca prin farmec. Neferet era ceva mai mult decât mentorul meu. Îmi era ca o mamă, iar eu dădeam dovadă de egoism să mă enervez că venise să mă caute.

— Bună, Neferet, i-am spus cu căldură. Noi tocmai ne pregăteam să aranjăm sala pentru ritualul de mâine noapte.

— Excelent! Acesta este unul dintre lucrurile despre care voiam să-ți vorbesc. Dacă ai nevoie de ceva pentru ritual, te rog, nu ezita să mă întrebi. Și te asigur că mâine noapte am să fiu și eu prezentă, dar nu-ți face griji - mi-a zâmbit ea din nou - nu rămân până la sfârșit, stau doar cât să arăt că sprijin noua ta organizare a Fiicelor Întunericului, după care am să las Fiicele Și Fiii Întunericului în mâinile tale pricepute.

— Îți mulțumesc, Neferet, i-am răspuns.

— Al doilea motiv pentru care voiam să te găsesc pe tine și pe prietenii tăi - a spus și le-a zâmbit și celorlalți din gașca mea - este că voiam să vi-l prezint pe noul nostru elev. - A făcut un semn și un puști pe care nu-l remarcasem până atunci a pășit ușor în fața. Era drăguț, genul studios, cu părul ciufulit, șaten-deschis și cu niște ochi albaștri tare frumoși. Evident, era genul de tocilar cam tâmpițel, dar unul agreabil și cu potențial, în traducere liberă: face baie, se spală pe dinți și, în plus, are pielea și părul frumoase și nu se îmbracă nasol. - Vi-l prezint tuturor pe Jack Twist. Jack, ea este novicea mea,

Zoey Redbird, liderul Fiicelor Întunericului, iar ei sunt prietenii ei și membri ai Consiliului Monitorilor, Erin Bates, Shaunee Cole, Stevie Rae Johnson și Damien Măslin.

Neferet a făcut un gest spre fiecare în parte, iar fiecare a răspuns „Salut”. Puștiul cel nou părea emoționat și palid, dar în afară de asta avea un zâmbet drăguț și nu părea genul de inadaptat social. Tocmai mă întrebam de ce mă căutase pe mine ca să mi-l prezinte pe tip, când a început să explice.

— Jack este poet și scriitor, și Loren Blake o să fie mentorul lui, dar el nu se întoarce din călătoria de pe coasta de est până mâine. De asemenea, Jack o să fie colegul de cameră al lui Erik Night. După cum știți cu toții, nici Erik nu este în școală până mâine. Așa că m-am gândit că ar fi bine ca voi cinci să-i explicați lui Jack cum stau lucrurile pe aici, să-l ajutați să se simtă ca acasă și să se instaleze astăzi.

— Sigur, cu mare plăcere, am spus fără nicio ezitare. Niciodată nu e prea plăcut să fii elevul cel nou.

— Damien, ai putea să-i arăți tu lui Jack camera în care o să stea împreună cu Erik?

— Sigur, nici o problemă, a răspuns Damien.

— Știam eu că pot conta pe prietenii lui Zoey - a spus Neferet cu un zâmbet incredibil. Strălucirea lui părea că luminează întreaga încăpăre și, dintr-odată, sufletul mi s-a umplut de bucurie că toți ceilalți elevi erau de față și vedeau că Neferet arăta așa de clar faptul că ne apreciază. — Nu uita, dacă ai nevoie de ceva pentru mâine, anunță-mă. A, pentru că este primul tău ritual, i-am rugat pe cei de la bucătărie să-ți pregătească ceva special ție și Fiicelor și Fiilor Întunericului pentru masa de după aceea. Ar trebui să fie un eveniment la care să te simți extraordi-nar, Zoey.

Atenția ei m-a copleșit și n-am putut să n-o compar cu răceala și cu dezinteresul mamei față de mine. Tristul

adevăr era că mamei nu-i păsa suficient încât să mă mai trateze în vreun fel. Timp de o lună întreagă n-o văzusem decât cu ocazia aia și, după scena tâmpită pe care i-o făcuse lui Neferet cretinul de bărbatu-său, se părea că n-o s-o mai văd prea curând. D-aia nu mai puteam eu! Aveam alături de mine niște prieteni extraordinari și un mentor ca Neferet.

— Mulțumesc din suflet, Neferet, am spus și am înghițit nodul care mi se pusese în gât de emoție.

— Cu mare plăcere. Atâta pot să fac și eu pentru primul Ritual al Lunii Pline ținut de novicea mea în calitate de lider al Fiicelor Întunericului.

M-a îmbrățișat ușor și a ieșit din încăpere, dând blând din cap spre ceilalți, care o salutau respectuos.

— Mamă! a exclamat Jack. Este fantastică.

— Da, așa e, am spus, după care le-am zâmbit prietenilor mei și elevului celui nou. Bun, acum putem să ne apucăm de treabă? Avem o grămadă de chestii de scos de aici. - L-am văzut pe Jack complet pierdut. - Damien, ce-ar fi să-l pui tu un pic la curent pe Jack cu ritualurile vampirilor, ca să nu se mai simtă așa de derutat. M-am îndreptat din nou spre bucătărie și l-am auzit pe Damien începându-și lecția cu date despre Ritualul Lunii Pline.

— Ăă, Zoey, putem să te ajutăm cu ceva?

Mi-am aruncat privirea peste umăr. Drew Partain, un puști scund și athletic, pe care l-am recunoscut pentru că era cu mine la cursul de scrimă - e un scrimer incredibil, la fel de bun ca Damien, și ăsta nu e puțin lucru - ședea înconjurat de un grup de băieți lângă zidul cu ferestrele acoperite cu draperii negre. Mi-a zâmbit, dar am remarcat că ochii îi tot fugeau la Stevie Rae.

— Sunt multe lucruri de cărat. Știu asta pentru că eu și cu băieții o ajutam pe Afrodita să pregătească sala.

— Hm, am auzit-o pe Shaunee bombănind în barbă. Înainte ca Erin să contribuie și ea cu ceva la

sarcasmul lui Shaunee, am spus:

— Ne-ar prinde bine ajutorul vostru. - Apoi i-am pus la încercare. - Numai că ritualul meu o să fie altfel.

Damien poate să vă arate la ce mă refer. - Am așteptat privirile disprețuitoare și sarcasmul pe care genul ăsta de băieți cu mușchi aveau tendința să i le arate lui Damien și celorlalți tipi declarați homosexuali din școală, dar Drew a dat pur și simplu din umeri și a spus: Nici o problemă. Spune-ne doar ce să facem, a adăugat el cu un zâmbet larg și i-a făcut cu ochiul lui Stevie Rae, care a chicotit și s-a înroșit toată.

— Damien, ți-i las ție pe mână, am spus.

— Sunt sigur că a înghețat iadul pe undeva - a șoptit Damien abia mișcând din buze. Apoi a continuat cu vocea lui obișnuită. - Primul lucru care nu-i place lui Zoey este că sala arată ca o morgă, cu toate aparatele alea de jocuri lipite de zid și acoperite cu pânză neagră. Așa că haideti să vedem dacă putem să le ducem în bucătărie și pe hol!

Grupul lui Drew s-a apucat de treabă alături de Damien și de elevul cel nou, iar Damien și-a reluat lecția.

— Noi ne ducem să luăm lumânările și să tragem masa aici, le-am spus băieților și le-am făcut semn gemenelor și lui Stevie Rae să vină cu mine.

— Damien a nimerit în paradisul poponauților, a comentat Shaunee când ne-am îndepărtat suficient de mult.

— Era și timpul ca tipii ăia să înceteze să se mai comporte ca niște bătărași ignoranți și să-și bage mințile în cap, am completat eu.

— Nu la asta se referea Shaunee, deși suntem de acord cu tine, m-a aprobat Erin. Ea vorbea despre elevul cel nou, domnișorica Jack Twist.

— Și de unde ideea asta că este homosexual? a întrebat Stevie Rae.

— Fată, tu trebuie să-ți mai lărgști orizonturile, i-a

replicat Shaunee.

— M-ați pierdut și pe mine. De ce credeți că Jack e homosexual? am întrebat.

Shaunee și Erin au făcut un schimb de priviri pline de compasiune, după care Erin a explicat:

— Jack Twist este numele cowboy-ului homosexual până în măduva oaselor interpretat de frumosul de Jake Gyllenhaal în Brokeback Mountain.

— Și hai să fim serioși, cine își alege numele ăsta și are un aspect de tocilar drăguței e categoric genul Mary Poppins.

— Hm, am făcut eu.

— Să dea naiba, a spus Stevie Rae. N-am văzut niciodată filmul ăsta. La noi în Henrietta nu l-au adus la Cinema 8.

— Pe bune? s-a minunat Shaunee.

— Hai, mă, sunt uimită, s-a mirat Erin.

— Păi, atunci, Stevie Rae, cred că e timpul să vezi pe DVD filmul ăsta, e demențial, a încheiat Shaunee.

— Se sărută tipi între ei în filmul ăsta?

— Îți lasă gura apă! au exclamat la unison Shaunee și Erin. M-am străduit să nu râd când am văzut ce față a făcut Stevie Rae, dar n-a fost chip.

CAPITOLUL 15

Aproape terminaserăm de aranjat sala când cineva a dat drumul la televizorul cu ecran mare pe care fuseserăm nevoiți să-l lăsăm în sala principală, exact la știrile de seară. Am făcut toți cinci un schimb rapid de priviri. Principala știre era despre ceea ce ei numeau „farsa privitoare la amplasarea unei bombe de către Jihadul naturii”. Deși știam că nu-mi puteau localiza apelul și îl văzusem pe Damien scăpând ca din întâmplare telefonul pe jos, după care îl călcase în picioare, am respirat cât de cât mai liniștită numai când

Chera Kimiko a repetat că până în momentul de față poliția nu avea indicii despre identitatea grupării teroriste.

Într-un reportaj pe aceeași temă, și anume incidentul de pe râul Arkansas, postul Fox News anunța că, în seara asta, Samuel Johnson, căpitanul unui șlep de transport riveran, a avut un atac de cord în timp ce conducea șlepul. „Fericita coincidență” a făcut ca traficul să fie întrerupt și ca poliția și paramedicii să fie foarte aproape. Fusesse așadar salvat și niciun alt pod sau șlep nu fuseseră avariate.

— Asta era! a exclamat Damien. A avut un atac de cord și s-a izbit cu șlepul de pod.

Am dat greoi din cap.

— Asta dovedește că viziunea Afroditei a fost adevărată.

— Nu că asta ar fi o veste prea bună, a spus Stevie Rae.

— Eu cred că e, am răspuns. Atâta timp cât Afrodita ne spune despre viziunile ei, cel puțin putem să le luăm în serios.

Damien a clătinat din cap.

— Trebuie să existe un motiv pentru care Neferet crede că Nyx i-a luat Afroditei harul. Păcat că nu putem să-i spunem nimic, că poate așa ne-ar explica ea ce se întâmplă sau s-ar răzgândi în privința Afroditei.

— Nu, i-am dat cuvântul meu că n-am să spun nimic.

— Dacă Afrodita chiar s-ar transforma din cotoroanță în non-cotoroanță, s-ar duce ea singură la Neferet, a spus Shaunee.

— Poate că ar trebui să stai de vorbă cu ea despre asta, a sugerat Erin.

Stevie Rae a pufnit.

M-am strâmbat la ea, dar n-a remarcat nimic, pentru că Drew zâmbea în direcția noastră, iar ea era

prea ocupată să se înroșească în obraji ca să mai fie atentă la mine.

— Ce zici, Zoey? m-a întrebat el fără să-și desprindă ochii de la Stevie Rae.

„Zic că îți place de colega mea de cameră”, îmi venea să spun, dar mi s-a părut că era drăguț, iar îmbujorarea lui Stevie Rae demonstra foarte clar că și ea credea la fel, așa că am ales să n-o fac să se simtă aiurea.

— Arată bine, am spus.

— Nici de aici nu se vede prea rău, a comentat Shaunee măsurându-l pe Drew cu privirea.

— Idem, geamăno, a spus și Erin și a dat din sprâncene la Drew. Băiatul nu le-a remarcat pe niciuna dintre gemene și nu părea să aibă ochi decât pentru Stevie Rae.

— Mor de foame, a spus el.

— Și eu, a sărit și Stevie Rae.

— Ce-ar fi să mergem să mâncăm ceva? a întrebat-o Drew.

— Bine - a spus iute Stevie Rae; dintr-odată a părut să-și dea seama că eram și noi, ceilalți, acolo și că ne uitam la ea și s-a înroșit și mai tare. - Doamne, e ora mesei. Mai bine ar fi să mergem cu toții să mâncăm ceva. - Și-a trecut agitată mâna prin părul ei cârlionțat și a strigat după Damien, care era în partea cealaltă, pe deplin adâncit într-o discuție cu Jack. Din câte am prins, le plăceau aceleași gen de cărți și dezbăteau care dintre cărțile cu Harry Potter era cea mai bună. Se vede treaba că erau la fel de točilari. - Damien, noi ne ducem să mâncăm. Ție și lui Jack nu vă e foame?

Jack și Damien au făcut un schimb de priviri, după care Damien a strigat și el la rândul lui:

— Mda, venim.

— S-a marcat, a spus Stevie Rae, zâmbindu-i încă larg lui Drew. Cred că tuturor ne e foame.

Shaunee a luat-o spre ușă cu un oftat.

— Mi se face rău de la atâția hormoni lăsați în libertate.

— Mă simt ca într-o telenovelă. Stai, geamăno, că vin și eu, a spus Erin.

— De ce sunt gemenele atât de ironice când vine vorba de dragoste? I-am întrebat pe Damien în timp ce el și Jack traversau sala ca să ne urmeze.

— Nu sunt. Sunt doar supărate că ultimii câțiva tipi cu care au ieșit le-au plictisit, m-a lămurit Damien.

Am ieșit afară în gașcă și am îmbrățișat frumusețea serii înzăpezite de noiembrie. Fulgii erau mai mici acum, dar încă mai cădeau fără încetare, dând Casei Noptii un aer medieval și mult mai misterios decât de obicei.

— Mda, gemenele sunt cam dure cu tipii. Îi cam bagă-n priză, nu glumă, a spus Stevie Rae și am remarcat că mergea foarte aproape de Drew; din când în când, mâinile li se atingeau.

Tipii care ne ajutaseră cu mutatul mobilei prin sala de recreere au scos și ei tot felul de sunete înăbușite de aprobare. Îmi închipuiam că ar fi intimidant pentru orice tip, fie el om, sau vampir, să iasă cu vreuna dintre gemene.

— Mai știți când Thor a invitat-o pe Erin să iasă cu el? și-a amintit unul dintre prietenii lui Drew, pe care cred că-l chema Keith.

— Îhî, l-a făcut lemur. Știți lemurii ăia tembeli din filmul de la Walt Disney, nu? a spus Stevie Rae printre hohote de râs.

— Iar Walter a ieșit cu Shaunee exact de două ori și jumătate. Apoi, la Starbucks, de față cu toată lumea, l-a numit „procesor Pentium 3”, a spus Damien.

L-am privit încurcată.

— Z, s-a ajuns până la procesorul Pentium 5!

— A!

— Erin îi mai zice încă dl. Încetinescu ori de câte ori îl vede, a mai zis Stevie Rae.

— Se vede treaba că e nevoie de doi tipi cu adevărat deosebiți ca să iasă cu fetele astea, am remarcat.

— Eu cred că fiecare își are perechea lui - a spus Jack brusc. Ne-am întors cu toții spre el, motiv pentru care a roșit. Ca să nu aibă nimeni timp să râdă de el, am încuviințat repede: Eu sunt de acord cu Jack. „Mai nasol e să descoperi care anume e aia”, mi-am zis apoi în gând.

— Categoric! a spus Stevie Rae cu optimismul care o caracterizează.

— Absolut, a zis Damien, mi-a făcut cu ochiul și i-am răspuns și eu cu un zâmbet.

— Hei! a strigat Shaunee din spatele unui copac. Despre ce vorbiți?

— Despre inexistenta voastră viața amoroasă! a strigat Damien vesel.

— Serious? a răspuns ea.

— Serious, a repetat Damien.

— De ce nu spui mai bine cât de rece și de ud ești? a spus Shaunee.

— Ce? Nu e adevărat, s-a burzuluiit Damien.

Erin s-a ivit și ea din spatele copacului, cu un bulgăre de zăpadă în mână.

— O să fii! a strigat și l-a aruncat, nimerindu-l pe Damien exact în piept.

Normal că s-a pornit bătaia cu bulgări de zăpadă.

Puștii au chițăit și au alergat să se pună la adăpost, în timp ce luau de pe jos zăpadă și le bombardau pe Shaunee și pe Erin. Eu am bătut în retragere.

— Ți-am spus eu că zăpada e o chestie dementțială! a spus Stevie Rae.

— Atunci, hai să ne rugăm pentru un viscol, a strigat Damien în timp ce o țintea pe Erin. Grămezi de vânt și de zăpadă. E tot ce trebuie pentru o bătaie cu

bulgări!

A lansat bulgărele, dar Erin fusese mai rapidă și se retrăsese la adăpost exact la timp ca să evite să-și ia unul în cap.

— Unde te duci, Z? a strigat Stevie Rae din spatele unui tufiș ornamental.

Am observat că Drew era chiar lângă ea și că trăgea focuri de acoperire în Shaunee.

— La centrul multimedia, tre' să mă gândesc la ce spun mâine la ritual. Iau ceva să mănânc în cameră după ce termin. - În timpul ăsta am continuat să mă retrag din ce în ce mai iute. - Mă oftic că trebuie să părăsesc distrac-ția, dar..., și m-am refugiat în spatele ușii celei mai apropiate, pe care am trântit-o în urma mea la timp ca să nu mă aleg decât cu trei buf-buf-buf-uri în ușa veche.

Nu fusese o scuză ca să scap de bătaia cu bulgări. De fapt, mă gândisem dinainte să sar peste cină și să stau vreo câteva ore la centrul multimedia. A doua zi trebuia să formez cercul și să conduc un ritual străvechi ca luna de pe cer.

Habar n-aveam ce fac.

Mă rog, formasem eu un cerc împreună cu prietenii mei acum o lună, experiment menit să verifice dacă într-adevăr aveam o afinitate față de elemente sau doar bătusem câmpii. Până să simt forța vântului, a focului, a apei, a pământului și a spiritului străbătându-mă de față cu prietenii mei, aș fi pariat pe varianta cu bătutul câmpilor. Nu că sunt genul cinic, dar, ce Dumnezeu, sau, cum ar spune gemenele, hai s-o lăsăm mai moale. Era destul de ciudat să pot să-mi iau forța de la cele cinci elemente. Că doar nu suntem în X-Men, deși, între noi fie vorba, mi-ar plăcea să stau un pic la taine cu Wolverine.

Cum era de așteptat, centrul multimedia era pustiu; în fond, era sâmbătă noaptea. Numai un tocilar de mare clasă ar sta aici sâmbătă noaptea. Știu că nu mă

avantajează afirmația asta. Tocmai hotărâsem de unde să-mi încep cercetarea. Am deschis catalogul online și am căutat cărți vechi de descântece și ritualuri, ignorându-le pe cele publicate recent. Mi-a surâs în mod special una intitulată Rituri mistice ale lunii de cleștar, scrisă de Fiona. I-am recunoscut vag numele ca fiind cel al unei poetese vampir laureate, de la începutul secolului al XIX-lea. Aveam și noi în dormitor un poster meseriaș cu ea. Am mâzgălit cota cărții și am găsit-o pe un raft întunecos, plină de praf și uitată de lume. Mi-am spus că e un semn bun că e o carte din aia veche, legată în piele. Eu voiam o bază solidă și tradiție, pentru ca sub conducerea mea Fiicele Întunericii să cunoască mai mult decât influența modernă și mult prea ușuratică a Afroditei.

Am deschis caietul, mi-am scos pixul preferat și m-am dus cu gândul la ce spusese Loren, că el preferă să scrie poezie de mână, nu la calculator... și mi-am amintit cum mă atinsese Loren pe față... și pe spate... și fiorul dintre noi. Am zâmbit și am simțit cum mă îmbujorez și mi-am dat seama că stăteam acolo ca o idioată și rânjeam, roșie la față, gândindu-mă la un tip care era prea mare pentru mine și vampir pe deasupra. Amândouă chestiile astea îmi creau o stare de agitație, cum era și cazul. Era el meseriaș foc, dar avea douăzeci și ceva de ani. Era un adult pe bune, care știa toate secretele vampirilor despre pofta de sânge și, hm, despre pofte în general, chestie care, din nefericire, îl făcea și mai adorabil, mai ales după scurtul, dar durul episod de giugiuleală cu supt de sânge inclus, dintre mine și Heath.

Am lovit gânditoare pixul de pagina albă a caietului. Recunosc, mă sărutasem și făcusem prostioare cu Erik în ultima lună și da, îmi plăcuse, dar nu mersesem prea departe. Unul dintre motive era că, în ciuda probelor recente care indică contrariul, de obicei

nu mă port ca o târfuliță. În plus, eram încă foarte conștientă de faptul că, din întâmplare, o văzusem pe Afrodita, fosta lui Erik, stând în genunchi în fața lui și încercând să-i facă sex oral. Nu voiam ca Erik să fie tentat să creadă că sunt și eu o târfuliță, ca fufa de Afrodita. Între noi fie vorba, m-am făcut că am uitat că îl mângâiasem pe Heath în partea din față a pantalonilor. Bun, deci mă simțeam categoric atrasă de Erik, despre care toată lumea credea că este prietenul meu oficial, deși nu prea dăduserăm noi curs atracției ăsteia.

Apoi gândul mi-a zburat la Loren. Afară, la lumina lunii, când îmi dezgolisem spatele ca să mă vadă, el mă făcuse să mă simt femeie, nu o puștoaică lipsită de experiență și emoționată, cum mă simțeam în prezența lui Erik. Când citisem dorința în ochii lui Loren, mă simțisem frumoasă, puternică și foarte, foarte sexy. Și da, trebuia să recunosc față de mine însămi că îmi plăcea sentimentul ăla.

Iar Heath, ce rol avea el în toată povestea asta? Ce simțeam pentru Heath era diferit de ce simțeam pentru Erik sau pentru Loren. De Heath mă legau multe lucruri. Ne știam din copilărie și fuseserăm împreună, cu întreruperi, în ultimii câțiva ani. Întotdeauna mă simțisem atrasă de Heath și avusesem niște partide de giugiuleală pe cinste, dar niciodată nu mă mai excitase ca acum, când s-a tăiat la gât, iar eu i-am băut sângele.

M-am înfiorat și m-am lins fără voie pe buze. Numai când mă gândeam la asta mă simțeam excitată și îngrozită în același timp. Categoric, voiam să ne mai vedem. Dar era oare din cauză că mai țineam încă la el sau din cauza poftelor teribile de sânge care mă cuprindea în prezența lui? Habar n-aveam.

E adevărat că îl plăceam pe Heath de ani de zile. Era un pic prostuț uneori, dar de cele mai multe ori era adorabil. Se purta frumos cu mine și îmi plăcea să umblu

cu el, asta cel puțin înainte să se ia de băutură și să tragă pe nas. Apoi, din prostuț devenise de-a dreptul prost și încetasem să mai am încredere în el. Dar acum spusese că se lăsase de prostii, deci, asta însemna că redevenise tipul pe care îl plăceam atât de mult? Și, dacă era adevărat, ce naiba trebuia să fac în legătură cu 1) Erik, 2) Loren, 3) faptul că regulile Casei Noptii interziceau categoric să-i bea sângele lui Heath și 4) categoric, aveam să-i mai bea sângele.

Am oftat, dar aducea mai degrabă cu un suspin. Trebuia să stau de vorbă cu cineva.

Neferet? În niciun caz. Nici prin cap nu-mi trecea să-i spun unui vampir adult despre Loren. Știam că trebuia să recunosc că-i băusem sângele lui Heath - și iar am oftat - și probabil că făcusem și mai puternică Impregnarea dintre noi. Dar nu puteam, cel puțin nu deocamdată. Știu că e egoist din partea mea, dar nu voiam să am neazuri cu ea câtă vreme mă străduiam să mă instalez la conducerea Fiicelor Întunericului.

Stevie Rae? Era cea mai bună prietenă a mea și voiam să-i spun, dar, dacă aveam de gând să-i spun tot, trebuia să-i mărturisesc și că-i băusem sângele lui Heath în două rânduri și cât de mult voiam să mai beau. Cum să n-o bage în sperieți așa ceva? Mă băga până și pe mine în sperieți. Nu puteam să suport gândul că cea mai bună prietenă a mea m-ar privi ca pe un monstru. Pe lângă asta, nu cred că ar înțelege prea bine.

Nu puteam să-i spun nici bunicii. Categoric, nu i-ar plăcea faptul că Loren are douăzeci și ceva de ani. Și nici nu mă vedeam povestindu-i ei despre partea cu pofta din pofta de sânge.

Ciudat, dar mi-am dat seama care era singura persoană care nu s-ar speria de partea cu sângele și care categoric ar înțelege chestia cu pofta etc, etc: Afrodita. Și, paradoxal, o parte din mine mă îndemna să stau de vorbă cu ea, mai ales după ce descoperisem că viziunile

ei erau încă adevărate. Aveam un sentiment în legătură cu Afrodita care îmi spunea că e posibil să fie ceva mai mult decât o scârbă nesuferită, lucru pe care îl dovedise cu prisosință. O călcase pe nervi pe Neferet, asta era evident. Dar Neferet îi spusese Afroditei cu niște cuvinte dure și încărcate de ură că îi ieșise lui Nyx din grații; apoi mi-a spus foarte clar și mie, și întregii școli, practic, că viziunile Afroditei erau false. Dar eu aveam dovada că nu era adevărat. Deși gândul ăsta îmi dădea fiori pe șira spinării, începeam să mă întreb cât de multă încredere puteam să am de fapt în Neferet.

Am revenit cu greu cu picioarele pe pământ și la ce aveam eu de căutat și am deschis cartea cea veche de ritualuri, când deodată a căzut din ea o hârtiuță. Am ridicat-o, gândindu-mă că vreo puștoaică își uitase notițele în ea, și am împietrit. Numele meu era trecut în partea de sus, cu un scris frumos pe care categoric îl recunoșteam.

Pentru Zoey

*„Preoteasă ispititoare
Noaptea nu poate tăinui visu-ți rubiniu
Plutește pe aripele Dorinței”*

Versurile poeziei mi-au trezit fiori. Ce naiba era asta? Cum de știa cineva, mai ales Loren, care se presupunea că este pe coasta de est, că o să caut tocmai în cartea asta?!

Începuse să-mi tremure mâna așa de tare, încât am pus jos hârtia și am recitat încet poemul. Dacă lăsam la o parte că era teribil de romantic faptul că poetul vampir laureat îmi compunea poezii și citeam poezia fără să mă topesc pe picioare de cât de sexy era, înțelegeam ceva la fel de tulburător ca prezența haikuului aici. Noaptea nu poate tăinui visu-ți rubiniu. Oare băteam câmpii sau din

versul ăsta reieșea că Loren știe că am băut sânge? Și dintr-odată mi s-a părut ceva ciudat la poemul ăsta... ceva periculos, ca un avertisment disimulat, și am început să-mi pun întrebări în legătură cu autorul. Dacă nu-l scrisese Loren? Dacă fusese Afrodita? O auzisem discutând cu părinții ei. Misiunea ei era să mă înlătore de la conducerea Fiicelor Întunericului. Oare asta era parte din planul ei? Dumnezeuule, auzi, „planul ei”! Începeam să vorbesc ca personajele din revistele proaste de benzi desenate.

Bun, Afrodita mă văzuse împreună cu Loren, dar de unde știa de haiku? Și de unde era să știe ea că o să mă întorc în centrul multimedia ca să citesc fix din cartea asta veche? Asta părea mai degrabă ceva de care era capabil un vampir adult, care putea să citească gândurile, deși habar n-aveam cum era posibil. În fond, nici măcar eu nu știam că o să aleg cartea asta până acum câteva minute.

Deodată m-am trezit cu Nala sărindu-mi pe masă și mi-a stat inima în loc. S-a văicărit și s-a frecat de mine.

— Hai, bine, mă apuc de treabă.

Dar, pe când căutam prin cartea veche după ritualuri și descântece tradiționale, mintea îmi tot fugea la poem și la sentimentul neplăcut care mi se instalase confortabil în piept.

CAPITOLUL 16

Ieșeam cu Nala în brațe din centrul multimedia; pisicuța dormea atât de adânc, încât nici nu se deranjase să mi se mai văicărească atunci când am ridicat-o. Când ieșeam din încăpere, m-am uitat la ceas și, spre surprinde-rea mea, am constatat că trecuseră câteva ore. Nu mă mai mir că îmi amortise fundul și că aveam gâtul înțepenit. Însă nu prea mai conta că stătusem atâta timp într-o poziție incomodă, pentru că mă gândisem cum să fac cu Ritualul Lunii Pline. Mi se luase o

piatră de pe inimă. Nu eram eu calmă pe deplin și nu mă gândeam prea mult la faptul că o să țin ritualul în fața unei grămezi de colegi, din care majoritatea nu erau probabil prea încântați că preluasem eu conducerea de la prietena lor, Afrodita. Trebuia să mă concentrez pe ritualul în sine și să mă gândesc la sentimentele extraordinare care mă copleșeau la invocarea celor cinci elemente. Restul avea să se rezolve de la sine, trag nădejde.

Am deschis ușa grea de la intrare și am pășit într-o lume complet diferită. Ningeă încontinuu și cred că ninsese în tot timpul în care eu fusesem în centrul multimedia. Totul era acoperit cu o plapumă albă și pufoasă. Bătuse vântul și abia dacă vedeai la câțiva pași în față. Felinarele care marcau poteca ascunsă vederii nu erau mai mult decât un licăr gălbui în bezna alburie. Probabil că ar fi trebuit să mă duc înapoi în clădire și să o iau pe culoarul din școală spre dormitoare, să stau înăuntru cât mai mult posibil și apoi să o iau la fugă pe distanța dintre capătul școlii și dormitoarele fetelor, dar chiar nu aveam chef. M-am gândit câtă dreptate avusese Stevie Rae. Zăpada chiar era superbă. Schimba lumea, o făcea mai tăcută, mai pufoasă, mai misterioasă. Fiind novice, aveam deja ceva din rezistența la frig a vampirilor adulți, deși frigul îmi provocase bătăi de cap pe vremuri. Îmi zbura mintea la creaturi țepene care supraviețuiau dacă beau sângele ființelor vii, ceva de groază, deși, ciudat, gândul ăsta mă atrăgea ca un magnet. Acum înțelegeam mai multe despre ființa în care mă transformam, așa că pricepeam și că rezistența la frig avea mai degrabă legătură cu metabolismul meu întărit decât cu moartea. Vampirii nu sunt morți, pur și simplu, sunt Transformați. Oamenilor le plăcea să alimenteze încontinuu mitul înfiorător al morților ambulanți, pe care începeam să-l găsesc din ce în ce mai enervant. În orice caz, îmi făcea mare plăcere să mă

plimb prin viscol fără să simt că îngheț până în măduva oaselor. Nala s-a lipit de mine și s-a pus pe tors când am cuprins-o protector cu brațele. Zăpada îmi înăbușea zgomotul pașilor și în momentul ăla mă simțeam de parcă aș fi fost singură într-o lume în care albul și negrul se împleteau armonios, formând o nuanță pe placul inimii mele.

Mersesem numai câțiva pași când m-a trăsnit un gând și am oftat și, dacă nu mi s-ar fi revărsat pisica din brațe, mi-aș fi dat una în frunte. Trebuia să trec pe la magazia în care se găseau chestiile necesare pentru cursul de descântece și ritualuri și să iau niște eucalipt. Din câte citisem în cartea aia veche de ritualuri, eucaliptul era asociat cu vindecarea, protecția și purificarea, lucruri pe care mi se părea important să le invoc la primul meu ritual în calitate de lider al Fiicelor Întunericului. Mi-am spus că puteam să iau și mâine, dar pentru descântecul pe care voiam să-l fac trebuia să fie făcut funie și... hm... cred că era mai înțelept să mă pregătesc, ca să nu-mi scape ceva din mână în timpul descântecului sau, și mai rău, să descopăr dintr-odată că eucaliptul nu era așa de elastic cum mă așteptam eu și să mă trezesc că se rupe în bucăți când încerc să-l leg, moment în care aveam să mă fac roșie ca racul și să-mi vină să intru în pământ, să mă chircesc ca un făt și să mă pun pe plâns...

Mi-am alungat imaginea asta „drăguță” din minte, m-am răsucit pe călcâie și am pornit greoaie înapoi spre clădirea principală, în aceeași clipă am văzut silueta. Mi-a reținut atenția pentru că n-avea ce căuta acolo, și nu doar pentru că mai exista un novice la fel de tembel să se plimbe pe afară pe ninsoarea asta. Ce m-a surprins a fost că persoana, pentru că pisică nu era și nici tufiș, nu mergea pe alee. Mergea în direcția sălii de recreere, dar traversa peluza la distanță de mine. M-am oprit și m-am chinuit să văd printre fulgii care cădeau. Ființa aia purta

o mantie neagră și lungă, cu gluga trasă.

M-a copleșit așa o dorință să mă duc după ea, încât am oftat din rărunchi. Lipsită parcă dintr-odată de voință proprie, am ieșit de pe alee și m-am dus în grabă după ființa aceea misterioasă, ajunsă acum la liziera pâlcului de copaci crescuți de-a lungul zidului exterior.

Am făcut ochii mari. În clipa în care silueta s-a afundat în întuneric, a început să se deplaseze cu o viteză supraomenească, de parcă ar fi avut aripi, iar mantia îi flutura frenetic în urmă, în bătaia vântului presărat de fulgi de zăpadă. Roșu? Oare văzusem niște scăpărări stacojii pe frânturi de piele albă? Atunci mi-a intrat zăpadă în ochi și privirea mi s-a întunecat, dar am strâns-o mai tare pe Nala în brațe și am grăbit pasul, deși îmi dădeam seama că picioarele mă purtau spre zidul estic, unde era ușa secretă, tocul în care le văzusem și pe celelalte două fantome sau năluci, sau naiba știe ce-or fi fost. Exact locul în care îmi spuseseam că nu mai calc niciodată, cel puțin nu singură.

Da, ar fi trebuit să o iau la stânga și să mă duc direct spre dormitor. Normal că n-am făcut așa.

Îmi bătea inima nebunește, iar Nala îmi mârâia în ureche când am ajuns la lizieră și am continuat să merg iute de-a lungul zidului, gândindu-mă fără încetare ce nebunie era să alerg cel mai probabil după vreun puști care încerca să iasă pe furiș din școală sau, în cel mai rău caz, după o fantomă al naibii de înspăimântătoare.

O pierdusem din ochi pe ființa aceea, dar, cum știam că mă apropii de ușa secretă, am încetinit și m-am oprit imediat în umbra cea mai deasă, deplasându-mă de la un copac la altul. Acum ninge și mai tare, iar Nala și cu mine eram acoperite de un strat alb de zăpadă, și chiar începea să mă ia cu frig. „Ce caut eu aici?”

Indiferent ce mă îndemna instinctul, mintea îmi spunea că mă comport prosteste și că trebuia să-mi mișc fundul, al meu și al pisicii mele cuprinse de tremurat,

Înapoi în dormitor. N-aveam ce căuta aici. Poate era vreunul dintre profesori, se uita... ce știu eu... prin curte, ca să se asigure că nu era vreun novice cretin, ca mine, care să bântuie pe afară pe ninsoarea asta.

Sau poate cineva tocmai se strecurase în școală după ce îl omorâse cu cruzime pe Chris Ford și după ce-l răpise pe Brad Higeons, iar acum o ștergea de-aici și, dacă îi ieșeam înaintea, mă omora și pe mine.

Mda, iată o probă de imaginație debordantă!

Apoi am auzit glasurile.

Am încetinit mult pasul și am mers aproape în vârfurile picioarelor, până când în sfârșit i-am văzut. Lângă ușa secretă se aflau două siluete. Am clipit cu putere, ca să văd mai bine prin perdeaua albă. Persoana aflată cel mai aproape de ușă era cea pe care o urmărisem, iar acum, că nu mai fugea, și mai ales cu viteza aia exagerat de mare, am reușit să văd că avea o ținută ciudată, aplecată, ca și cum ar fi avut cocoșă. Mi-am îndreptat atenția spre cealaltă persoană, iar frigul care-mi învăluisese pielea mi s-a strecurat în suflet. Era Neferet.

Părea misterioasă și puternică, părul castaniu îi flutura, iar zăpada i se așternea pe rochia cea neagră. Era cu fața la mine și i-am văzut aerul dur și aproape iritat. Îi vorbea apăsător ființei cu mantie și gesticula. M-am apropiat în tăcere, bucuroasă că eram îmbrăcată în negru, așa că mă puteam ascunde în umbra zidului. De aici răzbăteau până la mine frânturi din vorbele lui Neferet purtate de vântul presărat cu zăpadă.

— ... mai multă grijă la ce faci! Nu voi...

Am ascultat cu atenție, încercând să prind câte ceva prin vuietul vântului, și am realizat că el îmi aducea mai mult decât vorbele lui Neferet. Simțeam un miros, în ciuda miresmei proaspete a fulgilor care cădeau. Era un miros de uscat, de mucegăit, cumva nelalocului lui în frigul și în umezeala nopții.

— ... prea periculos, spunea Neferet. Supune-te, că, dacă nu..., și am pierdut restul frazei, după care a făcut o pauză. Silueta înveșmântată în mantie a răspuns cu un mârâit ciudat, mai mult animalic decât omenesc.

Nala, care stătuse până atunci încolăcită sub bărbia mea și părea să fi adormit, a întors dintr-odată capul. M-am chircit și mai mult în spatele trunchiului la umbra căruia mă ascundeam, în timp ce Nala s-a pornit pe mârâit.

— Sst, i-am șoptit și am mângâiat-o, ca s-o liniștesc.

S-a potolit, dar am simțit că i se ridicase blana pe spate și l-a privit pe cel înveșmântat în mantie cu ochii ca două crăpături mânioase.

— Mi-ai promis!

Sunetul gutural al vocii bărbatului mi-a dat fiori. Mi-am aruncat privirea din spatele copacului la timp s-o văd pe Neferet ridicând mâna, vrând parcă să-l lovească. El s-a dat speriat înapoi spre zid, prilej cu care gluga i-a descope-rit fața. Mi s-a strâns stomacul așa de rău, încât am zis că o să vărs.

Era Elliot, puștiul mort a cărui „fantomă” ne atacase pe mine și pe Nala luna trecută.

Neferet nu l-a lovit, însă a făcut un gest violent spre ușa secretă care era deschisă. A ridicat vocea și tot ce a spus a răzbătut până la mine.

— Nu mai ai voie! Nu este momentul. Tu nu poți să înțelegi asta și nu poți să-mi ceri socoteală. Și acum piei din ochii mei! Dacă îmi mai nesocotești încă o dată porunca, ai să-mi simți mânia, iar mânia unei zeițe este necruțătoare.

Elliot s-a îndepărtat speriat de Neferet.

— Mă supun, zeiță, a scâncit el.

Era el, sunt sigură că era el. Deși avea o voce aspră, i-am recunoscut-o. Într-un fel sau altul, Elliot nu murise și nu se Transformase în vampir adult, ci

devenise altceva, ceva teribil.

Exact când mă gândeam ce dezgustător era, Neferet s-a mai împlânzit.

— Nu vreau să mă supăr pe odraslele mele. Știi că voi sunteți cea mai mare bucurie a mea.

Am privit dezgustată cum Neferet a înaintat și i-a mângâiat chipul lui Elliot. Ochii lui au început să scânteieze, roșii ca sângele uscat, și chiar și de la distanță am reușit să văd că tremura din tot corpul. Elliot fusese un tip scund, durduliu, complet neatractiv, cu pielea excesiv de spălăcită și cu părul roșcovan, de regulă nepieptănat. Era încă așa, dar acum avea obraji supti și era adus de spate, de parcă s-ar fi încovoiat în sine. Neferet a trebuit să se aplece ca să-l sărute pe buze. L-am auzit scârbită pe Elliot gemând de plăcere. Apoi Neferet s-a ridicat și a izbucnit în râs, un râs sumbru și seducător.

— Te rog, zeiță! a scâncit Elliot.

— Știi prea bine că nu meriți.

— Te rog, zeiță, a repetat el și corpul îi tremura violent.

— Bine, dar ține minte. Zeița dă, dar poate să și ia. Incapabilă să-mi smulg privirea, am văzut-o pe Neferet ridicându-și brațul și suflecându-și mâneca. Apoi și-a trecut unghia în sus pe braț, lăsând în urmă o șuviță stacojie, care a dat imediat naștere unor broboane de sânge. Sângele ei mă ademenea. Când a întins brațul ca să i-l ofere lui Elliot, m-am lipit de coaja aspră a copacului, străduindu-mă să stau nemișcată și ascunsă, în timp ce el a căzut în genunchi în fața ei și, cu câteva mormăieli și gemete animalice, a început să-i sugă sângele. Mi-am desprins ochii de la el ca s-o privesc pe Neferet. Își dăduse capul pe spate și-și ținea buzele întredeschise, ca și cum faptul că ființa aia grotescă îi sugea sângele din braț îi oferea o plăcere fizică.

Am simțit reacția în adâncul meu... simțeam nevoia

să-i tai cuiva pielea și să...

„Nu!” am urlat în gând și m-am chircit și mai tare în spatele copacului. Nu vreau să devin un monstru, o ciudățenie. Nu puteam să las asta să pună stăpânire pe mine. M-am retras încet și în liniște pe unde venisem, refuzând să-i mai privesc pe cei doi.

CAPITOLUL 17

Încă mai eram cutremurată, nedumerită și cu stomacul varză când în sfârșit am ajuns la dormitoare. În jurul televizoarelor din sala principală se adunaseră ciorchini de puști cu părul umed, care beau ciocolată fierbinte. Am înșfăcat un prosop dintr-un teanc de lângă ușă și m-am alăturat lui Stevie Rae, gemenelor și lui Damien, care stăteau în fața televizorului nostru preferat și se uitau la Project Runaway și m-am apucat s-o șterg pe Nala cea mârâitoare. Stevie Rae nici n-a remarcat că eram neobișnuit de tăcută, pentru că era prea entuziasmată de bătaia cu bulgări de mai devreme, pe care eu o evitasem și care degenerase într-o bătălie în toată regula după cină, care ținuse până când cineva aruncase cu un bulgăre în fereastra de la biroul Dragonului. Așa îi spunea toată lumea profesorului de scrimă și nu era genul de vampir pe care un novice ar vrea să-l calce pe bătăture.

— Dragonul a pus capăt războiului cu bulgări, a chicotit Stevie Rae. Dar până atunci a fost tare amuzant.

— Mda, Z, ai ratat o bătălie tare periculoasă, a spus Erin.

— L-am spart pe Damien și pe drăguțul lui, a spus și Shaunee.

— Nu e drăguțul meu! a exclamat Damien, dar zâmbetul lui părea să sugereze un „nu încă”.

— Mă...

— ... rog, au răspuns gemenele.

- Mie mi se pare drăguț, a comentat Stevie Rae.
- Și mie, a zis Damien și s-a îmbujorat adorabil.
- Tu ce părere ai despre el, Zoey? m-a întrebat

Stevie Rae.

Am clipit. Mă simțeam ca într-un acvariu în care se iscase furtuna, în vreme ce prietenii mei stăteau în partea cealaltă și se bucurau de vreme frumoasă, fără să aibă habar prin ce treceam eu.

- Zoey, s-a întâmplat ceva? m-a întrebat Damien.

— Damien, poți să-mi aduci niște eucalipt? am spus brusc.

- Eucalipt?

Am dat din cap și am continuat:

— Da, câteva fire; și adu-mi și niște salvie. Îmi trebuie amândouă pentru ritualul de mâine.

— Sigur, nici o problemă, a spus Damien și m-a privit atent din cap până-n picioare.

— Te-ai hotărât cum faci cu ritualul, Z? m-a întrebat Stevie Rae.

— Cred că da - am spus, apoi am făcut o pauză și am inspirat adânc. Damien m-a fixat cu privirea întrebător. - Damien, s-a întâmplat vreodată ca un novice care a murit să fi apărut viu mai târziu?

Spre cinstea lui, Damien nu a rămas împietrit și nici nu m-a întrebat dacă m-am tâmpit. Îmi dădeam seama că gemenele și Stevie Rae căscau gura la mine de parcă aș fi executat un cazacioc în neglijeu, dar nu le-am băgat în seamă și m-am concentrat asupra lui Damien. Toată lumea știe că studia ore în șir și că mai și ținea minte tot ce citea. Dacă vreunul dintre noi știa răspunsul la ciudata mea întrebare, atunci Damien era ăla.

— Când organismul unui novice începe să respingă Transformarea, nu se mai poate face nimic. Așa scrie în toate cărțile și asta ne-a spus și Neferet. Zoey - a continuat el mai serios ca niciodată. - Ce se întâmplă?

- Te rog, te rog, te rog, spune-mi că nu te simți

rău! aproape că a suspinat Stevie Rae.

— Nu! N-are nici o legătură, am spus iute. Mă simt bine, serios.

— Ce se întâmplă? m-a întrebat Shaunee.

— Hai, mă, că ne sperii, a spus și Erin.

— Nu vreau să vă sperii, i-am liniștit. Mda, știu că sună aiurea, dar cred că l-am văzut pe puștiul ăla, Elliot.

— Ăă? Ce? au izbucnit gemenele într-un glas.

— Dar cum e posibil? s-a mirat Damien. Că doar a murit luna trecută.

Stevie Rae a făcut brusc ochii mari.

— La fel ca Elizabeth! - a exclamat ea. Înainte să apuc să scot vreo vorbă, a rostit într-un suflet: Luna trecută, lui Zoey i s-a părut c-a văzut fantoma lui Elizabeth lângă zidul estic, da' nu v-am spus nimic pentru că nu voiam să vă speriați.

Am deschis gura să le explic faza cu Elliot... și Neferet, dar am închis-o la loc. Ar fi trebuit să-mi dau seama înainte să suflu o vorbă că în niciun caz nu le puteam spune despre Neferet. Toți vampirii aveau intuiție într-o oarecare măsură, însă cea a Marii Preotese Neferet era extraordinară, așa încât uneori părea chiar capabilă să citească gândurile. Era exclus ca prietenii mei să-și vadă liniștiți de viață dacă știau că o văzusem lăsându-l pe Elliot, un puștan devenit o creatură dezgustătoare, să-i bea sângele, fără ca ea să afle tot ce trecea prin mintea lor stăpânită de frică.

Ce văzusem în noaptea asta trebuia să rămână secretul meu.

— Zoey, nouă poți să ne povestești, a spus Stevie Rae și mi-a pus mâna pe braț.

I-am zâmbit și mi-am dorit din tot sufletul să fie așa.

— Luna trecută chiar am crezut că i-am văzut fantoma lui Elizabeth. Iar în noaptea asta cred că am văzut-o pe cea a lui Elliot, am încheiat.

Damien s-a încruntat.

— Și atunci, dacă ai văzut fantome, de ce m-ai întrebat dacă știu să-și fi revenit vreun novice care n-a supraviețuit Transformării?

Mi-am privit prietenul în ochi și am mințit de-au înghețat apele:

— Pentru că asta părea mai simplu de crezut decât că am văzut fantome pe bune; sau cel puțin așa mi s-a părut până s-o spun cu glas tare, pentru că apoi a părut o nebunie.

— Eu, dacă vedeam o fantomă, făceam pe mine direct, a zis Shaunee și a fost aprobată entuziast din cap de Erin.

— A fost ca atunci cu Elizabeth? m-a întrebat Stevie Rae. Măcar pe tema asta nu trebuia să mint.

— Nu. El părea mai real, dar i-am văzut pe amândoi în același loc, lângă zidul estic, și amândoi aveau ochii injectați, de un roșu tare ciudat.

Shaunee s-a cutremurat.

— Eu, una, nu mai pun piciorul pe lângă zidul ăla oribil, ne-a anunțat Erin.

Damien, învățatul găștii, ca întotdeauna, s-a lovit ușurel în barbă, gânditor ca un profesor.

— Zoey, poate mai ai o afinitate, poate vezi spiritele novicilor morți.

M-aș fi gândit și eu la varianta asta, deși era una vomitivă, dacă n-aș fi văzut așa-zisa fantomă în carne și oase bându-i sângele mentorului meu. Totuși era o teorie interesantă și un mod excelent de a-l distra pe Damien.

— E posibil, i-am spus.

— Îhh, eu sper că nu, a replicat Stevie Rae.

— Mie îmi spui? În orice caz, Damien, poți să cauți informații pe tema asta?

— Sigur. O să mă uit și după eventuale referiri la cazuri de novici care să fi bântuit.

— Mersi, îți rămân datoare.

— Știi ceva, cred că îmi aduc aminte că am citit ceva într-o carte veche de istorie a Greciei, despre spiritele unor vampiri care dau târcoale mormintelor străvechi ale...

I-am lăsat sonorul lui Damien, bucuroasă că Stevie Rae și gemenele erau mai interesate să-i asculte lui poveștile cu fantome decât să-mi mai ceară mie detalii. Nu-mi plăcea să-i mint, mai ales că aș fi vrut din tot sufletul să le spun adevărul. Chiar mă speriasse ce văzusem. Cum naiba mai dau eu acum ochii cu Neferet? Nala și-a frecat făcuca de obrazul meu și apoi s-a așezat la mine în poală. Căscam gura la televizor și o mângâiam, în timp ce Damien mormăia întruna despre fantome de vampiri străvechi. Apoi mi-am dat seama ce vedeam de fapt și m-am întins peste Stevie Rae, după telecomanda de pe măsuta de lângă ea, făcând-o pe Nala să miorlăie, să pufnească iritată și să-mi sară din poală. N-am mai stat s-o liniștesc, ci am dat sonorul mai tare.

Era din nou Chera Kimiko, cu reluarea principalei știri a jurnalului de seară.

„Cadavrul celui de-al doilea elev al liceului Union, Brad Higeons, a fost descoperit în această seară în pârâul care traversează incinta muzeului Philbrook, de către un paznic al muzeului. Cauza morții nu a fost stabilită oficial până în momentul de față, dar, potrivit unor surse, tânărul a murit ca urmare a pierderii de sânge cauzate de răni multiple.

— Nu...! am exclamat și am simțit că îmi vâjâie capul și îmi țiuie urechile.

— Peste pârâul ăsta am trecut noi luna trecută, când am mers în curtea muzeului Philbrook la ritualul de Samhain, și-a amintit Stevie Rae.

— E un pic mai jos de noi, a intervenit Shaunee.

— Tot timpul se duceau acolo pe furiș Fiicele

Întinericului, ca să țină ritualuri, a zis și Erin.

Apoi Damien a spus cu glas tare ceea ce gândeam cu toții:

— Cineva încearcă să dea impresia că vampirii ucid adolescenți din specia umană.

— Poate că așa și e, mi-a scăpat.

Nu voisem să spun cu voce tare ce gândeam și am strâns din buze, regretând imediat că mă luase gura pe dinainte.

— Zoey, de ce spui asta? a întrebat Stevie Rae, vizibil șocată.

— Nn... nu știu. Nu am vorbit serios, m-am bâlbâit, nesigură de ceea ce voisem să spun de fapt sau de motivul pentru care spusesem asta.

— Ești speriată, atâta tot, a zis Erin.

— E normal, că doar îi cunoșteai pe amândoi, a adăugat Shaunee. Și, colac peste pupăză, azi ai mai și văzut o nenorocită de fantomă.

— Ai avut vreun sentiment în legătură cu Brad înainte să afli că a murit, Zoey? m-a întrebat Damien calm, cercetându-mă cu privirea.

— Da. De fapt, nu. - Am oftat. - M-am gândit că a murit imediat ce am aflat că a fost răpit, am recunoscut.

— Pe lângă sentimentul ăsta, ai simțit și altceva mai concret? Mai știi și altceva? m-a întrebat din nou Damien.

Frânturile de cuvinte pe care le auzisem de la Neferet, parcă îmboldite de întrebările lui Damien, mi-au revenit în memorie: „... prea periculos... Nu mai ai voie... Tu nu poți să înțelegi... Nu poți să-mi ceri socoteală...” M-a luat cu frisoane, fără nici o legătură cu furtuna de zăpadă de afară.

— Nu, n-am simțit nimic concret. Trebuie să mă duc în cameră - am spus brusc, incapabilă să-i privesc. Nu puteam să sufăr să-i mint și mă îndoiam că mai puteam s-o țin tot așa dacă mai stăteam mult cu ei. -

Trebuie să-mi termin discursul pentru mâine, am aruncat eu o scuză jalnică. Iar azi-noapte n-am dormit cine știe ce și sunt ruptă.

— Bine, nu-i nimic, te înțelegem, a spus Damien.

Erau așa de îngrijorați cu toții, încât abia puteam să-i privesc în ochi.

— Mersi, dragilor, am mormăit în timp ce ieșeam din încăpere. Când eram pe la jumătatea scărilor, Stevie Rae m-a prins din urmă.

— Te superi dacă urc și eu acum în cameră? Mă doare îngrozitor capul și vreau să mă culc. Te las să-ți vezi de treburile, nu te deranjez.

— Nu, nu mă supăr - i-am spus iute și mi-am aruncat privirea spre ea. Părea cam palidă. Stevie Rae era așa de sensibilă, încât, deși nu-i cunoștea pe Chris sau pe Brad, moartea lor o supăra vizibil. Dacă mai pui și faptul că eu le spuseseam despre fantome, biata fată era probabil speriată de moarte. Am cuprins-o cu brațul și am strâns-o ușor când am ajuns în fața ușii noastre. - Stai liniștită, o să fie bine.

— Mda, știu, sunt doar obosită, a spus ea cu un zâmbet larg, dar nu părea veselă cum o știam eu.

Ne-am îmbrăcat în pijamale fără prea multă vorbă. Nala s-a strecurat înăuntru prin ușița ei, a sărit în patul meu și, spre ușurarea mea, a adormit cam la fel de repede ca Stevie Rae, și așa n-a mai fost nevoie să mă prefac că scriu discursul pentru ritual, pe care îl terminasem deja. Mai aveam ceva de făcut și nu voiam să dau nimănui detalii despre asta, nici măcar celei mai bune prietene a mea.

CAPITOLUL 18

Manualul de sociologie vampirească de nivel superior era exact unde îl lăsasem eu, pe raft, deasupra mesei mele de calculator. Era manualul pentru clasele

mai mari sau, cum spuneau aici, pentru elevii de clasa a șasea. Neferet mi-l dăduse la scurt timp după ce ajunsesem aici, când devenise evident că Transformarea din organismul meu se derula într-un alt ritm decât la novicii normali. Voise să mă scoată de la ora de sociologie de clasa a treia și să mă mute la nivelul superior, dar reușisem s-o conving să renunțe, pentru că eram și așa diferită și nu aveam nevoie și de altceva care să facă din mine o ciudățenie și mai mare în ochii celor de pe aici. Învoiala noastră fusese ca eu să citesc manualul de nivel superior capitol cu capitol și să-i pun întrebări pe măsură ce citeam.

Pe bune că așa voiam să fac, dar m-am luat cu alte treburile, am devenit șefa Fiicelor Întunericului, am început să ies cu Erik, plus temele de la școală etc, așa că nu reușisem decât să mă uit în direcția cărții, sus pe raft.

Am oftat obosită, cum mă și simțeam, m-am dus în pat cu cartea și m-am așezat pe un maldăr de perne. Deși avusesem parte de o zi nasoală, a trebuit totuși să fac un efort să nu mi se închidă ochii, am deschis cartea la indice și am dat peste ce mă interesa: pofta de sânge.

Erau trimiteri la mai multe pagini, așa că am pus semn la pagina indicelui, am răsfoit obosită manualul până am ajuns la prima pagină indicată și am început să citesc. La început erau chestii pe care le înțelegeam și singură, că, pe măsură ce un novice se Transformă, începe să prindă gustul sângelui. Ușor-ușor, sângele nu ni se mai pare dezgustător, ci delicios. Când un novice este deja într-o fază avansată a Transformării, poate să simtă mirosul de sânge de la distanță. Datorită schimbărilor suferite de metabolism, drogurile și alcoolul încep să aibă din ce în ce mai puțin efect asupra novicilor. Ei descoperă că, pe măsură ce efectul acestora se diminuează, crește efectul pe care îl are asupra lor sângele.

— Pe bune? am mormăit. Pe mine până și sângele

de novice amestecat cu vin mă dăduse gata. Când îi băusem sângele lui Heath simțisem parcă o explozie minunată în corp. Am mai dat câteva pagini; deja știam că sângele e nebunie curată. Apoi am zărit cu coada ochiului un titlu și m-am oprit la pagina respectivă.

„Sexualitatea și pofta de sânge”

Vampirii adulți trebuie să se hrănească periodic cu sânge uman pentru a fi sănătoși fizic și mental, însă frecvența cu care simt nevoia de sânge depinde de vârstă, de sex și de forța fiecăruia în general. De aceea, în mod logic, evoluția și preaiubita noastră zeiță, Nyx, au făcut din băutul sângelui un act plăcut atât pentru vampir, cât și pentru donatorul din specia umană. După cum arată studiile, saliva vampirului are efect anticoagulant asupra sângelui uman. De asemenea, ea secretă endorfine în timpul procesului, care stimulează centrul plăcerii din creier, atât la ființa umană, cât și la vampir, și poate simula chiar orgasmul.”

Am clipit și mi-am pus mâna pe față. La naiba! Atunci nu mă mai miră că fusesem atât de ușuratică cu Heath. Era în genele mele de ființă în Transformare să fiu excitată în timp ce beam sânge. Mi-am continuat fascinată lectura.

„Cu cât vampirul este mai înaintat în vârstă, cu atât crește numărul de endorfine secretate în timpul băutului de sânge și cu atât este mai intensă plăcerea, și pentru vampir, și pentru ființa umană.

Secole întregi, vampirii au speculat că tocmai această plăcere intensă este motivul principal pentru care ființele umane ne-au denigrat rasa. Ele se simt amenințate de capacitatea noastră de a le oferi așa de multă plăcere în timpul unui act pe care îl consideră periculos și respingă-tor și ne-au catalogat drept animale de pradă. Însă adevărul este că vampirii își pot controla pofta de sânge, deci gradul de risc la care sunt expuși donatorii din specia umană este foarte scăzut. Singurul

pericol rezidă în Impregnarea care apare frecvent în timpul băutului de sânge.”

Complet scârbită, am trecut în grabă la următorul subcapitol.

„Impregnarea,

Impregnarea dintre un vampir și o ființă umană nu intervine ori de câte ori un vampir se hrănește. S-au efectuat multe studii cu scopul de a stabili motivul pentru care Impregnarea apare numai la unele ființe umane, dar, deși există mai mulți factori determinanți, precum legătura emoțională, relația preexistentă Transformării, dintre ființa umană și vampir, vârsta, orientarea sexuală și frecvența cu care se bea sânge, nu se poate prevedea cu exactitate dacă între o ființă umană și un vampir va interveni Impregnarea.”

Mai departe scria că vampirii trebuie să aibă mai multă grijă când beau sânge de la un donator din specia umană decât atunci când fac rost de sânge dintr-o bancă de sânge, o treabă secretă și despre existența căreia știu foarte puțini oameni. Se pare că acei oameni puțini sunt foarte bine plătiți să nu vorbească. Manualul de sociologie nu te încuraja să bei sânge de la ființele umane și scria peste tot ce periculos e să Impregnezi un om, pentru că nu numai acesta se atașează emoțional de vampir, dar și vampirul se atașează de el. La faza asta am tresărit. Cu un sentiment de grață am continuat să citesc cum, odată declanșată Impregnarea, vampirul poate percepe sentimentele ființei umane și uneori poate chiar să cheme și/sau să detecteze ființa umană. Acolo textul făcea o paranteză și vorbea despre faptul că Bram Stoker chiar fusese Impregnat de o Mare Preoteasă vampir, dar că el nu înțelesese că fidelitatea ei față de Nyx trebuia să fie mai presus de legătura lor și, cuprins de gelozie, o trădase, exagerând aspectele negative ale Impregnării în infamul său roman, Dracula.

„Hm, habar n-aveam”, mi-am zis.

Paradoxal, Dracula era una dintre cărțile mele preferate, de la treisprezece ani, când o citisem. Am parcurs în grabă și restul sub-capitolului, până am ajuns la o parte pe care am citit-o cu atenție.

„Impregnarea dintre novici și vampiri,

După cum aminteam în capitolul anterior, din cauza unei posibile Impregnări, novicilor le este interzis să bea sânge de la donatori din specia umană, dar pot experimen-ta între ei. S-a dovedit că nu se poate declanșa Impregna-rea între novici. Cu toate acestea, este posibil ca un vampir adult să Impregneze un novice, ceea ce conduce la complicații de natură emoțională și fizică odată ce novicele își încheie Transformarea, care deseori nu sunt benefice pentru niciunul dintre vampiri; în consecință, este strict interzis ca novicii și vampirii să bea sânge unii de la ceilalți.”

Am scuturat din cap, îngrozită din nou de scena la care asistasem, între Elliot și Neferet, când el îi băuse sângele. Lăsând la o parte faptul că Elliot murise, ceea ce mă băga încă rău de tot în ceață, Neferet era o Mare Preoteasă puternică și nici de-a naibii n-ar trebui să lase un novice, fie el și mort, să-i bea sângele.

Era și un capitol despre destrămarea Impregnării, pe care am început să-l citesc, dar era prea deprimant. Se pare că implică ajutorul unei Mari Preotese puternice, multă durere fizică, mai ales pentru ființa umană, și chiar și atunci, ființa umană și vampirul trebuie să stea departe unul de celălalt, că altfel Impregnarea se poate reinstala.

Dintr-odată m-am simțit tare obosită. De când nu mai dormisem ca lumea? De mai bine de 24 de ore. Mi-am aruncat ochii spre ceasul cu alarmă; era 6:10 dimineata. În curând avea să se lumineze de ziuă. Înțepenită și parcă îmbătrânită, m-am ridicat și am pus cartea la loc pe raft. Apoi am dat într-o parte una dintre perdelele groase care acopereau complet fereastra

imensă din camera noastră și țineau departe lumina din exterior. Ningeă încă, iar în lumina sfioasă a zorilor lumea părea inocentă, ca un vis. Parcă nici nu-ți venea să crezi că într-o astfel de lume se petreceau lucruri atât de cumplite, erau uciși adolescenți și înviau novici morți. Am închis ochii și m-am sprijinit cu capul de geamul rece. Nu mai aveam chef să mă gândesc la niciuna dintre chestiile astea. Eram prea obosită... prea confuză... incapabilă să găsesc răspunsurile pe care le căutam.

Gândurile mele amortite de somn au zburat aiurea. Îmi venea să mă întind în pat, dar îmi plăcea senzația pe care mi-o dădea geamul rece pe frunte. În cursul zilei de azi avea să se întoarcă Erik. Gândul ăsta m-a umplut de bucurie, dar mi-a dat și un sentiment de vină, ceea ce, desigur, m-a dus cu mintea la Heath.

Probabil că l-am Impregnat. Gândul ăsta m-a înspăimântat, dar mi-a și surâs. Chiar ar fi așa de îngrozitor să fiu legată sentimental și fizic de Heath, care se lăsase acum de prostii? Înainte să-i cunosc pe Erik sau pe Loren răspunsul meu ar fi fost categoric „nu”, n-ar fi deloc îngrozitor. Acum însă, nu gândul că ar fi îngrozitor mă îngrijora, ci faptul că va trebui să ascund relația asta de lume. „Normal, aș putea să mint..., mi s-a insinuat un gând în mintea mea cea obosită, ca un nor otrăvitor. „Neferet și Erik știau că acum o lună îi băusem sângele lui Heath, înainte să știu ceva despre pofta de sânge și despre Impregnare. Aș putea să mă prefac și să spun că atunci se declanșase Impregnarea. Îi vorbisem deja despre asta lui Neferet. Poate reușeam să fac în așa fel încât să fiu și cu Heath, și cu Erik....”

Știam că nu era bine cum gândeam. Știam că nu era cinstit nici față de Erik, nici față de Heath să fiu cu amândoi, dar eram împărțită între ei! Chiar începeam să țin la Erik; pe lângă asta, trăia în lumea mea și înțelegea problemele de genul Transformării și al îmbrățișării unui stil cu totul nou de viață. Când mă gândeam să mă

despart de el mi se rupea inima.

Însă când mă gândeam să nu mă mai văd cu Heath, să nu-i mai gust niciodată sângele... parcă mă cuprindea un atac de panică. Am oftat din nou. Dacă pentru mine era rău, pentru Heath trebuie să fi fost de un catralion de ori mai rău. În fond, nu ne mai văzuserăm de o lună și în tot acest timp el avusese în buzunar o lamă, că, poate cine știe, dă peste mine din întâmplare. Din cauza a ceea ce era între noi renunțase la băutură și la fumat. În plus, fusese dornic să se taie ca să mă lase pe mine să-i beau sângele. Când mi-am adus aminte, m-au cuprins fiorii, dar de vină nu era geamul rece, ci dorința. Manualul de sociologie descriesese motivele din spatele poftelor de sânge în mod riguros, fără pasiune, dar nu se apropia nici pe departe de adevăr.

Mă excita teribil să-i beau sângele lui Heath și aș fi făcut-o iar și iar, cât mai curând posibil, de fapt, chiar acum. Când m-am gândit la Heath, la trupul lui pietros și la gustul incredibil al sângelui lui, a trebuit să-mi mușc buzele ca să nu gem.

Și, dintr-o dată, o parte din mintea mea s-a desprins parcă de mine, asemenea unui fir smuls dintr-un ghem uriaș. Am simțit că acea parte din mine a pornit să caute... să scotocească... să adulmece..., până când s-a năpustit într-o încăpere întunecoasă și a plutit pe deasupra unui pat. Am tras aer în piept, uimită. Era Heath!

Stătea întins pe spate în pat. Avea părul blond ciufulit și arăta ca un băiețel. Toată lumea ar spune că puștiul era demential. Vampirii erau renumiți pentru frumusețea lor amețitoare, dar până și un vampir ar trebui să admită că Heath era dintre cei arătoși, chiar și după criteriile lor în materie de frumusețe.

Ca și când mi-ar fi simțit prezența, s-a agitat în somn, a întors capul și a dat neliniștit la o parte cu piciorul cearșaful cu care era acoperit. Era numai în

chiloți, o pereche de boxeri albaștri, cu imprimeu cu broscuțe grășane și verzi. Mi-a venit să râd, dar zâmbetul mi-a înghețat deodată, pentru că i-am văzut dâra rozalie care îi cobora pe gât.

Acolo se tăiasă cu lama... acolo îi supsesem sângele... Parcă îi simțeam din nou gustul... fierbințeala, savoarea tenebroasă asemănătoare ciocolatei, dar mult, mult mai plăcută.

Nu m-am putut abține și am gemut; în aceeași clipă a gemut și Heath în somn.

— Zoey..., a mormăit el în vis și s-a agitat din nou.

— O, Heath, am șoptit și eu. Nu știu ce să mă fac cu tine.

De fapt, știam prea bine ce-mi venea să fac. Îmi venea să las deoparte oboseala, să iau mașina și să mă duc întinsă la Heath acasă, să mă strecur la el în cameră pe geam, nimic nou pentru mine, să-i redeschid rana care se vindeca pe gât și să-mi încânt simțurile cu sângele lui, să mă lipesc de trupul lui și să fac dragoste, prima oară în viața mea.

— Zoey!

De data asta Heath a deschis ochii. A gemut din nou, mâna i-a coborât până la umflătura din chiloți și a început să...

Am deschis brusc ochii și am revenit în camera mea, cu fruntea lipită de geam, respirând greu.

Telefonul m-a anunțat că am primit un mesaj. L-am deschis cu mâna tremurândă și am citit: „Te-am simțit aici. Promitemi k ne vdm vineri”.

Am inspirat adânc și i-am răspuns lui Heath cu un cuvânt care mi-a dat fiori la burtică. „Promit”

Am închis telefonul și l-am oprit de tot. Apoi am alungat imaginea lui Heath, cu rana proaspătă, caldă și ispititoare de pe gât și care era evident că mă dorea la fel de mult cum îl doream și eu, m-am îndepărtat de la fereastră și m-am băgat în pat. Ca să vezi! Era 8:27 dimi-

neața. Stătusem la fereastră mai mult de două ore, deci nu era de mirare că mă simțeam înțepenită ca naiba. Mi-am spus că trebuie să caut mai multe informații despre Impregnare și despre legătura dintre ființa umană și vampir cu următoarea ocazie când mă duc la centrul multimedia, care bine ar fi să fie cât mai curând. Înainte să închid veioza cea mică de pe masă, i-am aruncat o privire lui Stevie Rae. Stătea pe-o parte, ghemuită, cu spatele la mine, dar, judecând după respirația profundă, dormea încă buștean. Hm, cel puțin prietenii mei nu știau în ce monstru însetat de sânge și plin de hormoni mă transformam.

Îl voiam pe Heath.

Aveam nevoie de Erik.

Loren îmi trezise interesul.

Habar n-aveam ce să fac cu dezastrul care se instala confortabil în viața mea.

Mi-am strivit perna, reducând-o la dimensiunile unei mingi. Mă simțeam atât de obosită, parcă m-ar fi drogat cineva, dar mintea tot nu voia să-mi iasă din priză. Când mă trezeam aveam să-l văd pe Erik și, poate, și pe Loren. Trebuia să dau ochii cu Neferet și să țin primul meu ritual în fața unei mulțimi de elevi care ar jubila să mă vadă dând-o în bară sau măcar făcându-mă de râs și erau mari șanse să se întâmple amândouă nenorocirile. Apoi, mai era și ciudățenia aia că văzusem ceea ce nu putea fi decât fantoma lui Elliot, purtându-se foarte nefantomatic. Ca să nu mai spun că mai murise un adolescent din specia umană și părea din ce în ce mai mult că la mijloc era un vampir.

Am închis ochii, am încercat să-mi relaxez corpul și mi-am forțat mintea să se concentreze pe ceva plăcut... ăă... pe cât de superbă e zăpada...

Încet-încet, oboseala a pus stăpânire pe mine și, slavă Domnului, m-am cufundat într-un somn profund.

CAPITOLUL 19

O bătaie vârtoasă în ușa m-a smuls din visul meu populat cu fulgi de zăpadă în formă de pisicuță.

— Zoey! Stevie Rae! Haideți, că întârziați! a răzbătut vocea lui Shaunee prin ușă, înfundată, dar presantă, cam ca un ceas din ăla stresant cu alarmă, cu un prosop pus peste el.

— Da, da, vin, am strigat în timp ce încercam să mă eliberez dintre așternuturi, acompaniată de văicăreala aprigă a Nalei.

M-am uitat la ceasul cu alarmă pe care nu mă deranjasem să-l pun să sune, că doar nu era zi de școală, plus că, de obicei, nu dormeam mai mult de opt, nouă ore și...

— Pe naiba! am exclamat.

Cum era de așteptat, era 10 seara. Dormisem mai bine de douăsprezece ore! M-am repezit la ușă și în treacăt am tras-o și pe Stevie Rae de picior.

— Hm, ce! a mormăit ea somnoroasă.

Am crăpat ușa, iar din spatele ei mă străfulgera Shaunee.

— Haide, mă, ce vă tot umflați atâta de somn! Nu vă mai culcați târziu dacă apoi nu puteți să vă treziți. Într-o jumătate de oră recită Erik.

— Ah, la naiba! am spus și m-am frecat pe față ca să mă trezesc. Am uitat cu desăvârșire.

Shaunee și-a dat ochii peste cap.

— Hai, îmbracă-te fuguța. Și trânteste și tu niște machiaj pe fața aia palidă, și vezi ce faci cu părul ăla, că-ți stă în toate direcțiile. Te-a căutat drăguțul tău de-a înnebunit.

— Gata, gata. Rahat! Vin. Puteți tu și Erin...

Shaunee a ridicat mâna ca să mă întrerupă.

— Stai liniștită, te-am acoperit noi. Erin e în aulă în momentul de față, ne ține locuri în primul rând.

— Tu ești, mămico? Nu vreau să mă duc la școală azi..., a mormăit Stevie Rae, evident adâncită încă în somn.

Shaunee a pufnit.

— Gata, ne grăbim. Voi țineți-ne locuri - am spus, am trântit ușa și m-am repezit la Stevie Rae. - Trezește-te, i-am strigat și am zgâlțâit-o de umăr. A deschis un pic ochii și s-a încruntat la mine.

— Ăă?

— Stevie Rae, e 10 seara. Am dormit o grămadă; am întârziat de mi-e și rușine.

— Ăă?

— Scoală-te naibii odată! mi-am revărsat eu asupra ei iritarea că dormisem prea mult.

— Ce... - s-a uitat chiaună la ceas și în sfârșit informația a părut să-i ajungă la creier. - Fatăă, am întârziat!

Mi-am dat ochii peste cap.

— Și eu ce tot spuneam aici? Trag ceva pe mine și îmi aranjez un pic fața și părul. Tu dă fuga la duș, că arăți ceva de speriat.

— Bine, a spus ea și s-a împleticit până la baie.

Am tras pe mine o pereche de blugi și un pulover negru, după care m-am apucat că-mi fac ceva la păr și să-mi dau cu ceva pe față. Nu puteam să cred că uitasem că Erik trebuia să recite monologul din Shakespeare cu care se prezentase la concurs. De fapt, nici nu mă preocupase pe ce loc ieșise, o chestie tare jenantă pentru o prietenă. Sinceră să fiu, avusesem altele pe cap, dar totuși. Toată lumea credea că eram norocoasă care pusese mâna pe Erik după ce acesta scăpase din plasa scârboasă a Afroditei, și când spun plasă mă refer la chiloți. La naiba, și eu credeam că sunt norocoasă că era prietenul meu, dar îmi fusese greu să-mi aduc aminte de asta când îi supsesem sângele lui Heath și când flirtasem cu Loren.

— Z, îmi pare rău că am dormit așa de mult, a spus Stevie Rae pe când ieșea din baie învăluită în abur și-și ștergea cu un prosop părul scurt, blond și cârlionțat. Era îmbrăcată cam ca mine și cred că era încă pe jumătate adormită, pentru că părea palidă, obosită. A căscat din rărunchi și s-a întins ca o pisicuță.

— Nu, e vina mea, am zis regretând că o repezisem mai devreme. La cât de nedormită eram, ar fi trebuit să-mi dau seama că mai bine pun ceasul să sune.

Cred că n-ar fi trebuit să mă mire faptul că nici Stevie Rae nu prea dormise în ultima vreme. Suntem cele mai bune prietene și știe fără urmă de îndoială când sunt stresată la maxim. Cred că amândouă aveam nevoie de un somn lung și adânc.

— Imediat termin. Îmi dau cu un pic de rimel și cu niște gloss. Părul mi se usucă oricum în două minute, a spus Stevie Rae.

În cinci minute ieșeam din cameră. Nici n-am avut timp să luăm micul dejun, am țâșnit din dormitor și efectiv am fugit până la aulă. Ne-am dus la locurile pe care ni le păstrase Erin, timp în care au licărit și luminile care ne anunțau că mai erau două minute până la începerea programului și că fiecare trebuia să se așeze la locul lui.

— Până adineauri a fost Erik aici să te aștepte, a spus Damien. M-am bucurat să văd că stătea lângă Jack; erau un cuplu drăguț.

— E supărat? am întrebat.

— Aș spune că mai degrabă nedumerit, a zis Shaunee.

— Sau îngrijorat. Părea și îngrijorat, a spus și Erin. Am oftat.

— Nu i-ați spus că n-am putut să mă trezesc?

— D-aia a zis geamăna că părea îngrijorat, a răspuns Shaunee.

— I-am spus că au murit doi prieteni de-ai tăi. Erik

a înțeles că ți-a fost greu și de-aia părea îngrijorat, a comentat Damien și le-a privit încruntat pe Shaunee și pe Erin.

— Z, eu voiam doar să zic că Erik e prea meseriaș ca să-i tragi țeapă, a spus Erin.

— Idem, geamăno, i-a dat Shaunee dreptate.

— Ba nu i-am..., m-am stropșit, dar luminile s-au stins și mi-au tăiat macaroana.

Profesoara de artă teatrală, profesoara Noian, a ieșit pe scenă, ne-a explicat cât de important este pentru un actor să cunoască autorii clasici și ne-a vorbit despre prestigiul de care se bucura concursul de monologuri din Shakespeare în rândul vampirilor din lumea întreagă. Ne-a amintit că fiecare Casă a Noptii din lume și-a trimis cei mai buni cinci reprezentanți, asta însemnând că în concurs intraseră 125 de novici talentați.

— Dumnezeule, habar n-aveam că Erik a trebuit să concureze cu atâția, i-am șoptit lui Stevie Rae.

— Cred că Erik i-a spart pe toți la cât e de tare, mi-a șoptit Stevie Rae la rândul ei. Apoi a căscat încă o dată și a tușit.

M-am încruntat la ea. Arăta ca naiba. Cum de mai era obosită?

— Scuze, a zâmbit ea stânjenită. Am ceva în gât.

— Sst! au făcut gemenele către noi.

Mi-am îndreptat din nou atenția asupra profesoarei Noian.

— Rezultatele concursului au fost secrete până astăzi, când toți elevii s-au întors la școlile lor. Am să anunț pe ce locuri s-au situat cei cinci Analști ai noștri pe măsură ce-i invit în scenă. Fiecare dintre ei va prezenta monologul cu care a participat. Nici nu vă pot spune cât de mândri suntem de echipa noastră. Fiecare dintre ei a făcut o treabă excelentă, a spus profesoara Noian radiind de bucurie. Apoi a prezentat primul concurent, o țipă pe nume Kaci Crump. Era o elevă de clasa a patra pe care n-

o cunoșteam prea bine, pentru că n-o prea vedeai prin dormitor, era timidă și tăcută, deși părea drăguță. Nu cred că era membră a Fiicelor Întunericului și mi-am spus să nu uit s-o invit să ni se alăture. Profesoara Noian a anunțat că ieșise pe locul 52, cu interpretarea monologului lui Beatrice din Mult zgomot pentru nimic.

Mi s-a părut bună, dar următoarea tipă, Cassie Kramme, o elevă de clasa a cincea care ieșise pe locul 25, m-a lăsat mască. Interpretase celebrul monolog al Portiei din Neguțătorul din Veneția, care începe așa: „Virtutea milei n-o ai cu de-a-sila...” L-am recunoscut pentru că pe ăsta îl pregătisem și eu când eram boboacă la liceul meu, South Intermediate. Cassie m-ar fi făcut praf cu interpre-tarea ei. Cred că nu era nici ea membră a Fiicelor Întunericului. Hm... Se pare că Afrodita nu voia să joace altcineva teatru mai bine decât ea. Ce surpriză!

Următorul concurent era un puști pe care îl știam pentru că era prieten cu Erik. Cole Clifton, pe numele lui, era înalt, blond și drăguț foc. Ieșise pe locul 22, cu interpretarea monologului lui Romeo: „Dar taci! Ce strălucește acolo oare?”. Da, era bun, chiar foarte, foarte bun. Când a terminat, le-am auzit pe Shaunee și pe Erin, mai ales pe Shaunee, arătându-se încântate și aplaudându-l frenetic. Hm... Să vorbesc cu Erik să-i facă lipeala lui Shaunee cu Cole. Eu cred că mai mulți albi ar trebui să iasă cu tipe de culoare. Nu le-ar prinde rău să-și lărgască orizonturile, mai ales albilor din Oklahoma.

Apropo de tipele de culoare, următoarea concurentă era Deino, o mulătră demențială, cu un păr superb și cu pielea de culoarea cafelei cu lapte. Era din gașca Afroditei sau, mă rog, fusese, îmi fusese prezentată la Ritualul Lunii Pline al Afroditei, ca una dintre cele trei prietene ale ei. Își luaseră numele după cele trei surori mitologice ale Gorgonelor și ale Scyllei: Deino, Enyo și Pemphredo. În traducere, numele lor ar fi Teribila, Războinica și Viespea.

Numele li se potriveau mănușă. Erau trei scârbe odioase și egoiste, o lăsaseră baltă pe Afrodita în timpul ritualului de Samhain și, din câte îmi dădeam seama, nu mai vorbiseră cu ea de atunci. Recunosc, Afrodita o dăduse în bară și era fără doar și poate o cotoroanță, dar și eu puteam s-o dau în bară și să devin o cotoroanță și cu toate astea cred că Stevie Rae, gemenele sau Damien nu mi-ar întoarce spatele. De supărat, s-ar supăra pe mine, nu zic nu. Mi-ar spune că am luat-o razna, normal, dar în nici în caz nu m-ar lăsa baltă.

Profesoara Noian a prezentat-o pe Deino și a spus că ocupase un extraordinar loc 11, după care Deino a prezentat monologul Cleopatrei muribunde. Trebuie să recunosc că era bună, al naibii de bună. Privind-o, am fost atât de impresionată de talentul ei, încât am început să mă întreb dacă nu cumva atitudinea de cotoroanță i se trăgea de la Afrodita. De când preluasem Fiicele Întunericului, niciuna dintre prietenele apropiate ale Afroditei nu crease niciun fel de problemă. De fapt, dacă mă gândeam mai bine, îmi dădeam seama că Teribila, Războinica și Viespea se cam ținuseră deoparte. Hm, zisesem că voiam ca una dintre fostele apropiate ale Afroditei să facă parte din noul meu Consiliu al Monitorilor. Poate că Deino era alegerea potrivită. Puteam să-l întreb pe Erik despre ea. Odată Afrodita îndepărtată de la conducere, i-aș putea da lui Deino o șansă și, între noi fie vorba, în același timp mi-aș fi dorit să nu aibă așa un nume înfiorător.

Încă mai meditam cum să fac să le spun prietenilor mei, monitori ca și mine, că mă bătea gândul s-o invit pe Teribila să facă parte din Consiliul nostru, când profesoara Noian s-a întors pe scenă și a așteptat ca publicul să se liniștească. Atunci când a început să vorbească, ochii îi străluceau de entuziasm și părea gata să explodeze. M-a luat cu fiori. Erik terminase în primii zece!

— Ultimul nostru concurent este Erik Night. Și-a dovedit talentul extraordinar încă de acum trei ani, când a fost însemnat. Sunt mândră să-i fiu profesoară și mentor, a spus ea radiind. Haideți să-l primim ca pe un erou, așa cum merită, întrucât a ieșit pe locul întâi la concursul internațional de monologuri din Shakespeare!

Erik a intrat zâmbitor pe scenă, în uralele întregii aule. Mi se tăiase respirația. Cum de putusem să uit cât de bine arăta? Înalt, chiar mai înalt decât Cole, cu părul brunet și cu cârlionțul ăla adorabil, gen Superman, cu ochii de un albastru strălucitor, ca două picături de cer. Ca și ceilalți concurenți, era îmbrăcat complet în negru, cu simbolul elevilor de clasa a cincea, carul de aur al lui Nyx care trage după el un șuvoi de stele, pe piept în partea stângă, singurul lucru care nu era de culoare neagră în vestimentația lui. Și vă mărturisesc că îi stătea superb în negru.

A înaintat până în mijlocul scenei, s-a oprit, mi-a zâmbit direct mie și mi-a făcut cu ochiul. Era așa de meseriaș, că îmi venea să mor. Apoi a plecat capul, iar când l-a ridicat nu mai era Erik Night, novicele vampir de optsprezece ani, elev de clasa a cincea în Casa Noptii. Ca prin minune, chiar sub privirile noastre, se transformase într-un războinic maur care încerca să explice unei săli pline de sceptici cum se îndrăgostise de o prințesă venețiană, care îi împărtășea la rândul ei dragostea.

„Vrând să mă cunoască Mai bine, prea-slăvitul ei părinte îmi arăta o dragoste fierbinte. Adesea mă poftea la el la masă Să-i povestesc o viață furtunoasă, în care, an de an, m-am războit, Și cum am fost de soartă ocrotit.”

Nu-mi puteam lua ochii de la el, asemenea întregii săli, în vreme ce el se transformase în Othello. Nu mă puteam abține să nu-l compar cu Heath. În felul lui, Heath era și el la fel de talentat și de strălucit ca Erik. Era quarterbackul echipei liceului Broken Arrow și-l așteptau

studii universitare strălucite, poate chiar o carieră sportivă extraordinară. Heath era un lider înnăscut, la fel ca Erik. Crescusem văzându-l pe Heath jucând fotbal, mă mândri-sem cu el și îl susținusem. Însă niciodată talentul lui nu mă copleșise, cum mi se întâmpla cu Erik. Singura dată când simțisem că mi se tăia respirația cu Heath fusese atunci când își creștase pielea și îmi oferise sângele lui.

Erik a făcut o pauză și a înaintat până la marginea scenei, atât de aproape de mine încât, dacă mă ridicam și întindeam mâna, l-aș fi putut atinge. M-a privit în ochi și și-a încheiat monologul lui Othello adresându-mi-l mie, de parcă aș fi fost nevăzuta Desdemonă despre care vorbea:

„Ea-mi răspundea la viața mea pustie Pe gânduri, cu o lume de suspine, Spunând că mi-au fost vremile haine, Și că-i spuneam doar fapte mișcătoare. C-am fost de soartă pus la încercare, Și c-ar fi vrut, dacă-ar fi fost bărbat, Să-înfrente tot ce mi s-a întâmplat. Mi-a mulțumit, și-apoi m-a întrebat De-aveam un bun prieten, devotat, Să-l rog prin ce-am trecut să-i povestească, Căci astfel ar putea s-o cucerească... Primejdiile m-au făcut iubit iar eu, fiindcă s-a milostivit De mine.(...)”

Erik și-a dus degetele la buze și apoi a întins mâna spre mine, parcă pentru a-mi oferi sărutul lui ceremonios, apoi și-a dus palma la inimă și a făcut o plecăciune. Publicul a izbucnit în urale, aplaudându-l în picioare. Stevie Rae aclama lângă mine, își ștergea ochii și râdea.

— Doamne, ce romantic, m-am înmuiat toată, a strigat ea.

— Și eu! am spus râzând.

Imediat după aceea, profesoara Noian a revenit pe scenă, a anunțat sfârșitul reprezentațiilor și ne-a invitat în hol, unde se serveau brânză și vin.

— Haide, Z, a spus Erin și m-a prins de mână.

— Da, o să stăm pe lângă tine, pentru că prietenul ăla al lui Erik care a recitat din Romeo și Julieta e teribil de sexy, a zis și Shaunee și m-a prins de mâna cealaltă.

Ca niște cai de tracțiune, gemenele au început să mă tragă după ele prin mulțime, croindu-ne drum prin aglomerația celor care mergeau alene. M-am uitat neputin-cioasă înapoi, la Damien și la Stevie Rae. Se pare că trebuiau să se descurce singuri ca să țină pasul cu noi, pentru că gemenele erau o forță căreia nici măcar eu nu-i puteam ține piept.

Am țâșnit din mulțimea sufocantă cu viteza dopului de șampanie, încercând să ieșim din aulă. Și dintr-odată l-am văzut pe Erik; ieșea pe hol dinspre intrarea actorilor și stătea de vorbă cu Cole. Privirile ni s-au petrecut și în momentul ăla s-a oprit și a venit direct spre mine.

— Mm, mm... Ce băiat pe cinste, a murmurat Shaunee.

— Geamăno, ca de obicei îți dau dreptate, a spus Erin visătoare. Tot ce-am reușit să fac a fost să zâmbesc prostește spre Erik, care ajunsese la noi. Cu un licăr ștregăresc în ochi mi-a luat mâna, mi-a sărutat-o, a făcut o plecăciune adâncă și a rostit cu vocea lui de june priceput într-ale actoriei, care a răsunat în toată încăperea:

— Îți dau binețe, dulce Desdemonă.

Am simțit cum m-am aprins la față și m-am pus pe chicotit. Tocmai îmi oferea o îmbrățișare călduroasă, dar decentă, cum o cerea situația, când deodată am auzit un râset încărcat de răutate bine cunoscut mie. Îmbrăcată cu o fustă scurtă neagră, cu un pulover sexy și cu cizme cu toc cui în picioare, Afrodita a trecut, superbă, pe lângă noi râzând, sau mai bine spus s-a rupt în figuri, căci fata era expertă în datul din fund. M-am uitat la ea peste umărul lui Erik. Cu o voce mieroasă, care ar fi sunat prietenoasă dacă nu ar fi venit de la ea, a zis:

— Dacă îți zice Desdemonă, îți sugerez să ai grijă.

Să aibă numai impresia că îl înșeli, și te strânge de gât! Dar tu nu l-ai înșela niciodată, nu? Și-a dat pe spate părul lung, blond și frumos și a continuat să se rupă în figuri. O clipă, nimeni n-a suflat o vorbă, dar apoi gemenele au rostit într-un glas: „Fata asta are mari probleme” și toată lumea a izbucnit în râs.

Mai puțin eu. Nu-mi stătea mintea decât la faptul că mă văzuse cu Loren în centrul multimedia și că dădusem categoric impresia că îl înșel pe Erik. Oare în felul ăsta mă avertiza că îi spune lui Erik? Nu-mi făceam griji că m-ar strânge de gât, dar oare ar crede-o? În același timp, aspectul ei impecabil îmi amintea că eu purtam o pereche de blugi șifonați și un pulover luat la repezeală. Cât despre păr și machiaj, arătaseră și mai bine de atât. De fapt, cred că era posibil să mai am încă urme de pernă pe obraz.

— N-o lăsa să te supere, mi-a șoptit Erik cu blândețe. Mi-am înălțat privirea spre el. Mă țineta de mână și-mi zâmbea.

Mi-am alungat gândurile și i-am spus cu veselie:

— Stai liniștit, că nu poate. Oricum, cui îi pasă de ea? Ai câștigat concursul! E extraordinar, Erik. Sunt atât de mândră de tine! am zis și l-am îmbrățișat încă o dată, fermecată de mirosul lui proaspăt și de statura lui care mă făcea să mă simt micuță și delicată. Apoi puțină noastră intimitate s-a risipit, pentru că din ce în ce în ce mai multă lume se revărsa din aulă.

— Erik, e super că ai câștigat! a spus Erin. Dar nu ne miră prea mult, pentru că nu suflă nimeni în fața ta pe scenă.

— Absolut. E valabil și pentru amicul de colo, a zis Shaunee și a arătat din bărbie spre Cole. E un Romeo supertare.

Erik a zâmbit larg.

— O să-i spun că asta e părerea ta.

— Poți să-i mai spui și că, dacă vrea un pic de

zahăr brun la Julieta lui, să se uite încioace, a mai zis ea și a arătat spre sine, dublând gestul cu o unduire de șolduri.

— Geamăno, eu cred că dacă Julieta era negresă nu se mai ajungea la așa un final de rahat între ea și Romeo. Mă înțelegeți, noi am fi fost mai înțelepte, nu beam poțiunea aia nașpa și nu mai treceam prin drama aia numai din cauza unor părinți tembeli.

— Exact, a aprobat-o Shaunee.

Niciunul dintre noi n-a mai comentat ceva așa de evident, cum era faptul că Erin cea blondă și cu ochii albaștri nu era deloc negresă. Eram prea obișnuiți ca ea și Shaunee să se comporte ca niște gemene autentice, ca să ne mai întrebăm cum era posibilă ciudățenia asta.

— Erik, ai fost extraordinar! s-a repezit Damien la noi, urmat îndeaproape de Jack.

— Felicitări, a spus și Jack timid, dar vizibil entuziasmat.

— Mulțumesc, băieți, le-a răspuns Erik cu un zâmbet. A, Jack, înainte de reprezentație eram prea emoționat ca să-ți spun că mă bucur că ești printre noi și că e o plăcere să am un coleg de cameră.

Chipul drăguț al lui Jack s-a luminat și l-am strâns de mână pe Erik. Asta era unul dintre motivele pentru care îmi plăcea atât de mult. Pe lângă faptul că era superb și talentat, mai și era un tip foarte de treabă, pe bune. Mulți tipi cu aceeași poziție, adică al naibii de importanți, fie nu și-ar fi băgat în seamă colegul de cameră, elev de clasa a treia, sau, și mai nasol, s-ar fi arătat vizibil iritați de faptul că trebuiau să împartă camera cu un „poponar”. Erik nu era deloc așa și nu puteam să nu-l compar cu Heath, care probabil că ar fi fost îngrozit să stea cu un homosexual în cameră. Nu că Heath ar fi vreun tip urâcios sau mai știu eu ce, dar el era adolescentul tipic din Oklahoma, care tinde să fie echivalent cu „homofob îngust la minte”. Acum îmi

dădeam seama că niciodată nu l-am întrebat pe Erik de unde este. Doamne, halal prietenă!

— Zoey, m-ai auzit? - Ăă?

Întrebarea lui Damien a avut darul de a pune capăt bălmăjeli mele interioare, dar trebuia să recunosc că nu l-auzisem.

— Alo. Recepție, planeta Pământ către Zoey! Te-am întrebat dacă îți dai seama cât e ceasul și dacă mai știi că Ritualul Lunii Pline e la miezul nopții.

M-am uitat la ceasul de perete.

— Ah, la naiba!

Era 11:05 noaptea. Trebuia să mă schimb și să mă duc în sala de recreere, să aprind lumânările pe care le foloseam în cerc, să mă asigur că cele cinci lumânări care simbolizau elementele erau la locul lor și să verific și masa zeitei.

— Erik, îmi pare rău, dar trebuie să plec. Am de făcut o grămadă de lucruri înainte de ritual. - Apoi mi-am privit prietenii pe rând. - Dragilor, voi trebuie să veniți cu mine. - Au dat frenetic din cap, precum cățeii ăia de pus la parbriz. Apoi m-am întors din nou către Erik. - Vii și tu la ritual, nu?

— Mda. Apropo, ți-am adus ceva de la New York. Stai puțin, vin imediat.

S-a dus în grabă înapoi în aulă, pe la intrarea actorilor.

— Băiatul ăsta e prea meseriaș să fie adevărat, a remarcat Erin.

— Să sperăm că prietenul lui e la fel ca el, a spus Shaunee și i-a lansat lui Cole un zâmbet insinuant în partea cealaltă a încăperii, pe care acesta i l-a întors.

— Damien, ai adus eucaliptul și salvia?

Deja mă cuprindeau emoțiile. La naiba! Ar fi trebuit să mă mânc ceva. Aveam o gaură în stomac care promitea să mă termine.

— Nu-ți face griji, Z, le-am luat și chiar le-am și

împletit, m-a liniștit Damien.

— Totul o să iasă perfect, o să vezi, a spus Stevie Rae.

— Mda, stai liniștită, a intervenit și Shaunee.

— O să fim și noi lângă tine, a încheiat Erin.

Le-am zâmbit, teribil de bucuroasă că îmi erau prieteni. Apoi s-a întors Erik și mi-a dat cutia mare și albă pe care o adusese. Am șovăit o clipă înainte s-o deschid, iar Shaunee mi-a spus:

— Z, dacă n-o deschizi odată, o deschid eu.

— Mi-ai luat vorba din gură, a zis Erin.

Am dat nerăbdătoare la o parte panglica drăguță cu care era legată, am scos capacul și mi s-a tăiat respirația, la fel ca și celorlalți aflați suficient de aproape încât să vadă. În cutie se găsea cea mai frumoasă rochie pe care o văzusem în viața mea. Era neagră, dar în țesătură erau prinse fire metalice, argintii, așa că oriunde pica lumina, acestea scăpărau asemenea stelelor căzătoare care străpung cerul nopții.

— Erik, e superbă, am spus cu glas găuit, pentru că mă străduiam să nu izbucnesc în lacrimi de bucurie și să mă fac de râs.

— Voiam să porți ceva deosebit la primul tău ritual ca lider al Fiicelor Întunericului, a mărturisit el.

Ne-am îmbrățișat din nou de față cu prietenii mei, după care a trebuit să plec în grabă și s-o iau spre sala de recreere. Am strâns rochia la piept și am încercat să nu mă gândesc că Erik îmi cumpărase un cadou extraordinar de meseriaș, iar eu, drept răsplată, îi supsesem sângele lui Heath și flirtasem cu Loren. Și, în timp ce încercam să alung gândul ăsta, mă străduiam să ignor glasul conștiinței, care îmi spunea întruna: „Nu-l meriți... nu-l meriți... nu-l meriți...”

CAPITOLUL 20

— Shaunee, Erin, Stevie Rae, voi apucați-vă să aprindeți lumânările albe. Damien, dacă așezi tu lumânările colorate ale elementelor la locul lor, eu am să mă asigur că e totul pregătit pentru masa lui Nyx.

— O nimica..., a spus Shaunee.

— ... toată, a continuat și Erin.

— Gogonată, a adăugat Stevie Rae, ceea ce le-a făcut pe gemene să-și dea ochii peste cap ca la un semn.

— Mai sunt lumânările elementelor în magazie? a întrebat Damien.

— Mda, am strigat în drum spre bucătărie. Cu bucurie am constatat că pregătise deja o tavă cu fructe proaspete, brânză și mezeluri pentru masa lui Nyx.

Trebuia doar să iau tava și sticla de vin din frigider și să aranjez frumos bunătățile pe masa din mijlocul cercului mare format din lumânări albe. Pe masă era deja un pocal frumos împodobit, o frumoasă statueta a zeiței, o brichetă lungă și elegantă și lumânarea purpurie, simbolul spiritului, ultimul element pe care aveam să-l invoc în cerc. Masa încărcată de bunătăți simboliza bogăția binecuvântărilor pe care Nyx le-a dat fiilor ei, vampiri și novici. Îmi plăcea să aranjez masa zeiței, îmi dădea o stare de calm, ceva de care aveam mare nevoie în noaptea asta. Am aranjat mâncarea și vinul și mi-am repetat întruna în minte ce aveam de spus la ritual peste... mi-am aruncat ochii la ceas și am simțit că mi se pune un nod în stomac, peste un sfert de oră. Novicii începeau să vină în sala de recreere și imediat erau cucerți de priveliște, se așezau ciorchine în colțurile încăperii și le priveau pe gemene și pe Stevie Rae, care aprindeau lumânările albe din care era format cercul. Poate că nu eram singura emoționată în seara asta. Faptul că acum mă aflam eu la conducerea Fiicelor Întunericului era o mare schimbare. Afrodita fusese lider în ultimii doi ani și în timpul ăsta organizația devenise o

adunătură de snobi, aflată doar la îndemâna unora și în care novicii care nu făceau parte dintre cei aleși erau folosiți și batjocoriți.

În seara asta lucrurile aveau să se schimbe.

Mi-am aruncat privirea spre prietenii mei. Ne duse-
serăm cu toții repede să ne schimbăm înainte să venim
în sala de recreere și toată lumea alesese să poarte
exclusiv negru, ca să se asorteze cu rochia superbă pe
care mi-o cumpărase Erik. M-am uitat în jos la mine
pentru a mia oară. Rochia era simplă, dar perfectă. Era
rotunjită la gât, cu un decolteu amplu, dar nu atât de
amplu ca rochiile de târfuliță pe care le îmbrăca Afrodita
la ritualuri. Avea mâneci lungi și era ajustată pe corp
până în talie, iar de acolo cobora vălurită până în
pământ. Picățelele argintii cu care era presărată
străluceau în lumina lumânărilor la fiecare mișcare pe
care o făceam. La fel strălucea și pandantivul care îmi
atârna de lăntișorul de argint pe care îl aveam la gât.
Fiecare Fiică și Fiu al Întunericului avea unul asemănător,
cu două excepții: cele trei luni ale mele erau încrustate
cu grante și al meu era singurul care fusese găsit lângă
cadavrul unui adolescent din specia umană. Mă rog, nu
al meu, ci unul ca al meu, exact ca al meu.

Nu! Nu vreau să mă gândesc la lucruri rele în seara
asta, ci doar la lucruri bune și la cum să conduc primul
meu ritual și primul meu cerc în public. Damien s-a întors
în sala principală cu o tavă mare, pe care încerca să țină
în echilibru patru lumânări care simbolizau fiecare
element: galben pentru aer, roșu pentru foc, albastru
pentru apă și verde pentru pământ. Eu îmi pusesem deja
lumânarea purpurie, a spiritului, pe masa lui Nyx. Am
zâmbit și m-am gândit ce bine arătau prietenii mei
îmbrăcați elegant în negru, cu colierele de argint ale
Fiicelor Întunericului la gât. Stevie Rae tocmai se așezase
în partea dinspre miazănoapte a cercului, unde era locul
pământului. Damien i-a dat lumânarea verde. Din

întâmplare, eu tocmai mă uitam la ei, așa că știu ce am văzut. Când Stevie Rae a atins lumânarea, a făcut ochii mari și a scos un sunet ciudat, ceva între țipăt și gâfâit. Damien s-a dat așa de repede un pas înapoi, încât a trebuit să prindă lumânările ca să nu cadă de pe tavă.

— Ai simțit? a întrebat Stevie Rae cu un glas ciudat, șoptit, dar totuși puternic.

Damien părea cutremurat, dar a încuviințat din cap și a spus:

— Da, și am simțit și mirosul. Apoi amândoi s-au uitat la mine.

— Ăă, Zoey, poți să vii un pic? m-a întrebat Damien.

Vocea îi sunase normal și, dacă nu aș fi văzut faza, aș fi zis că aveau nevoie să-i ajut cu lumânările.

Dar chiar văzusem faza și de-aia nu am strigat din mijlocul cercului ca să-i întreb ce vor. M-am dus repede la ei și i-am întrebat în șoptă:

— Ce s-a întâmplat?

— Spune-i, i s-a adresat Damien lui Stevie Rae.

Cu ochii cășcați încă, uimită și palidă, Stevie Rae m-a întrebat:

— Nu simți mirosul? M-am încruntat.

— Miros? Ce..., și atunci chiar am simțit, iarba proaspăt cosită, caprifoi și încă ceva care jur că îmi aducea aminte de pământul proaspăt arat de pe plantația de levănțică a bunicii.

— Ba da, simt, am spus șovăitoare și tare nedumerită. Dar n-am invocat pământul în cerc.

Afinitatea mea sau puterea cu care mă înzestraseră Nyx era aceea de a face toate cele cinci elemente să se manifeste. Nici măcar după o lună nu știam exact ce presupunea puterea asta, dar ce știam sigur era că, atunci când formam cercul și invocam elementele, fiecare dintre ele se manifesta fizic. Vântul se învârtejea în jurul meu când invocam aerul, pielea îmi era cuprinsă

de arșiță la chemarea focului și, sincer, mă făcea să transpir, simțeam răcoarea mării când invocam apa, iar când invocam în cerc pământul, mă împresurau miresmele naturii și simțeam până și iarba sub tălpi, deși eram încălțată, o chestie foarte ciudată.

Dar, după cum spuneam, nu începusem să formez cercul, așa că nu invocasem niciun element, și cu toate astea eu, Stevie Rae și Damien simțeam foarte clar miresmele pământului.

Atunci Damien a tras aer în piept, iar fața i s-a luminat într-un zâmbet larg.

— Stevie Rae are o afinitate față de pământ!

— Ăă? am exclamat eu cu un aer de mare geniu.

— Fugi d-aici, a spus Stevie Rae.

— Ia vezi, a continuat Damien din ce în ce mai entuziasmat, închide ochii, Stevie Rae, și gândește-te la pământ. - S-a uitat la mine. - Tu să nu te gândești la pământ.

— Bine, am spus iute.

Entuziasmul lui era contagios; ar fi fost dementțial ca Stevie Rae să aibă o afinitate față de pământ. Afinitatea față de un element era un mare har dat de Nyx și mi-ar plăcea la nebunie ca cea mai bună prietenă a mea să fi fost binecuvântată astfel de către zeița noastră.

— Bine, a spus Stevie Rae fără suflu, dar a închis ochii.

— Ce-ați pățit, mă? a spus Erin.

— De ce stă cu ochii închiși? - a intervenit și Shaunee. Apoi a adulmecat aerul din jur. - Și de ce miroase a fân aici? Stevie Rae, dacă te prind că ai pus ochii pe vreun parfum de țaran, îți dau o mamă de bătaie de nu te vezi!

— Sst! a făcut Damien la ea cu degetul pe buze. Noi credem că e posibil ca Stevie Rae să fi căpătat o afinitate față de pământ.

— Naa! a spus Shaunee neîncrezătoare.

— Hă! a făcut Erin.

— Terminați, mă, că nu pot să mă concentrez, a spus Stevie Rae și le-a străfulgerat pe gemene cu privirea.

— Scuze, au mormăit ele.

— Mai încearcă, am îndemnat-o eu.

A dat din cap, a închis ochii și s-a încruntat, concentrându-se asupra pământului. Nu m-am gândit niciun pic la pământ, lucru destul de greu de altfel, pentru că în câteva clipe aerul s-a umplut de mireasma ierbii proaspăt cosite, a florilor și auzeam chiar ciripit de păsărele și...

— Dumnezeu! Stevie Rae are o afinitate față de pământ! am exclamat.

Stevie Rae a deschis brusc ochii și și-a acoperit gura cu amândouă mâinile, vădit entuziasmată.

— Stevie Rae, e extraordinar! a spus Damien și toți am felicitat-o și am îmbrățișat-o, în timp ce ea chicotea cu ochii umezi de lacrimi de fericire.

Și atunci s-a întâmplat, am avut una dintre senzațiile alea ale mele, dar de data asta, din fericire, era de bine.

— Damien, Shaunee, Erin, mergeți la locurile voastre în cerc. M-au privit întrebători, dar probabil că au simțit ceva în vocea mea, pentru că imediat s-au executat. Nu mă purtam cu prietenii mei ca o șefă, dar respectau faptul că mă pregăteam să devin Mare Preoteasă, așa că s-au dus supuși la locul din cerc pe care li-l destinasem acum câteva săptămâni, când fuseserăm doar noi cinci și formasem un cerc ca să văd dacă am cu adevărat o afinitate sau doar o minte șubredă și o imaginație debordantă.

Pe când ei își ocupau locurile, m-am uitat împrejur spre cei veniți deja în sala de recreere. Aveam nevoie de ajutor din afară. În momentul ăla, în încăpere au intrat

Erik și Jack, le-am zâmbit și le-am făcut semn să vină la mine.

— Ce s-a întâmplat, Z? Pari gata-gata să explodezi - mi-a spus Erik, după care, mai încet, cât să aud numai eu, a adăugat: Și trebuie să recunosc că arăți dementțial în rochia asta, exact cum îmi imaginam.

— Mersi, îmi place foarte mult. - Am făcut o piruetă, în parte din cochetărie, pentru Erik, în parte de fericire, pentru că știam aproape sigur ce avea să se întâmple. - Jack, vrei tu, te rog, să te duci la Damien, să iei tava cu lumânări pe care o are în mână și să o aduci aici, în mijlocul cercului?

— Cum să nu, a spus Jack și a pornit ca din pușcă să facă ce i-am spus. Hai, bine, n-a pornit ca din pușcă, dar era tare zglobiu în orice caz.

— Ce se întâmplă? m-a întrebat Erik.

— Vezi tu, i-am spus cu un zâmbet larg, abia reușind să-mi rețin entuziasmul.

Când Jack a venit cu lumânările, am pus tava pe masa lui Nyx. M-am concentrat o clipă și mi-am dat seama că instinctul îmi spunea că focul era alegerea potrivită. Apoi am luat lumânarea roșie și i-am dat-o lui Erik.

— Bun, du-i, te rog, lumânarea asta lui Shaunee.

Erik s-a încruntat nedumerit.

— I-o duc și atât?

— Da. Dă-i-o și apoi fii atent.

— La ce?

— Nu-ți spun.

A înălțat din umeri și mi-a aruncat o privire care spunea că oi fi eu sexy, dar nici în toate mințile nu eram. Cu toate astea a făcut ce i-am spus și s-a dus spre Shaunee, care se afla în partea de miazăzi a cercului, în locul de unde invocam focul. S-a oprit în fața ei. Shaunee s-a uitat la mine pe după el.

— la lumânarea, i-am strigat din partea cealaltă a

cercului, în timp ce mă concentram să-mi fixez în minte cât de drăguț era Erik, ca să nu mă gândesc deloc la foc. Shaunee a înălțat din umeri.

— Bine, a spus ea.

A luat lumânarea roșie de la Erik. Mă uitam cu atenție la ea, dar nici nu mai era nevoie, pentru că ceea ce s-a întâmplat în momentul ăla a fost așa de evident, încât mai mulți dintre cei aflați împrejur s-au minunat alături de Shaunee. În clipa în care a atins lumânarea cu mâna, s-a auzit un fâsâit. Părul ei lung și negru a început să se ridice și să trosnească, de parcă ar fi fost încărcat de electricitate, iar pielea ei frumoasă, ciocolatie a început să radieze ca și cum ar fi fost luminată din interior.

— Știam eu! am strigat și mai că am țopăit de bucurie. Shaunee și-a smuls privirea de pe trupul ei radios și s-a uitat la mine.

— Eu fac chestia asta, nu?

— Da, tu!

— Am o afinitate față de foc!

— Da, așa e! am strigat bucuroasă.

Am auzit multe „ooo”-uri și „aaa”-uri de la mulțimea din ce în ce mai numeroasă, dar nu-mi stătea mintea la ei acum. Dând curs instinctului, i-am făcut semn lui Erik să vină înapoi în mijlocul cercului, lucru pe care l-a executat cu un zâmbet enorm pe față.

— Cred că e cea mai tare chestie pe care am văzut-o vreodată, a spus el.

— Stai așa. Dacă nu mă înșel, și eu cred că nu mă înșel, nu e gata, i-am spus și i-am dat lumânarea albastră. Ia du-i asta lui Erin.

— Poruncește și-am să mă supun, a răspuns el cu o frază cu iz străvechi.

Dacă ar fi făcut oricine altcineva așa o plecăciune în public, ar fi arătat ca un mare dobitoc, însă Erik arăta ca un mare star, un amestec de gentleman și de băiat

rău. Mă gândeam la cât de mișto era Erik, când Erin și Shaunee au chițăit de fericire amândouă aproape în același timp.

— Ia uită-te pe jos! a strigat Erin arătând spre gresia din sala de recreere.

În jurul picioarelor ei gresia începuse să vălurească și părea să se lovească de ea asemenea valurilor care se sparg de mal, deși nimic nu era ud, și ai fi zis că Erin stă pe malul unui ocean-fantomă. Apoi și-a înălțat privirea spre mine, cu un licăr în ochii ei albaștri.

— Z, am o afinitate față de apă! I-am zâmbit.

— Da, așa e!

Erik a venit repede înapoi la mine. De data asta n-a mai fost nevoie să-i spun să ia lumânarea galbenă.

— Damien, nu? m-a întrebat el.

— Exact.

S-a dus la Damien, care se foia la locul lui în partea dinspre răsărit, unde trebuia să se manifeste elementul aer. Erik i-a oferit lumânarea galbenă lui Damien, dar el nici măcar n-a atins-o, ci s-a uitat la mine pe după Erik.

Bietul de el, părea speriat de moarte.

— O să fie totul bine, ia-o, i-am spus.

— Ești sigură? a întrebat și s-a uitat agitat împrejur, la grupul deja mare de novici care îl priveau nerăbdători.

Știam care era problema. Lui Damien îi era teamă să nu iasă totul prost, teamă ca minunea care li se întâmpla fetelor să nu-i fie refuzată lui. La ora de sociologie învățasem că era neobișnuit ca un har așa de mare precum afinitatea față de un element să-i fie dat unui bărbat. Nyx le dăruia bărbatilor o forță extraordinară, iar afinitatea lor era în general de natură fizică, așa cum era în cazul Dragonului, profesorul nostru de scrimă, care fusese înzestrat cu o viteză și cu o vedere excepționale. Aerul era fără doar și poate o afinitate menită unei femei și ar fi de-a dreptul incredibil ca Nyx să-i dăruiască lui

Damien afinitatea față de aer. Însă eu mă simțeam calmă și fericită în adâncul sufletului. Am dat din cap spre Damien și am încercat să-i transmit încredere.

— Da, sunt sigură. Haide. Eu o să mă gândesc la cât de drăguț e Erik, iar tu ai să te gândești la aer, am spus.

Erik mi-am zâmbit larg peste umăr, în timp ce Damien a tras adânc aer în piept și, ca și cum s-ar fi pregătit să scoată cuiul la o grenadă, a luat lumânarea de la Erik.

— Superb! Splendid! Magnific! - Damien a recurs la toate cuvintele fistichii din vocabularul lui, în timp ce părul brunet i se ridica în cap, iar hainele i se agitau frenetic în bătaia vântului care se stârnise brusc în jurul său. Când m-a privit din nou, obrații îi erau scăldați de lacrimi de fericire. - Nyx mi-a dat și mie un har! a accentuat el și am înțeles ce voia să spună cu asta; voia să spună că, spre deosebire de părinții lui, Nyx îl consideră demn, deși cea mai mare parte a vieții sale oamenii se amuzaseră pe seama lui, pentru că îi plăceau băieții. Am clipit cu putere, ca să nu izbucnesc în lacrimi ca un copilaș.

— Da, așa e, i-am spus cu hotărâre.

— Zoey, prietenii tăi sunt extraordinari, s-a auzit glasul lui Neferet peste rumoarea entuziastă a mulțimii care se îndrepta acum spre cele patru talente nou descoperite.

Marea Preoteasă se afla chiar la intrarea în sala de recreere și m-am întrebat de cât timp stătea acolo. Am văzut că mai erau câțiva profesori lângă ea, dar se aflau în umbra ușii și-mi era greu să disting cine anume venise. „Stai liniștită că poți, poți s-o înfrunți.” Am înghițit în sec și m-am străduit să-mi canalizez gândurile asupra prietenilor mei și asupra miracolelor care tocmai se petrecuseră.

— Da, am niște prieteni extraordinari! am încuviințat entuziastă. Neferet a dat din cap.

— În înțelepciunea ei, Nyx s-a gândit să-ți dea în dar ție, o novice cu puteri deosebite, un grup de prieteni care, la rândul lor, sunt binecuvântați cu niște puteri impresio-nante. - A făcut un gest amplu. - Prevăd că acest grup de novici va face istorie. Niciodată Nyx nu a mai fost atât de generoasă cu atâția novici în același timp și în același loc.

Ne-a zâmbit tuturor ca o mamă iubitoare. Aș fi fost și eu păcălită poate, ca toți ceilalți, de căldura și frumusețea ei, dacă n-aș fi zărit dâra roșiatică a rănii care i se vindeca pe braț. M-am cutremurat și am încercat să-mi alung din minte scena la care fusesem martoră și despre care știam că nu era rodul imaginației mele.

Și bine am făcut, pentru că Neferet și-a concentrat atenția asupra mea.

— Zoey, cred că este momentul potrivit să anunțăm planul tău pentru Fiicele și Fiii Întunericului.

Tocmai mă pregăteam să explic la ce mă gândisem, deși nu aveam de gând să anunț schimbările pe care voiam să le fac înainte de formarea cercului, ca să le dau membrilor mai vechi o probă palpabilă că într-adevăr fusesem înzestrată de către Nyx, dar nimeni nu m-a băgat în seamă. Toată lumea era atentă la Neferet, care a intrat în sală cu pași mari și s-a așezat nu foarte departe de Shaunee, a cărei lumină, împrumutată de la elementul foc pe care reușise să-l facă să se manifeste, a învăluit-o și pe Marea Preoteasă ca într-o limbă de foc. Neferet a început să vorbească cu aceeași voce puternică și seducătoare ca la ritualuri. Numai că de data asta spunea cuvintele mele, ideile mele.

— Este momentul ca organizația Fiicelor Întunericului să fie pusă pe o bază solidă. Am hotărât ca Zoey Redbird să înceapă o nouă eră și o nouă tradiție la conducerea acesteia. Va forma un Consiliu al Monitorilor alcătuit din șapte novici, pe care îl va conduce în calitate de Monitor Superior. Ceilalți membri ai Consiliului vor fi

Shaunee Cole, Erin Bates, Stevie Rae Johnson, Damien Măslin și Erik Night. Va mai fi ales încă un Monitor din cercul intim al Afroditei, alegere cu care vreau să transmit dorința mea de armonie între novici. - Dorința ei? Am scrâșnit din dinți și am încercat să mă gândesc la ceva frumos, în timp ce Neferet a făcut o pauză, ca să le dea timp entuziaștilor, inclusiv gemenelor, lui Stevie Rae, lui Damien, lui Erik și lui Jack, care urlau ca apucații, să se liniștească. Dumnezeu, voia să dea impresia că ei îi veniseră ideile pentru care eu mă chinuisem săptămâni bune! - Consiliul Monitorilor se va ocupa de funcționarea Fiicelor și Fiilor Întunericului și se va asigura că toți membrii vor respecta de acum înainte următoarele idealuri: să fie cinstiți cu aerul, credincioși focului, înțelepți cu apa, înțelegători cu pământul și sinceri cu spiritul. Dacă vreo Fiică sau vreun Fiu al Întunericului nu respectă aceste idealuri, Consiliul Monitorilor va trebui să hotărască ce pedeapsă să aplice, iar aceasta va putea merge până la excluderea din organizație. A făcut din nou o pauză și am remarcat cât de serioși și de atenți erau cu toții, exact reacția pe care speram eu s-o obțin când voiam să fac anunțul, chiar în timpul Ritualului Lunii Pline. - De ase-menea, am hotărât că ar fi nimerit ca novicii noștri să se implice mai mult în comunitatea din care facem parte. În fond, ignoranța duce la frică și la ură. Așa că vreau ca Fiicele și Fiii Întunericului să înceapă o colaborare cu o organizație caritabilă locală. Am meditat îndelung și am hotărât că ar fi perfectă organizația „Street Cats”, care se ocupă cu salvarea pisicilor fără stăpân.

Toată lumea a râs amuzată, aceeași reacție pe care o avusese și Neferet când îi spusese că mă hotărâsem să implic Fiicele Întunericului exact în organizația asta caritabilă. Nu-mi venea să cred că Neferet lua asupra ei tot ce-i spusese eu în noaptea în care mă invitase la cină.

— Acum am să vă las. Acesta este ritualul lui Zoey și am venit doar ca să-mi exprim sprijinul total pe care i-l acord talentatei mele novice. - Mi-a zâmbit cu căldură și m-am scormonit și eu de un zâmbet. - Însă mai întâi am un cadou pentru Consiliul Monitorilor.

A bătut din palme și cinci bărbați vampiri pe care nu-i mai văzusem niciodată și-au făcut apariția din umbra ușii de la intrare. Fiecare dintre ei avea în mâini ceva ce aducea cu o placă mare de vreo 30 de centimetri pătrați și groasă de vreo câțiva centimetri. Le-au așezat pe pardosea-lă la picioarele ei, după care s-au făcut nevăzuți pe ușă. M-am uitat un pic la chestiile alea. Erau de culoare crem și păreau ude. Habar n-aveam ce erau. Râsul lui Neferet s-a prăvălit împrejur și iar m-a făcut să scrâșnesc din dinți. Oare nu mai observa nimeni ce aere își dădea?

— Zoey, sunt uimită că nu-ți recunoști propria idee!

— Ăă... nu. Nu știu ce sunt, am recunoscut.

— E ciment proaspăt. Mi-am adus aminte că mi-ai spus că vrei ca fiecare membru al Consiliului Monitorilor să-și lase amprente de novice pentru posteritate. În seara aceasta, șase din cei șapte membri au această posibilitate.

Am privit-o. Bun. În sfârșit, îmi recunoștea și mie meritul pentru ceva în seara asta, dar nici măcar nu fusese ideea mea, ci a lui Damien.

— Mulțumesc pentru cadou - i-am spus, după care am adăugat repede -, dar ideea cu amprentele a fost a lui Damien, nu a mea.

Mi-a zâmbit fermecător, iar când i-a zâmbit și lui Damien nu a fost nevoie să mă uit la el ca să-mi dau seama că era topit de plăcere.

— A fost o idee excelentă, Damien, a spus ea, apoi s-a adresat din nou întregii săli. Sunt încântată că Nyx a fost atât de generoasă cu acest grup. Fiți binecuvântați cu toții și vă urez noapte bună.

A făcut o plecăciune adâncă, apoi s-a ridicat în uralele novicilor și și-a făcut maiestuoasă ieșirea.

Eu am rămas acolo cu ritualul sabotat și cu sentimentul că parcă îmi furase jucăriile.

CAPITOLUL 21

A durat o veșnicie până să-i așez pe toți la locurile lor, ca să putem începe ritualul, mai ales că nu puteam să arăt cum mă simțeam de fapt, adică ofticată. Nu numai că n-ar înțelege nimeni, dar nici n-ar crede ceea ce începeam eu să întrezăresc: Neferet avea o parte tenebroasă, nemăr-turisită. Dar de ce m-ar fi înțeles sau crezut cineva? În fond, eu eram doar o puștoaică.

Indiferent ce puteri îmi dăduse Nyx, nu mă puteam compara cu o Mare Preoteasă. Pe lângă toate astea, nimeni în afară de mine nu zărise piesele puzzle-ului care, puse la locul lor, formau acea imagine cumplită.

„Afrodita m-ar înțelege și m-ar crede” am gândit, și ce mă mai enerva că era adevărat!

— Zoey, anunță-mă când ești gata, ca să pun muzica, a strigat Jack dintr-un colț al sălii de recreere, unde se afla echipamentul audio.

Se pare că puștiul nou-venit era un geniu al electronicii, așa că imediat îl unsesem responsabil cu muzica pentru ritual.

— Bine, stai un pic. Ce-ar fi să-ți fac un semn din cap când sunt gata?

— Bine, a spus el cu un zâmbet.

Am făcut câțiva pași înapoi și mi-am dat seama că o ciudată ironie făcea să mă aflu acum aproape exact în locul în care stătuse Neferet până nu demult. Am încercat să-mi alung toată confuzia și gândurile negative care îmi dădeau târcoale și mi-am plimbat privirea prin cerc. Veniseră destul de mulți elevi, de fapt, mai mulți decât mă așteptasem. Se liniștiseră, deși atmosfera din încăpere era încă plină de entuziasm. Lumânările albe

așezate în suporturile lor înalte de sticlă răspândeau asupra cercului o lumină curată, strălucitoare. Cei patru prieteni ai mei stăteau la locurile lor și așteptau să încep ritualul. Mi-am oprit atenția asupra lor, m-am gândit la minunatele haruri pe care le primiseră și mă pregăteam să-i fac semn lui Jack.

— M-am gândit să-ți ofer serviciile mele, s-a auzit vocea adâncă a lui Loren, smulgându-mi un chițăit deloc sexy.

Stătea în spatele meu, în dreptul ușii.

— Rahat, Loren! Am făcut pe mine de frică! am izbucnit înainte să apuc să-mi pun lacăt gurii mele de prostănacă.

Dar nu mințeam, Loren mă făcuse să-mi înfig mâna în colier de spaimă.

Se pare că nu l-a deranjat că eram slobodă la gură, ci mi-a zâmbit îndelung, fermecător.

— Credeam că știi că sunt aici.

— Nu, eram cu gândul aiurea.

— Presupun că stresul e de vină - mi-a spus și mi-a atins ușor mâna, cu un gest care părea probabil nevinovat, genul prietenesc, de profesor care te încurajează. Numai că eu l-am simțit ca pe o mângâiere, ca pe o mângâiere fierbinte. Zâmbetul lui larg m-a făcut să mă întreb cât de intuitiv este. Dacă poate să-mi citească măcar un neuron, eu mor de rușine. - Sunt aici ca să te ajut să treci peste stres.

„Tipul ăsta se ține de bancuri? Numai când îl vedeam îmi venea să mă sui pe pereți. Să mă relaxez când Loren Blake era prin preajmă? Ce glumă bună!”

— Serios? Și cum te-ai gândit să procedezi? am spus și am zâmbit doar ușor insinuant, conștientă că toată lumea se uita la noi, inclusiv prietenul meu.

— Am să fac pentru tine ce fac și pentru Neferet. Între noi s-a lăsat liniștea și gândul mi-a zburat la ce anume o fi făcând el pentru Neferet. Din fericire, nu mi-a

lăsat gândurile să rătăcească prea mult.

— Fiecare Mare Preoteasă are un poet care recită poeme străvechi, ca să evoce prezența Muzei la începerea ritualurilor. În seara asta mă ofer să recit în cinstea unei Mari Preotese în devenire cu totul deosebite. În plus, cred că sunt câteva neînțelegeri pe care trebuie să le lămuresc.

Și-a dus respectuos pumnul la inimă, exact cum o saluta deseori lumea pe Neferet. M-am holbat pur și simplu la el ca o prostănacă, nicidecum ca o Mare Preoteasă calmă și încrezătoare în sine. Chestia e că habar n-aveam la ce se referă. Despre ce neînțelegeri vorbea? Își închipuia cineva că eu am habar ce fac?

— Dar am nevoie de permisiunea ta, a continuat el. Nu vreau să dau buzna peste ritualul tău.

— A, nu! - am exclamat când mi-am dat seama ce și-o fi închipuit că înseamnă tăcerea mea și apoi am revenit cu picioarele pe pământ. - Vreau să spun că în niciun caz nu dai buzna și-ți accept oferta. Cu mulțumiri, am adăugat și m-am întrebat cum de mă simțisem măcar o clipă matură și sexy în preajma bărbatului ăstuia.

Zâmbetul lui m-a făcut să mă topesc toată.

— Excelent. Când ești gata, spune-mi și încep să te prezint. - S-a uitat spre Jack, care căsca gura la noi. - Te deranjează dacă vorbesc cu asistentul tău despre o ușoară modificare a programului?

— Nu, am spus ca prin vis.

Loren a trecut pe lângă mine și m-a atins ușor cu brațul. Oare mi se părea mie sau chiar flirtam? Mi-am întors privirea spre cerc și am văzut că toată lumea se uita la mine. Mi-am făcut curaj și m-am uitat și la Erik, care stătea lângă Stevie Rae. Mi-a zâmbit și mi-a făcut cu ochiul. Bun, se pare că Erik nu remarcase nimic ciudat în comportamentul lui Loren. Apoi m-am uitat și la Shaunee și la Erin, care îl devorau pe Loren din priviri. Probabil că

și-au dat seama că mă uit la ele, dar cu greu au reușit să-și dezlipească ochii de pe fundul lui. Au dat din sprâncene la mine și au rânjit. Și ele se purtau normal.

Înseamnă că eu eram singura căreia i se părea ceva ciudat în atitudinea lui Loren.

— Adună-te, mi-am șoptit.

„Concentrează-te... concentrează-te... concentrează-te...”

— Zoey, eu sunt gata, a zis Loren de lângă mine.

Am tras adânc aer în piept ca să mă relaxez și mi-am înălțat capul.

— Sunt gata, am spus.

M-a cercetat cu ochii lui negri.

— Nu uita, ascultă-ți instinctul. Nyx le sădește în inimă preteselor vrerea sa, mi-a spus, apoi a făcut câțiva pași spre centrul încăperii.

— Este o noapte a veseliei! - a început Loren, iar vocea îi era nu numai adâncă și expresivă, ci și poruncitoare. Avea aceeași capacitate ca și Erik să subjuge o sală întreagă doar cu vocea lui. Toată lumea a amuțit instantaneu, așteptând cu nerăbdare ce avea să spună în continuare. - Dar trebuie să știți că veselia acestei nopți nu stă doar în harurile pe care Nyx ne-a permis să le vedem manifestându-se în toată splendoarea lor dinaintea noastră. Ceva din veselia acestei nopți s-a întrupat acum două zile, când noul vostru lider a hotărât asupra viitorului Fiicelor și Fiilor Întunericului.

Am tresărit un pic. Nu știu dacă înțelesese cineva ce spunea, și anume că eu, nu Neferet, mă gândisem la noile principii ale Fiicelor Întunericului, dar apreciam încercarea lui de a îndrepta lucrurile.

— În onoarea lui Zoey Redbird și a noii ei viziuni asupra Fiicelor Întunericului, e o mândrie pentru mine să deschid primul ei ritual în calitate de Monitor Superior și de Mare Preoteasă în devenire cu un poem clasic despre

bucuria nou-născută, scris de tizul meu, poetul vampir William Blake.

Loren s-a uitat înapoi la mine și mi-a spus din ochi: „haide!”, apoi a făcut un semn cu capul spre Jack, care s-a întors iute către echipamentul audio.

Acordurile magice ale melodiei instrumentale a Enyei, „Aldebaran”, s-au revărsat în încăpere. Am înghițit pentru ultima oară în sec, am pornit înainte și mi-am făcut drum în jurul cercului prin exterior, cum le văzusem pe Neferet și pe Afrodita făcând la ritualurile lor. Asemenea lor, mă mișcam pe muzică, executând răsuciri și pași de dans improvizați. Partea asta a ritualului mă înspăimânta, nu că aș fi stângace, dar nici vreo majoretă șefă nu eram. Din fericire, era mult mai simplu decât îmi imaginasem. Alesesem melodia asta pentru ritmul ei plăcut și vioi, dar și pentru că mă uitasem pe Google și găsisem că Aldebaran era o stea uriașă, și mi se păruse că o melodie care glorifică cerul nopții era potrivită pentru ritualul din seara asta. Era o alegere bună, pentru că aveam senzația că muzica mă purta cu ea în timp ce mă mișcăm grațioasă în jurul încăperii, uitând de emoția și de stângăcia de la început. Când Loren a început să recite poemul, glasul lui s-a armonizat și el cu ritmul muzicii, asemenea corpului meu, și împreună parcă răsândeam pulbere de magie.

*„Nume n-am,
Am două zile.
Cum să-ți zic?
Sunt ferice, să se știe,
Numele mi-e Bucurie.
Dulce bucurie, altceva nimic!”*

Versurile poemului m-au făcut să vibrez. Și, pe când înaintam spre mijlocul cercului, mă simțeam de parcă întruchipam cu adevărat această emoție.

„Scumpă Bucurie, Dulce Bucurie, de doar două zile.
Dulce Bucurie, cum te pot numi, De-mi zâmbești
mereu...”

Am zâmbit, îndemnată de versurile poemului,
fermecată de magia și de misterul care păreau să
învăluie încăperea, alături de muzică și de glasul lui
Loren.

*„Cânt atunci și eu;
Dulce bucurie - tot așa să fii.”*

Nu știu cum, dar Loren a încheiat poemul exact la
momentul potrivit, când eu ajungeam la masa lui Nyx, în
mijlocul cercului. Răsuflăm un pic greu și le-am zâmbit
celor din cerc. Apoi le-am spus:

— Bun venit la primul Ritual al Lunii Pline al noilor
Fiice și Fii ai Întunericului!

— Bucuroși de întâlnire! mi-au răspuns cu toții pe
dată.

Fără să stau prea mult pe gânduri, am luat o
brichetă frumos împodobită, pe care o foloseau la
ritualuri, și m-am dus hotărâtă în fața lui Damien. Aerul
era primul element invocat la formarea unui cerc și
ultimul de la care îmi luam rămas-bun la închiderea
acestuia. Simțeam entuziasmul și nerăbdarea lui Damien
ca pe o forță palpabilă.

I-am zâmbit și am înghițit, să-mi mai alin uscăciu-
nea gâtului. Când am început să vorbesc, m-am străduit
să-mi fie vocea clară și puternică, precum cea a lui
Neferet. Nu știu cât de bine m-am descurcat, dar hai să
spunem că mă bucuram că cercul era destul de mic și că
era liniște în încăperea.

— Invoc mai întâi elementul aer în cercul nostru și
îi cer să ne învăluie în zefirul înțelegerii. Pogoară-te
asupra-mi, aer!

Am atins cu bricheta mucusul lumânării lui Damien și

acesta s-a însuflețit, deși în jurul nostru se stârnise un vârtej greu de ignorat, care ne flutura părul și se juca prin poalele frumoasei mele rochii. Damien a izbucnit în râs și mi-a șoptit:

— Scuze, dar e totul așa de nou pentru mine, încât mi-e greu să nu exult.

— Te înțeleg perfect, i-am șoptit la rândul meu.

Apoi m-am întors spre dreapta și mi-am continuat drumul prin cerc spre Shaunee, care părea neobișnuit de serioasă, de parcă s-ar fi pregătit de teză la matematică.

— Relaxează-te, i-am șoptit și am încercat să nu-mi mișc buzele. A dat smucit din cap, speriată încă de moarte.

— Invoc elementul foc în cercul nostru și-i cer să ardă cu o flacără mânată de forță și de patimă, pentru ca acestea să ne ocrotească și să ne vină în ajutor. Focule, pogoară-te asupra-mi!

Am dat să apropii bricheta de mukul lumânării roșii pe care o ținea Shaunee, dar acesta s-a aprins înainte să ajung la el și a început să ardă cu o lumină albă, tremurătoare, care depășea cu mult marginea suportului de sticlă.

— Hopa! a mormăit Shaunee.

A trebuit să mă mușc de obraz ca să nu râd și m-am dus repede în dreapta, la Erin, care mă aștepta cu lumânarea albastră în mâna crispată, de parcă ar fi ținut în ea o pasăre gata să-și ia zborul.

— Te invoc pe tine apă în acest cerc și îți cer să ne ocrotești cu un ocean de mister și de măreție și să ne hrănești asemenea ploii care dezmiardă iarba și copacii. Apă, pogoară-te asupra-mi!

Am aprins lumânarea albastră a lui Erin și s-a întâmplat un lucru foarte ciudat. Jur că am simțit ca și cum aș fi fost purtată dintr-odată pe malul unui lac. Am simțit mirosul apei, iar răcoarea ei mi-a alintat pielea, deși mi-era clar că sunt în mijlocul unei încăperi și era

imposibil să fie apă prin apropiere.

— Cred că ar trebui s-o mai potolesc un pic, a spus Erin ușor.

— Nu, i-am șoptit.

Apoi m-am dus spre Stevie Rae. Mi s-a părut cam palidă, dar, când am ajuns în dreptul ei, pe față i s-a desenat un zâmbet larg.

— Sunt gata! a spus ea, așa de tare încât cei care stăteau în jurul nostru au râs ușurel.

— Bravo, i-am spus. Atunci te invoc pe tine, pământ, în cerc și-ți cer să ne ocrotești cu tăria pietrei și cu belșugul holdelor de grâu. Pogoară-te asupra-mi, pământ! am spus, am aprins lumânarea verde și m-au învăluit miresmele pajiștilor presărate de flori și dezmiardate de ciripit de păsărele.

— Ce tare! a exclamat Stevie Rae.

— De asta ce să mai zic? i-am auzit surprinsă glasul lui Erik, iar când m-am uitat la el, mi-a arătat spre cerc.

Am privit nedumerită la ce-mi arăta și am văzut o șuviță de lumină argintie care îi unea pe cei patru prieteni ai mei, întruchiparea elementelor, și forma un hotar de energie în interiorul cercului alcătuit de lumânările aprinse.

— Zici că e numai pentru noi, numai că de data asta e mai puternic, a șoptit Stevie Rae, dar, după privirea speriată a lui Erik, am dedus că o auzise. Presupun că trebuia să-i dau niște explicații mai târziu, dar acum nu era momentul să-mi fac griji pe tema asta.

M-am dus iute înapoi la masa lui Nyx din mijlocul cercului, ca să invoc și ultimul element, și m-am așezat cu fața spre lumânarea purpurie de pe masă.

— În sfârșit, te invoc pe tine, spirit, în cercul nostru și-ți cer să te pogori asupra-ne cu înțelegerea și adevărul tău, pentru ca Fiicele și Fiii Întunericii să fie ocrotiți prin cinstea lor. Pogoară-te asupra-mi, spirit! am spus și

am aprins lumânarea. Flacăra ei era și mai luminoasă decât cea a lui Shaunee, iar în jurul meu s-au răspândit miresmele și muzica tuturor celorlalte patru elemente. S-au răspândit și asupra mea, m-au liniștit și mi-au dat echilibru, umplându-mă în același timp de energie. Sigură pe mine, am luat împletitura de eucalipt și de salvie, am aprins-o de la lumânarea spiritului, am lăsat-o să ardă un răstimp, după care am stins-o, iar fumul ei aromat a plutit în rotocoale în jurul meu. Apoi m-am întors cu fața spre cerc și mi-am început discursul. Mă gândisem cu îngrijo-rare la ce o să spun, de vreme ce Neferet îmi furase efectiv cea mai mare parte a discursului. Însă acum, stând în mijlocul cercului pe care îl formasem și mustind de forța celor cinci elemente, încrederea îmi revenise, în timp ce îmi spuneam în minte frazele.

Am agitat împletitura de ierburi în jurul meu pe când mă plimbam în cerc și îi priveam în ochi pe cei prezenți în încercarea de a-i face să se simtă bineveniți.

— În seara aceasta am vrut să aduc mai multe schimbări, de la ierburile pe care le ardem, până la situația umilitoare a colegilor noștri - am spus rar, pentru ca vorbele mele, alături de fumul care le însoțea, să ajungă la toți cei care mă ascultau. Știau cu toții că, atunci când Afrodita era lider, ierburile folosite în timpul ritualurilor Fiicelor Întunericului erau amestecate la greu cu marijuana și mai știau și că Afroditei îi plăcea să ia sânge de la vreun amărât pe care îl numeau „frigider” sau „snack bar” și să-l amestece cu vinul din care beau cu toții. Țăsta era un alt lucru care n-avea să se repete cât timp eram eu prin preajmă. - Am preferat să ard eucalipt și salvie în noaptea aceasta datorită proprietăților lor. Preț de secole, eucaliptul a fost utilizat de către amerindieni pentru vindecare, protecție și purificare, iar salvia, pentru a alunga spiritele, energiile și influențele negative. În noaptea aceasta le cer celor cinci elemente

să dea forță acestor ierburi, să le dea și mai multă energie.

Deodată aerul din jurul meu s-a agitat, trăgând după sine fumul din împletitura de ierburi și formând rotocoale și șuvițe pe care le-a împrăștiat peste tot prin cerc, ca o mână uriașă. Novicii din cerc au murmurat cuprinși de uimire și i-am mulțumit în gând lui Nyx, plină de recunoștință că mă lăsase să-mi manifest atât de evident puterea asupra elementelor.

Când s-au liniștit cu toții, am continuat:

— Noaptea lunii pline este magică, este momentul în care vâlul dintre cele cunoscute și cele necunoscute este fragil și poate fi chiar înlăturat. Este un moment minunat, plin de mister, dar în noaptea asta vreau să mă opresc asupra altui aspect al lunii pline, și anume că este o bună ocazie pentru a desăvârși sau pentru a pune capăt unor lucruri. În noaptea asta eu vreau să pun capăt proastei reputații a Fiicelor și Fiilor Întunericului. În noaptea asta cu lună plină, această parte a noastră ia sfârșit și începe o nouă perioadă. Am continuat să mă deplasez în cerc în sensul acelor de ceasornic, mi-am ales cu grijă cuvintele și am spus: De acum înainte, Fiicele și Fiii Întunericului va fi o organizație caracterizată prin integritate și hotărâre și cred că novicii cărora Nyx a ales să le dăruiască afinități față de elemente reprezintă pe deplin idealurile noii noastre organizații. - I-am zâmbit lui Damien.

— Prietenul meu Damien este cel mai cinstit om pe care îl cunosc, chiar și atunci când n-a fost tocmai ușor să fie cinstit cu sine. Este un demn reprezentant al aerului.

Vântul din jurul lui Damien s-a întetit când acesta mi-a zâmbit timid.

Apoi m-am întors spre Shaunee.

— Prietena mea Shaunee este persoana ce mai credincioasă pe care o cunosc. Dacă o câștigi de partea

ta, îți va sta alături fie că ai dreptate, fie că te înșeli. Iar dacă te înșeli, îți va spune chiar ea, dar nu te va lăsa la greu. Este o demnă reprezentantă a focului.

Trupul lui Shaunee, un tăciune aprins, făcea ca pielea ei cafenie să scapere. M-am dus la Erin.

— Frumusețea prietenei mele Erin te poate face uneori să crezi că are păr frumos, dar nici urmă de creier. Nu este adevărat. Este unul dintre cei mai înțelepți oameni pe care îi cunosc, iar Nyx a dovedit că ține cont de esență atunci când a ales-o pe Erin. Este o demnă reprezentantă a apei.

Când am trecut pe lângă ea, am auzit muzica valurilor spărgându-se de mal.

M-am oprit în fața lui Stevie Rae. Părea obosită, pe pielea palidă de sub ochi i se desenau pete vineții, dar înțelegeam de ce. Știu că fusese tare îngrijorată din cauza mea, ca de obicei.

— Prietena mea Stevie Rae știe întotdeauna când sunt fericită sau tristă, stresată sau relaxată. Își face griji din cauza mea, ca de altfel din cauza tuturor prietenilor ei. Uneori se pune prea mult în locul celorlalți și mă bucur că are acum pământul alături de ea, de la care își poate lua energia. Este o demnă reprezentantă a pământului.

I-am zâmbit lui Stevie Rae și mi-a zâmbit și ea la rândul ei, străduindu-se să nu izbucnească în lacrimi. Apoi m-am dus în mijlocul cercului, am lăsat din mână împletitura de ierburi și am luat lumânarea purpurie.

— Nu sunt perfectă și n-am să mă prefac că aș fi. Însă pot să vă promit că vreau sincer tot ce e mai bine pentru Fiicele și Fiii Întunerului și pentru toți novicii din Casa Noptii.

Tocmai mă pregăteam să spun că îmi doream să fiu o demnă reprezentantă a spiritului, când vocea lui Erik a răsunat din partea cealaltă a cercului:

— Este o demnă reprezentantă a spiritului!

Cei patru prieteni ai mei au încuviințat tare și, spre plăcerea și marea mea uimire, am auzit și alți novici alăturându-li-se.

CAPITOLUL 22

Când am început din nou să vorbesc, toată lumea s-a potolit.

— Aceia dintre voi care cred că pot să adere la idealurile Fiicelor și Fiilor Întunericii și care vor face tot ce le stă în putință să fie cinstiți, credincioși, înțelepți, înțelegători și sinceri vor continua să fie membri ai acestei organizații. Dar vreau să știți că ni se vor alătura noi novici, iar aceștia nu vor fi judecați după aspect sau după prietenii pe care îi au. Hotărâți-vă și apoi veniți să vorbiți cu mine sau cu oricare dintre ceilalți Monitori, ca să ne spuneți dacă vreți să rămâneți în continuare. - Mi-am îndreptat privirea spre câteva dintre fostele prietene ale Afroditei și am adăugat: Nu veți fi judecați după faptele din trecut. Ce contează este felul în care vă veți comporta de aici înainte. - Câteva dintre ele mi-au evitat vinovate privirea, iar alte câteva mi-au dat impresia că fac un efort să nu izbucnească în plâns. Mă bucuram în special s-o văd pe Deino privindu-mă direct și dând grav din cap. Poate că, de fapt, nu era chiar așa de „teribilă”.

Am lăsat din mână lumânarea purpurie și am luat pocalul mare pe care îl umplusem mai devreme cu vin dulce și roșu. - Iar acum, haideți să bem în cinstea lunii pline și a sfârșitului care este în același timp un nou început.

Am pornit în jurul cercului pe la fiecare novice, ca să-i ofer vin, în timp ce rosteam o rugăciune adresată lunii pline pe care o găsisem în cartea aia veche, Rituri mistice ale lunii de cleștar, scrisă de Fiona, poetesa vampir laureată, de la începutul secolului al XIX-lea.

Lumină diafană a lunii, Mister al pântecelui

pământului, Vâltoare a apei învolburate, Arșiță a flăcării scăpărânde, în numele lui Nyx, pogoară-te!

M-am concentrat asupra versurilor minunatului poem străvechi, sperând din tot sufletul ca noaptea asta să marcheze cu adevărat începutul a ceva cu totul deosebit.

*Alinare a relelor,
îndreptare a fărădelegilor,
Curățire a prihanei,
Iubire de adevăr,
în numele lui Nyx, pogoară-te!*

Mi-am continuat iute drumul prin cerc, bucuroasă că majoritatea celor prezenți îmi zâmbeau și murmurau: „Fii binecuvântată” după ce sorbeau din pocal. Cred că pe niciunul nu l-a deranjat că în noaptea asta vinul nu era amestecat cu sângele vreunui novice chinuit. Am refuzat să mă gândesc la cât de mult mi-ar fi plăcut să simt gustul sângelui de novice amestecat cu vin.

*Ochiul pisicii,
Auzul delfinului,
Iuțeala șarpelui,
Misterul fenixului,
în numele lui Nyx, pogoară-te
și ne rugăm să fii binecuvântat
alături de noi!*

Am luat ultima sorbitură de vin și am pus pocalul înapoi pe masă. Mi-am luat rămas-bun de la fiecare element în parte în ordine inversă, pe când Stevie Rae, Erin, Shaunee și, în sfârșit, Damien își stingeau lumânările. Apoi am încheiat ritualul cu cuvintele:

— Acest Ritual al Lunii Pline se sfârșește. Bucuroși de întâlnire, drum bun și să ne revedem bucuroși!

Novicii au răspuns cu toții:

— Bucuroși de întâlnire, drum bun și să ne revedem bucuroși!

Gata. Primul meu ritual în calitate de lider al Fiicelor Întunericului se încheiase.

De fapt, mă simțeam un pic goală pe dinăuntru și cam tristă, știți cum e, cam cum se întâmplă primăvara după ce ai tot așteptat vacanța, iar când în sfârșit vine, îți dai seama că n-ai ce face, dat fiind că nu te mai duci la școală. De fapt, sincer, n-am avut decât vreo secundă la dispoziție să mă simt așa, pentru că prietenii mei au venit la mine vorbind toți odată despre amprente și despre cum se uscase deja cimentul.

— Mda, de parcă geamăna mea n-ar putea să invoce acuș un pic de apă, ca să mai dilueze cimentul ăla, dacă are tupeul să se usuce până să ne imprimăm noi palmele, a spus Shaunee.

— D-aia sunt aici, geamăno, a aprobat-o Erin. Iar o altă misiune de-a mea este să fiu un exemplu de urmat în materie de modă.

— Amândouă sunt foarte importante, geamăno. Damien și-a dat ochii peste cap exagerat de mult.

— Copii, haideți să ne imprimăm palmele și s-o tăiem. Mă cam doare stomacul și mă încercă și o durere de cap..., a spus Stevie Rae.

Am aprobat-o din cap, pe deplin de acord cu ea. Dormiserăm până târziu și nu avuseserăm timp să mâncăm nimic, așa că și eu eram moartă de foame. Și cred că mă păștea și pe mine o durere de cap din aia de la lipsa de cafeina, dacă nu mâneam și nu beam ceva în cel mai scurt timp.

— Sunt de acord cu Stevie Rae. Haideți să ne imprimăm iute palmele, ca să mergem și noi apoi la masă, în partea cealaltă.

— Neferet le-a cerut bucătarilor să pregătească un bufet cu tacos. Am aruncat o privire mai devreme și

arată delicios, ne-a pus la curent Damien.

— Păi atunci, haideți, n-o mai lălați, a zis din nou Stevie Rae morocănoasă, năpustindu-se efectiv asupra uneia dintre plăcile de ciment.

— Ce-are fata asta? a întrebat Damien în șoaptă.

— Io cred că tre' să-i vină, a răspuns Shaunee.

— Mda, am văzut și eu că era cam palidă și cam balonată, dar n-am vrut fiu răutăcioasă și să zic ceva, a comentat și Erin.

— Haideți să ne imprimăm palmele și apoi să mâncăm, am zis și eu și mi-am luat placa mea de ciment, bucuroasă că Erik o alesese chiar pe cea de lângă mine.

— Ăă, am adus niște prosoape umede din bucătărie, ca să vă puteți șterge pe mâini, a spus drăguțul de Jack plin de emoție, ținând în brațe un teanc de prosoape albe și umede.

— Ce drăguț din partea ta, Jack, i-am mulțumit cu un zâmbet. Bun, haideți!

De aproape îmi dădeam seama că cimentul fusese turnat într-un soi de cofraje de carton și mi-am închipuit că o să fie ușor de rupt cartonul după ce se usucă cimentul. Îmi plăcea ideea lui Damien, să punem plăcile de ciment cu amprentele noastre în curtea de lângă sala de mese, ca pe un soi mai ciudat de dale.

Cimentul era încă ud și ne-am amuzat copios în timp ce ne imprimam palmele, după care am luat crenguțele pe care le adusese Jack (tare bine era să-l ai pe băiatul ăsta prin preajmă), ca să ne scriem numele.

În timp ce ne ștergeam pe mâini cu prosoapele și ne admiram opera, Erik s-a dat aproape de mine și mi-a spus:

— Ce mă bucur că Neferet m-a numit în Consiliul Monitorilor. N-am spus nimic, am dat doar din cap. Dacă îi spuneam că, de fapt, eu îl alesesem, împreună cu Damien, cu Stevie Rae și cu gemenele, cred că s-ar fi dezumflat. Neferet era cineva și n-ar fi avut nimeni de

suferit, poate doar mândria mea, dacă îl lăsam să creadă că ea îl alesese. Tocmai mă pregăteam să schimb vorba și să le spun să mergem în sala unde era mâncarea, când, deodată, am auzit niște sunete ciudate în dreapta mea. Când mi-am dat seama ce era, mi s-a făcut inima cât un purice. Stevie Rae tușea.

Damien se afla chiar în dreapta mea. Apoi au venit și gemenele. Stevie Rae alesese placa de ciment cea mai din dreapta, aflată exact lângă ușa sălii în care era mâncarea. Mulți erau deja la masă, dar cam jumătate dintre ei rămăseseră să se uite la noi cum ne imprimăm palmele și să stea de vorbă, așa că între mine și Stevie Rae mai erau câteva persoane, dar o vedeam totuși stând încă în genunchi în fața plăcii ei de ciment. Cred că a simțit că mă uit la ea, pentru că s-a așezat pe tălpi și s-a uitat la mine. Am auzit-o dregându-și glasul, apoi mi-a aruncat un zâmbet obosit, a ridicat din umeri și a șoptit: „Am ceva în gât” și mi-am adus aminte că așa spusese și în timpul monologurilor. Și atunci tușise.

Fără să-l privesc, i-am spus lui Erik:

— Du-te repede după Neferet!

M-am ridicat și am pornit spre ea. Stevie Rae își imprimase deja palmele, se semnase și se ștergea pe un prosop. Înainte să ajung la ea, a cuprins-o tușea, o tuse care i-a scuturat umerii. Avea prosopul lipit de gură. Am simțit mirosul și am avut sentimentul că m-am lovit de un zid invizibil. Aroma sângelui m-a învăluit seducătoare, ispititoare, îngrozitoare. M-am oprit și am închis ochii. Poate dacă rămâneam nemișcată și nu-i deschideam reușeam să mă conving că era doar un coșmar, că o să mă trezesc peste câteva ore, emoționată încă din pricina Ritualului Lunii Pline, cu Nala care să sforăie ușurel pe perna mea și cu Stevie Rae așijderea în patul de lângă mine.

Cineva m-a cuprins cu brațul pe după umeri, dar tot nu m-am mișcat.

— Zoey, are nevoie de tine, s-a auzit glasul ușor tremurat al lui Damien.

Atunci am deschis ochii și m-am uitat la el.
Plângea.

— Nu cred că pot.

M-a strâns și mai tare pe după umeri.

— Ba da, poți. Trebuie să poți.

— Zoey! a suspinat Stevie Rae.

Fără să mă gândesc de două ori, m-am smuls din strânsoarea lui Damien și m-am dus în fugă la cea mai bună prietenă a mea. Stătea în genunchi și ținea strâns la piept prosopul năclăit de sânge. A tușit din nou, a icnit, iar din gură și din nas i-a țâșnit și mai mult sânge.

— Mai dați-mi prosoape! - am repezit-o pe Erin, care stătea lângă ea palidă și tăcută. M-am ghemuit în fața lui Stevie Rae. - Totul o să fie bine, îți dau cuvântul meu. O să fie bine.

Stevie Rae plângea, iar pe obraji îi șiroiau lacrimi rozalii. A clătinat din cap.

— Ba nu, e imposibil. Sunt pe moarte, a bolborosit ea din cauza hemoragiei din plămâni și din gât.

— Am să stau cu tine. N-am să te las singură, i-am spus. M-a prins de mână și m-a șocat cât de rece îi era mâna.

— Mi-e frică, Z.

— Știu, și mie mi-e frică. Dar o să trecem împreună prin asta, îți promit.

Erin mi-a dat un teanc de prosoape. I-am luat lui Stevie Rae prosopul plin de sânge din mână și am început să-i curăț fața și gura cu un altul curat, dar s-a pus din nou pe tușit și n-am mai reușit să țin pasul cu ea. Era o mare de sânge. Acum Stevie Rae tremura așa de tare, încât nu mai putea să țină singură prosopul. Plângând, am tras-o la mine în poală și am cuprins-o cu brațele și, ca și cum ar fi fost din nou o copilă, am început s-o legăn, spunându-i fără încetare că o să fie

bine, că n-am s-o părăsesc.

— Zoey, poate ajută asta.

Uitasem cu desăvârșire că mai era lume în încăpere, iar vocea lui Damien m-a luat prin surprindere. Mi-am înălțat privirea și l-am văzut ținând în mână lumânarea verde reaprinsă, simbolul pământului. Și, nu știu cum se face, dar în marea de frică și de disperare în care înotam, și-a făcut loc instinctul și dintr-odată m-a cuprins o stare de calm.

— Vino încoace, Damien. Ține lumânarea aproape de ea.

Damien s-a lăsat în genunchi și, fără să țină seama de balta de sânge din ce în ce mai mare din jurul nostru care ne îmbiba hainele, s-a lipit de Stevie Rae și i-a ținut lumânarea în față. Le-am simțit mai degrabă decât le-am văzut pe Erin și pe Shaunee îngenunchind în stânga și în dreapta mea, iar prezența lor mi-a dat putere.

— Stevie Rae, deschide ochii, draga mea, i-am spus ușor. Stevie Rae a respirat greu și a deschis ochii. Albul ochilor era cu totul acoperit de sânge și din ei îi șiroiau lacrimi rozalii pe obraji livizi, însă, când a zărit lumânarea, i s-au ațintit asupra ei.

— Invoc elementul pământ, am spus, iar vocea îmi era din ce în ce mai puternică pe măsură ce vorbeam. Îi cer să fie alături de această novice cu totul specială, Stevie Rae Johnson, care cu atât de puțin timp în urmă a primit harul afinității față de acest element. Pământul ne e cămin, ne hrănește și tot la el ne întoarcem cu toții într-o bună zi. În această noapte îi cer pământului să o susțină și s-o aline pe Stevie Rae și să aibă grijă ca drumul ei spre casă să fie liniștit.

S-a stârnit o adiere înmiresmată și dintr-odată am fost învăluiți de mirosurile și de muzica unei livezi. Am simțit aroma merelor și a fânului, am auzit ciripit de păsărele și bâzâit de albine.

Colțurile buzelor înroșite ale lui Stevie Rae s-au

înălțat. Cu ochii țintă la lumânare, a șoptit:

— Nu-mi mai e frică, Z.

În momentul ăla am auzit ușa de la intrare deschizându-se violent, iar Neferet a venit și s-a ghemuit lângă mine. Voia să-i dea pe Damien și pe gemene la o parte și să mi-o ia pe Stevie Rae din brațe.

Vocea mi-a tunat în încăpere, iar forța ei a făcut-o până și pe Neferet să tresară de uimire.

— Nu! Rămânem noi lângă ea. Are nevoie de elementul ei și de noi.

— Bine, a spus Neferet. Nu mai e mult, în orice caz. Ajută-mă să-i dau să bea asta, ca să-i fie trecerea mai ușoară.

Mă pregăteam să iau flaconul cu lichidul albicios de la ea când Stevie Rae a spus cu un glas surprinzător de limpede.

— Nu e nevoie. De când a venit pământul, nu mai simt durerea.

— Așa e, copila mea - a zis Neferet, i-a atins lui Stevie Rae obrazul murdar de sânge și i-am simțit corpul relaxându-se și oprindu-se cu totul din tremurat. Apoi Marea Preoteasă și-a înălțat privirea. - Ajutați-o pe Zoey s-o așeze pe targa. Să stea împreună. Hai s-o ducem la infirmerie, mi-a spus Neferet.

Am încuviințat din cap. Niște brațe puternice ne-au apucat pe mine și pe Stevie Rae și într-o clipă eram pe targa, cu Stevie Rae încă la mine în brațe. Înconjurate de Damien, de Shaunee, de Erin și de Erik, am fost duse în grabă afară, în noapte. Mai târziu mi-am amintit atâtea lucruri ciudate despre scurtul drum de la sala de recreere până la infirmerie, că ninge tare, dar că parcă niciun fulg nu ne atinge. Și părea totul neobișnuit de tăcut, ca și cum pământul ar fi rămas pe loc, pentru că eu îmi plângeam deja pierderea. Îi șopteam lui Stevie Rae că totul era bine, că nu avea de ce să-i fie frică. Îmi aduc aminte că s-a aplecat și că a vomitat sânge peste

marginea târgii și îmi amintesc de felul în care arătau picăturile rubinii pe așternutul imaculat de zăpadă.

Apoi am ajuns la infirmerie și ne-au așezat pe pat. Neferet le-a făcut prietenilor mei semn să se apropie de noi. Damien s-a furișat lângă Stevie Rae. Ținea încă lumânarea verde aprinsă și a ridicat-o ca s-o vadă dacă mai deschide ochii. Am tras adânc aer în piept, aer încărcat de miros de măr în floare și de cântat de păsărele.

Stevie Rae a deschis ochii, a clipit de câteva ori confuză, apoi s-a uitat spre mine și a zâmbit.

— Vrei să le spui mămicii și lui tăticu că-i iubesc?

Reușeam să înțeleg ce spune, deși avea glasul pierit și parcă bolborosea.

— Bineînțeles, am spus iute.

— Și vrei să-mi mai faci o favoare?

— Orice.

— Tu nu prea ai mămică și tătic, așa că vrei să-i spui mămicii mele că de acum înainte tu ești fata lor? Cred că mi-aș face mai puține griji pentru ei dacă aș ști că vă aveți unii pe alții.

Obrajii îmi erau scăldați de lacrimi și a trebuit să inspir de câteva ori, printre suspine, ca să-i pot răspunde.

— Nu-ți face griji, le spun.

Ochii i s-au zbatut și mi-a zâmbit din nou.

— Bine. Mămica o să-ți facă biscuiți cu ciocolată. - Cu un efort vizibil, a deschis din nou ochii și i-a privit pe Damien, pe Shaunee și pe Erin. - Să fiți alături de Zoey și să nu lăsați nimic să vă despartă.

— Stai fără grijă, a șoptit Damien printre lacrimi.

— Avem noi grijă de ea în locul tău, a reușit Shaunee să spună. Erin o ținea strâns pe Shaunee de mână și plângea în hohote, dar a încuviințat din cap și i-a zâmbit lui Stevie Rae.

— Bine, a spus ea, apoi a închis ochii. Z, acum cred

că o să mă odihnesc un pic, da?

— Bine, draga mea, i-am spus.

Pleoapele i s-au mai ridicat o dată și s-a uitat la mine.

— O să stai cu mine? Am strâns-o tare.

— Nu plec nicăieri. Tu odihnește-te. O să stăm cu toții lângă tine.

— Bine, a spus ea ușor.

Stevie Rae a închis ochii și a mai inspirat de câteva ori cu dificultate. Apoi am simțit-o relaxându-se în brațele mele și n-a mai respirat. Buzele i s-au întredeschis și părea că zâmbește. Din gură, din ochi, din nas și din urechi i s-a prelin sânge, dar nu-i mai simțeam mirosul, simțeam doar aromele pământului. Apoi un vânt puternic și înmiresmat a stins lumânarea verde și cea mai bună prietenă a mea s-a stins și ea.

CAPITOLUL 23

— Zoey, draga mea, trebuie să-i dai drumul.

Glasul lui Damien n-a avut niciun ecou în mintea mea. Îl auzeam ce spune, dar era ca și cum ar fi vorbit într-o limbă necunoscută și nu înțelegeam nimic.

— Zoey, haide, vino cu noi!

Asta era Shaunee. „Nu e rândul lui Erin să intervină?” mi s-a conturat în minte un gând și imediat apoi am auzit:

— Da, Zoey, trebuie să vii cu noi. „A, uite-o și pe Erin.”

— E șocată. Vorbiți-i cu blândețe și încercați s-o faceți să dea drumul trupului lui Stevie Rae, a intervenit Neferet.

„Trupul lui Stevie Rae.” Cuvintele astea mi-au plutit ciudat prin minte. Țineam ceva în brațe, de asta îmi dădeam seama, dar aveam ochii închiși și mi-era atât de frig... Nu voiam să-i deschid și mi se părea că

niciodată n-o să mai simt căldura.

— Am o idee, mi s-a plimbat prin minte vocea lui Damien, ca o bilă de biliard. Nu avem noi lumânări și nici un cerc sacru, dar Nyx este oricum aici. Haideți să ne folosim de elemente ca să ne ajute. Încep eu.

Am simțit că o mână mă apucă de braț, iar apoi l-am auzit pe Damien mormăind ceva cum că invocă aerul să alunge duhoarea morții și a disperării. O pală puternică de vânt a șuierat pe lângă mine și m-am înfiorat.

— E rândul meu, că pare să-i fie frig.

Asta era Shaunee. Cineva m-a atins pe braț și, după câteva cuvinte pe care nu le-am prins, m-am simțit învăluită de căldură, ca și cum aș fi stat aproape de șemineu.

— Acum e rândul meu, a spus Erin. Apă, te invoc și-ți cer să alungi departe tristețea și suferința prietenei mele și viitoare Mare Preoteasă. Știi că nu poate să dispară de tot, dar ai putea, te rog, să-i lași doar atât cât să poată rezista?

Cuvintele ei au avut mai mult ecou în mintea mea, dar tot nu voiam să deschid ochii.

— Mai este un element în cerc, m-a surprins vocea lui Erik. Parte din mine voia să deschid ochii ca să-l privesc, dar restul, o parte prea însemnată, refuza să se miște.

— Da, dar Zoey e cea care face spiritul să se manifeste, a spus Damien.

— În momentul de față Zoey nu poate face să se manifeste nimic de una singură. Haideți s-o ajutăm! - M-am simțit prinsă de umeri de două mâini puternice, iar alte mâini m-au prins de diferite locuri de pe brațe. - Eu nu am o afinitate, dar chiar îmi pasă de ce i se întâmplă lui Zoey, iar ea are față de toate cele cinci elemente, a spus Erik. Așadar eu, alături de toți prietenii ei, îi cer spiritului să ne ajute s-o trezim, ca să poată accepta

moartea celei mai bune prietene ale ei.

Corpul mi-a fost scuturat brusc de ceva ca un curent electric și am redevenit conștientă. Cu ochii minții am văzut-o pe Stevie Rae zâmbind. Nu era murdară de sânge sau palidă, cum fusese ultima oară când îmi zâmbise. Această Stevie Rae plesnea de sănătate, era veselă, râdea bucuroasă și se îndrepta spre o femeie frumoasă, cunoscută mie, care o aștepta cu brațele deschise.

„Nyx”, am gândit, „zeița o îmbrățișează pe Stevie Rae.”

Și atunci am deschis ochii.

— Zoey! Ai revenit printre noi! a strigat Damien.

— Z, va trebui să-i dai drumul lui Stevie Rae, a spus Erik grav. Mi-am mutat privirea de la Damien la Erik, apoi la Shaunee și la Erin. Toți cei patru prieteni ai mei erau cu mâinile pe mine și plângeau. Atunci mi-am dat seama ce strângeam în brațe. Mi-am coborât ușor privirea.

Stevie Rae părea liniștită. Era tare palidă și buzele i se albăstreau, dar avea ochii închiși, iar fața îi era relaxată, deși cu urme de sânge. Nu-i mai curgea sânge prin orificii și îmi dădeam seama că mirosea ciudat, a stătut, a vechi, a mort, cam ca mucegaiul.

— Z, trebuie să-i dai drumul, a spus Erik. L-am privit.

— Dar i-am spus că o să stau cu ea, am șoptit cu un glas ciudat și hârșăit.

— Așa ai și făcut, ai stat cu ea tot timpul. Acum s-a dus, nu ai ce să mai faci.

— Te rog, Zoey, a insistat Damien.

— Neferet trebuie s-o curețe, ca s-o poată vedea mama ei, mi-a spus Shaunee.

— Știi prea bine că ea n-ar vrea ca mama și tatăl ei s-o vadă plină de sânge, a încercat și Erin să mă convingă.

— Bine, dar... dar nu știu cum să-i dau drumul, am zis cu un glas pierit și am simțit că mă podidesc lacrimile.

— O iau eu, Pasăre Zoey, a spus Neferet și a întins mâinile, ca și cum ar fi așteptat să-i dau un copil pe care îl țineam în brațe.

Îmi părea atât de tristă, de frumoasă, de puternică, de cunoscută mie, încât am uitat de toate semnele de întrebare pe care mi le ridicase, am dat din cap și m-am aplecat ușor înainte. Neferet și-a strecurat mâinile sub trupul neînsuflețit al lui Stevie Rae, apoi s-a întors și a așezat-o cu blândețe pe patul gol de lângă mine.

M-am uitat în jos la mine. Noua mea rochie neagră era năclăită de sânge care se usca deja și se întărea.

Firișoarele argintii încercau încă să răspândească sclipiri în lumina felinarelor de perete din încăpere, dar, în locul luminii pure de mai devreme, aruncau acum luciri arămii. Nu mai puteam să le văd. Trebuia să mă mișc, trebuia să plec și să arunc rochia asta cât colo. Mi-am aruncat picioarele peste marginea patului și am încercat să mă ridic în picioare, dar încăperea a prins să se clatine și să se învâртеască cu mine. Am simțit din nou mâinile puternice ale prietenilor mei pe brațe și le-am simțit căldura ținându-mă la pământ.

— Duceți-o în camera ei. Scoateți-i rochia asta de pe ea și lăsați-o să se spele. Apoi aveți grijă să meargă la culcare și să aibă căldură și liniște. - Neferet vorbea despre mine de parcă n-aș fi fost de față, dar nici că-mi păsa. Nici nu voiam să fiu acolo, nu voiam nimic din toate astea. -Dați-i să bea asta înainte să se culce. Are s-o ajute să doarmă fără să aibă coșmaruri. - Am simțit mâna moale a lui Neferet pe obraz. Căldura care a trecut din corpul ei într-al meu a fost ca un șoc și instinctiv m-am dat înapoi. — Să te faci bine, Pasăre Zoey, a spus Neferet cu bunătate. Îți dau cuvântul meu că o să-ți revii din asta. - Nu m-am uitat la ea, dar mi-am dat seama că

își mutase din nou atenția asupra prietenilor mei. - Și acum duceți-o în camera ei.

Înaintam cu Erik în dreapta, care mă ținea bine de cot, și cu Damien în stânga, susținându-mă și el.

Gemelele mergeau puțin mai în spate. Nimeni n-a zis nimic în timp ce ieșeam din încăpere. M-am uitat înapoi peste umăr, ca să mai văd o dată trupul lipsit de viață al lui Stevie Rae pe pat. Ai fi zis că doarme, dar eu știam prea bine adevărul, știam că e moartă.

Am ieșit toți cinci din infirmerie și ne-am afundat în noaptea troienită. M-am cutremurat și ne-am oprit, pentru ca Erik să-și dea geaca jos și să mi-o pună pe umeri. Mi-a plăcut felul în care mirosea și am încercat să mă concentrez pe asta, nu pe novicii tăcuți pe lângă care treceam și care, atunci când ne apropiam de ei, fie că erau singuri, sau în grupuri, se dădeau la o parte de pe trotuar cu capetele plecate și-și duceau în tăcere pumnul drept la inimă.

Mi s-a părut că am ajuns în câteva secunde la dormitoare. Când am intrat în sala principală, fetele care stăteau grămadă și se uitau la televizor au amuțit. Nu m-am uitat la niciuna dintre ele, m-am lăsat doar purtată de Erik și de Damien spre scări, dar, până să ajungem la ele, Afrodita ne-a tăiat calea. Am făcut un efort ca să mă concentrez asupra ei. Părea obosită.

— Îmi pare rău că a murit Stevie Rae. N-aș fi vrut să se întâmple asta.

— Să nu vii la noi cu rahaturi de-astea, cotoroața dracu'! a mârâit Shaunee.

Ea și Erin au trecut în fața noastră amenințătoare, de ziceai că or s-o snopească pe Afrodita în bătaie.

— Stați, am spus cu un efort și au șovăit. Trebuie să vorbesc cu Afrodita.

Prietenii mei s-au uitat la mine ca și cum mi-aș fi pierdut mințile. M-am desprins din strânsoarea mâinilor care mă susțineau și am făcut câțiva pași nesiguri mai

încolo. După un moment de ezitare, Afrodita m-a urmat.

— Știai că avea să i se întâmple asta lui Stevie Rae? am întrebat încet. Ai avut vreo viziune cu ea?

Afrodita a dat ușurel din cap.

— Nu, dar am avut un presentiment; știam că o să se întâmple ceva îngrozitor în noaptea asta.

— Și eu am presentimente din astea, am spus.

— Legate de oameni și de evenimente? Am încuviințat din cap.

— Sunt mai neclare decât viziunile, mai greu de descris. Tu ai avut vreun presentiment în legătură cu Stevie Rae? m-a întrebat.

— Nu. Habar n-am avut, deși acum, dacă mă gândesc mai bine, văd semne că ceva avea să i se întâmple.

Afrodita m-a privit.

— Nu puteai să faci nimic. Nu puteai s-o salvezi. Nyx n-a vrut să știi dinainte pentru că nu aveai ce să faci.

— Tu de unde știi? Neferet a spus că Nyx te-a părăsit, i-am spus fără ocolișuri.

Știam că eram dură, o făceam special. Nu-mi păsa. Voiam ca toată lumea să sufere cât sufeream și eu.

Fixându-mă cu privirea, Afrodita a zis:

— Neferet minte. - A făcut câțiva pași, dar s-a răzgândit și s-a întors. - Și să nu bei ce ți-a dat, mi-a zis ea, apoi a plecat din încăpere.

Într-o clipită, Erik, Damien și gemenele erau lângă mine.

— Să n-o ascuți pe cotoroața aia, a pufnit Shaunee.

— Dacă zice ceva rău de Stevie Rae îi spargem fața, a spus Erin.

— Nu, n-are legătură. Mi-a spus doar că îi pare rău, atâta tot.

— De ce ai vrut să stai de vorbă cu ea? m-a întrebat Erik.

El și Damien mă prinseseră din nou și acum mă conduceau în sus pe scări.

— Voiam să știu dacă a avut vreo viziune în care murea Stevie Rae, am explicat.

— Bine, dar Neferet a spus foarte clar că Nyx a abandonat-o pe Afrodita, a spus Damien.

— Voiam doar să verific.

Voiam să adaug că Afrodita avusese dreptate în legătură cu accidentul pe care era să-l aibă bunica, dar nu puteam să spun nimic de față cu Erik. Am ajuns în fața ușii mele, a ușii noastre, a mea și a lui Stevie Rae, și m-am oprit. Erik a deschis-o și am intrat cu toții.

— Nu! am exclamat. I-au luat lucrurile! Nu se poate!

Toate lucrurile lui Stevie Rae dispăruseră, de la veioza în formă de cizmă de cowboy, până la posterul cu Kenny Chesney și la ceasul cu Elvis. Etajerele de deasupra biroului ei erau goale, îi dispăruse și calculatorul și știam că, dacă mă uitam în dulapul ei, aveam să constat că nici hainele nu mai erau acolo.

Erik m-a cuprins cu brațul.

— Așa fac întotdeauna. Nu-ți face griji, nu i-au aruncat lucrurile, le-au dus doar în altă parte, ca să nu te întristezi. Dacă vrei ceva de-al ei, iar familia este de acord, poți să iei.

Nu știam ce să spun. Nu voiam lucrurile lui Stevie Rae, o voiam pe ea.

— Zoey, trebuie să dai jos hainele astea și să faci un duș fierbinte, mi-a spus Damien cu blândețe.

— Bine, am șoptit.

— Cât timp ești la duș, noi îți aducem ceva de mâncare, a zis Shaunee.

— Nu mi-e foame.

— Trebuie să mănânci ceva. Îți aducem ceva ușor, niște supă, da? a spus Erin.

Părea așa de amărâtă și era așa de evident că

Încearcă să faci ceva, orice, ca să mă simt mai bine, încât am încuviințat. Pe lângă asta, eram prea obosită să discut în contradictoriu.

— Bine.

— Aș mai sta, dar s-a dat deja stingerea și nu am voie să rămân în dormitorul fetelor, mi-a spus Erik.

— Da, sigur, te înțeleg.

— Aș mai sta și eu, dar nu sunt fată pe bune, a zis și Damien. Știam că încerca să mă facă să zâmbesc, așa că am schițat un zâmbet. Cred că arătam ca un clovn din ăla înfiorător, trist, cu un zâmbet desenat pe buze și cu o lacrimă pe obraz.

Erik m-a îmbrățișat, apoi și Damien și au plecat.

— Vrei să stea vreuna dintre noi cu tine cât faci duș? m-a întrebat Shaunee.

— Nu, mă descurc.

— Bine. Păi, atunci..., a spus Shaunee gata-gata să izbucnească din nou în plâns.

— Ne întoarcem imediat, a adăugat Erin, a luat-o pe Shaunee de mână și au ieșit din încăpere, închizând ușa cu un zgomot ușor, definitiv.

M-am mișcat cu grijă, parcă în reluare. Mi-am scos rochia, sutienul și chiloții și le-am pus în sacul de plastic din coșul de gunoi așezat în colțul camerei noastre, al camerei mele. Am strâns sacul la gură și l-am lăsat lângă ușă. Știam că gemenele aveau să-l arunce. Am intrat în baie și voiam să mă bag direct în duș, dar mi-am surprins imaginea în oglindă și m-am oprit să mă privesc.

Redevenisem necunoscuta pe care mi se părea că o cunosc. Arătam cumplit. Eram palidă, dar sub ochi mi se desenau cearcăne vineții. Desenele safirii de pe față, spate și umeri contrastau puternic cu albul pielii și cu petele ruginii de sânge de pe corp. Aveam ochii enormi și neobișnuit de întunecați. Nu-mi scosesem colierul Fiicelor Întunericului. În lumina din baie, argintiul lăncișorului și arămiul granatelor au prins a licări.

— De ce? am șoptit. De ai lăsat-o pe Stevie Rae să moară?

Nu așteptam niciun răspuns și nici n-am primit vreunul. Am intrat în duș și am stat acolo o veșnicie, lăsându-mi lacrimile să se împletească cu apa și sângele și să se ducă departe.

CAPITOLUL 24

Când am ieșit din baie, Shaunee și Erin stăteau pe patul lui Stevie Rae. Între ele era o tavă, iar pe tavă un bol cu supă, niște biscuiți sărați și o cutie de cola cu zahăr. Vorbeau în șoaptă, dar imediat ce am intrat eu s-au oprit.

Am oftat și m-am așezat la mine în pat.

— Fetelor, dacă începeți să vă purtați anormal în prezența mea, n-am să pot să fac față.

— Scuze, au mormăit amândouă și au făcut schimb de priviri vinovate.

Apoi Shaunee mi-a dat tava. M-am uitat la mâncare ca și cum n-aș mai fi știut la ce se folosește.

— Trebuie să mănânci, ca să poți să iei ce ne-a dat Neferet să-ți dăm, a spus Erin.

— Și, în plus, o să te simți mai bine, a adăugat Shaunee.

— Nu cred că o mă simt vreodată mai bine.

Ochii lui Erin s-au umplut de lacrimi care apoi i s-au revărsat în jos pe obraji.

— Zoey, nu mai vorbi așa. Dacă tu nu o să te simți mai bine, nici noi n-o să ne simțim bine.

— Trebuie să faci un efort, Zoey. Stevie Rae ar fi supărată dacă n-ai face-o, a spus Shaunee plângând și trăgându-și nasul.

— Așa e, s-ar supăra. - Am luat lingura și am început să beau din supă. Era supă de pui cu tăiței, iar căldura ei îmi făcea drum pe gât în jos, răspândindu-mi-se

apoi în corp și alungând întru-câtva frigul cumplit care pusese stăpânire pe mine.

— Iar când se supăra, ai văzut că accentul ei o lua razna, a continuat Shaunee.

Erin și cu mine am zâmbit.

— „Fiți drăguți unii cu ceilalți”, a cântat Erin cuvintele pe care Stevie Rae le spusese gemenelor de un catralion de ori.

Am zâmbit toate, iar supa a intrat parcă mai ușor. Pe la jumătatea bolului mi-a trecut prin cap o chestie.

— Nu o să fie nici o înmormântare, nu-i așa?

Gemelele au clătinat din cap.

— Nu, a spus scurt Shaunee.

— Niciodată nu e nici o înmormântare, a zis și Erin.

— Geamăno, de fapt, cred că unii părinți fac o înmormântare, dar în orașul lor.

— Așa e, geamăno, a aprobat-o Erin. Dar nu cred că merge cineva de aici până la... - s-a gândit un pic - cum se numea orașelul ăla de la dracu'n praznic, de unde era Stevie Rae?

— Henrietta, am spus. Patria cocoșilor bățăuși.

— Cocoși bățăuși? s-au mirat gemelele într-un glas. Am încuviințat din cap.

— Ce-o mai enerva chestia asta pe Stevie Rae! Deși era cam țărăncuță, tot o enerva chestia cu cocoșii bățăuși.

— Cocoșii se bat? s-a mirat Shaunee. Erin a ridicat din umeri.

— Io de un' să știu, geamăno?

— Eu credeam că numai bărbații se bat, bărbații cu cocoșel, am completat eu. Ne-am uitat una la alta și am izbucnit cu toatele în râs, dar curând ne-au podidit lacrimile. Pe Stevie Rae ar fi amuzat-o treaba asta, am spus când mi-am revenit.

— Crezi că o să fie totul bine, Zoey? m-a întrebat Shaunee.

— Chiar crezi? a întrebat și Erin.
— Cred că da, am spus.
— Cum? m-a întrebat Shaunee.
— Nu știu. Cred că ce putem noi să facem e să o luăm cu pași mici, o zi, apoi încă o zi...

Surprinzător, dar mi-am terminat toată supa. Chiar mă simțeam mai bine, mai normală și mă mai încălzisem. Dar eram și nespus de obosită. Cred că gemenele au remarcat că mi se îngreunează pleoapele, pentru că Erin mi-a luat tava. Shaunee mi-a dat un flacon cu un lichid albicios.

— Neferet a spus că e bine să bei asta, că te ajută să dormi fără să ai coșmaruri, a spus ea.

— Mersi, i-am zis. - Am luat flaconul, dar nu l-am băut. Au rămas amândouă pe loc și s-au uitat la mine. - Îl iau imediat, după ce mă duc la baie. Lăsați-mi cutia de cola, că poate are gust nasol.

Asta a părut să le mulțumească. Înainte să plece, Shaunee m-a întrebat:

— Zoey, vrei să-ți mai aducem ceva?

— Nu, mersi frumos.

— Să ne suni dacă ai nevoie de ceva, da? mi-a spus Erin. I-am promis lui Stevie Rae...

I s-a gătuît vocea, dar Shaunee a terminat în locul ei:

— I-am promis că o să avem grijă de tine, iar noi ne ținem promisiunile.

— Vă sun, am spus.

— Bine, au încheiat ele. Noapte bunicică...

— Noapte bunicică, am spus în urma lor.

Imediat ce au plecat, am vărsat lichidul gros și albicios în chiuvetă și am aruncat flaconul.

Și am rămas singură. M-am uitat la ceasul cu alarmă. Era 6 dimineața. Uimitor cum se pot schimba lucrurile în doar câteva ore. În ciuda voinței mele, prin minte mi se perindau imagini cu Stevie Rae moartă, ca și

cum în loc de ochi aş fi avut un ecran enorm, de cinematograf. Când a sunat telefonul am sărit cât colo. M-am uitat să văd cine mă sună. Era bunica! Ce uşurare! Am deschis telefonul şi am făcut un efort să nu izbucnesc în lacrimi.

— Ce mă bucur că m-ai sunat, bunico!

— Păsăreaua mea, te-am visat. Eşti bine?

Judecând după îngrijorarea din glasul ei mi-am dat seama că ştia că nu eram deloc bine, dar nu m-am mirat. Toată viaţa avusesem o legătură specială cu bunica.

— Nu, nu sunt bine, am şoptit şi am început din nou să plâng. Bunico, în noaptea asta a murit Stevie Rae.

— Zoey! Îmi pare atât de rău!

— Mi-a murit în braţe, bunico, la puţin timp după ce Nyx i-a dăruit afinitatea faţă de pământ.

— Trebuie să se fi simţit tare uşurată că ai fost alături de ea până la sfârşit, a spus bunica şi o auzeam şi pe ea plângând.

— Eram cu toţii lângă ea, toţi prietenii ei.

— Şi cred că era şi Nyx alături de ea.

— Da, am spus cu un suspin. Cred că a fost şi zeiţa, dar nu pot să înţeleg, bunico. E illogic ca zeiţa să-i dea un har şi apoi s-o lase să moară.

— Moartea unui copil este întotdeauna illogică. Dar eu cred că zeiţa ta a fost alături de Stevie Rae, deşi s-a stins prea devreme, iar acum se odihneşte în pace la sânul lui Nyx.

— Sper.

— Mi-ar plăcea să trec să te văd, dar drumurile sunt impracticabile cu toată zăpada asta. Vrei să ţin post astăzi şi să mă rog pentru Stevie Rae?

— Mulţumesc, bunico. Sunt sigură că ar aprecia.

— Draga mea, trebuie să treci peste asta.

— Cum, bunico?

— Cinstindu-i memoria şi ducând o viaţă de care ea ar fi mândră. Trăieşte şi pentru ea.

— E greu, bunico, mai ales că vampirii vor să-î uităm pur și simplu pe cei care mor. Îi tratează ca pe o groapă în asfalt, o ocolești și apoi treci mai departe.

— Nu vreau să pun la îndoială judecata Marii tale Preotese sau a oricărui alt vampir adult, dar mi se pare îngust la minte. Moartea este mai greu de suportat dacă pretinzi că nu există.

— Asta cred și eu, și asta credea și Stevie Rae. - Deodată mi-a venit o idee și am avut sentimentul că așa trebuie să procedez. Dar eu pot să schimb asta. Cu sau fără voia cuiva am să mă asigur că moartea lui Stevie Rae nu trece neobservată. Ea o să fie mai mult decât o groapă în asfalt.

— Vezi să nu ai necazuri, draga mea.

— Bunico, sunt cea mai puternică novice din istoria vampirilor. Cred că ar trebui să fiu dispusă să am și necazuri pentru ceva în care cred cu toată tăria.

Bunica a tăcut un pic, apoi a spus:

— Cred că ai dreptate, Pasăre Zoey.

— Te iubesc, bunico.

— Și eu te iubesc, u-we-tsi a-ge-hu-tsa.

Cuvântul cherokee pentru „fiică” mi-a dat un sentiment de iubire și de siguranță.

— Acum încearcă să dormi. Să știi că am să mă rog pentru tine și am să le cer spiritelor străbunelor noastre să vegheze asupra ta și să te aline.

— Mulțumesc, bunico. Sărut mâna.

— Rămâi cu bine, Pasăre Zoey.

Am închis ușor telefonul. Mă simțeam mai bine acum, după ce vorbisem cu bunica. Înainte mă simțisem ca și cum aș fi avut o piatră de moară invizibilă pe piept, însă dispăruse și respiram cu mai multă ușurință. Am dat să mă întind în pat când, prin ușița pisicii, a țâșnit înăuntru Nala, a sărit la mine în pat și a început să miorlăie la mine. Am mângâiat-o și i-am spus cât mă bucur s-o văd, după care mi-am aruncat privirea spre

patul gol al lui Stevie Rae. Ea întotdeauna se amuza pe seama posomorelii Nalei și spunea că parcă e o băbuță, dar și ea o iubea la fel de mult ca mine. M-a podidit plânsul și m-am întrebat cât de multe lacrimi poate vărsa un om. În momentul ăla mi-a bâzâit telefonul, semn că aveam un mesaj nou. M-am frecat la ochi și l-am deschis iar.

„Toate bune? Ai patzit ceva.”

Era Heath. Cel puțin acum aveam confirmarea că eram Impregnați unul de celălalt. Și a naibii să fiu dacă știam ce aveam să fac cu treaba asta.

„Zi nașpa. A murit cea mai bună prietenă a mea”, i-am răspuns.

A durat așa de mult până să-mi răspundă, încât am crezut că nici n-o s-o mai facă. Apoi, în sfârșit, telefonul mi-a bâzâit din nou.

„Si prietenii mei au murit.”

Am închis ochii. Cum de uitasem că doi dintre prietenii lui Heath fuseseră uciși de curând?

„Îmi pare rău”, i-am răspuns.

„Si mie. Vrei sa vin la tine?”

Toată ființa mi-a urlat instantaneu un „da” care m-a surprins, dar presupun că n-ar fi trebuit. Ar fi minunat să mă scufund în uitare în brațele lui Heath... În ispita rubinie a sângelui lui Heath...

„Nu”, am scris iute, cu mâini tremurătoare.

„Trebuie să mergi la școală.”

„Nt e zăpada!”

Am zâmbit și o clipă, dulce clipă, mi-am dorit să mă pot întoarce la vremea în care ninsoarea puternică era prilej pentru o minivacanță de plimbărici prin zăpadă cu prietenii mei, după care mă cuibăream în pat și mă uitam la filme închiriate și mă umflam de pizza. Telefonul a bâzâit din nou, trezindu-mă din visarea la viața mea de demult.

„Te fak sa te simtzi mai bine vineri”

Am oftat. Uitasem cu desăvârșire că i-am promis lui Heath că o să mă întâlnesc cu el vineri, după meci. N-ar trebui să mă duc, știam. De fapt, ar trebui să mă duc la Neferet și să-i spun totul despre faza cu Heath și s-o rog să mă ajute.

„Neferet minte”, mi s-a insinuat în minte vocea Afroditei. Nu puteam să mă duc la ea, și nu doar din cauza avertismentului Afroditei. Era ceva aiurea cu Neferet și nu puteam să am încredere în ea. Telefonul mi-a bâzâit.

„Zo?”

Am oftat. Eram atât de obosită, încât mi-era greu să mă cocentrez. Mă apucasem să scriu „nu” și să-i spun lui Heath că nu puteam să mă întâlnesc cu el, oricât de mult mi-ar fi plăcut. Chiar scrisesem „nu”, dar apoi m-am oprit, am șters și am scris cu hotărâre „OK”.

În fond, ce mama naibii! Simțeam că viața mea se deșira ca tivul unei fuste ponosite și nu aveam chef să-l refuz pe Heath. Era deja prea mult să-mi mai fac griji acum și din cauza Impregnării.

„OK”, nu a întârziat răspunsul lui.

Am oftat din nou, mi-am închis telefonul și m-am prăbușit pe pat, am mângâiat-o pe Nala cu ochii în gol și mi-am dorit cu ardoare să pot da timpul înapoi cu o zi... sau poate chiar cu un an... Într-un final, am observat că, cine știe cum, vampirii care luaseră lucrurile lui Stevie Rae uitaseră cuvertura veche, lucrată manual, pe care o ținea împăturită la capătul patului. Am pus-o pe Nala pe perna mea, m-am ridicat și am luat cuvertura de pe patul lui Stevie Rae. Apoi m-am cuibărit împreună cu Nala sub ea.

Mă simțeam de parcă fiecare celulă din organismul meu era moartă de oboseală, dar nu mă lua somnul. Cred că îmi lipsea sforăitul ușurel al lui Stevie Rae și sentimentul că nu sunt singură. M-a cuprins o tristețe atât de mare, încât am crezut că o să mă răpună.

Deodată s-au auzit două bătaii ușoare în ușă, apoi aceasta s-a deschis. M-am ridicat în fund și le-am văzut pe Shaunee și pe Erin în pijamale și papuci, strângând în brațe perne și pături.

— Putem să dormim și noi cu tine? a întrebat Erin.

— Nu voiam să fim singure, a spus Shaunee.

— Mda, și ne-am gândit că poate nici tu nu vrei să fii singură, a încheiat Erin.

— Așa e, am spus înăbușindu-mi lacrimile. Haideți, intrați. Și-au târșăit picioarele înăuntru și, după o ușoară ezitare, și-au pus totul grămadă pe patul lui Stevie Rae. Motanul lor cenușiu și blănos, Belzebut, a sărit între ele. Nala a ridicat capul de pe perna mea ca să se uite la el și apoi, ca și cum n-ar fi fost demn de atenția ei princiară, s-a încolăcit la loc și s-a culcat cât ai zice pește.

Mă cufundam încetisor în somn când s-a auzit iar o bătaie ușoară în ușă. De data asta ușa nu s-a mai deschis, așa că am strigat:

— Cine e? - Eu.

Shaunee, Erin și cu mine am făcut schimb de priviri. M-am dus repede la ușă și am deschis-o, ocazie cu care am dat cu ochii de Damien, care stătea pe hol în pijamale de flanelă cu ursuleți roz cu fundiță. Părea cam ud, în păr avea fulgi de zăpadă, iar în brațe ținea un sac de dormit și o pernă. L-am apucat de braț și l-am tras iute în cameră. Pisica lui gri cu negru cea dodoloață, Cameron, s-a strecurat și ea odată cu Damien.

— Ce faci, Damien? Știi că e vai și amar de tine dacă te prinde cineva aici.

— Mda, a trecut de mult ora stingerii, a spus Erin.

— Mai știi, oi fi venit să ne prihănești pe noi, virginele, a continuat Shaunee, apoi a făcut un schimb de priviri cu Erin și au izbucnit amândouă în râs.

Am zâmbit. Era ciudat să mai fie și un moment de fericire în așa o mare de tristețe și poate tocmai de aceea râsul gemenelor și zâmbetul meu s-au stins

repede.

— Stevie Rae n-ar vrea să nu mai fim veseli - a spus Damien după un moment de tăcere apăsătoare. Apoi s-a dus în mijlocul camerei și și-a întins sacul de dormit pe podea, între cele două paturi. Și am venit pentru că trebuie să fim uniți, nu pentru că vreau să vă prihănesc pe vreuna dintre voi, deși mă-ndoiesc că ați mai fi virgine, dar apreciez vocabularul bogat de care ați dat dovadă.

Erin și Shaunee au pufnit, dar păreau mai degrabă amuzate decât jignite și mi-am spus în gând să nu uit să le pun întrebări despre sex mai târziu.

— Mă bucur că ai venit, dar o să fie al naibii de greu să te scoatem pe furiș de aici cu toată lumea care o să se fâțâie de colo până colo, ba cu micul dejun, ba cu pregătirea pentru școală..., am spus, în timp ce în minte încercam să găsesc un plan de ieșire pentru Damien.

— A, nu te stresa cu asta. Vampirii au anunțat că azi nu facem ore din cauza ninsorii. N-o să alerge nimeni de colo până colo. O să ies odată cu voi când o fi să ieșim.

— Au anunțat? Adică ar fi trebuit să ne trezim, să ne îmbrăcăm și să coborâm ca să aflăm că nu facem ore? - Nașpa, am spus.

Damien a spus zâmbind:

— Anunță la posturile locale de radio, ca orice școală normală. Dar tu și Stevie Rae ascultați vreodată știrile în timp ce... Damien s-a oprit și mi-am dat seama că formulase întrebarea ca și când Stevie Rae ar mai trăi încă.

— Nu, am răspuns repede, ca să-i disimulez stânjeneala. Noi ascultam country. Întotdeauna mă stimula să mă grăbesc, ca să termin mai repede și să scap de ea. - Prietenii mei au râs încetisor. Am așteptat să se liniștească cu toții și apoi am spus: N-am s-o uit și nici n-am să mă prefac că moartea ei nu înseamnă nimic

pentru mine.

— Nici eu, a zis Damien.

— Nici eu, a repetat Shaunee.

— Idem, geamăno, a aprobat-o Erin. După o clipă, am continuat:

— Nu m-am gândit că i se poate întâmpla asta unui novice care a primit de la Nyx o afinitate. Nu m-am gândit că se poate întâmpla așa ceva.

— Nimeni nu are garanția că o să supraviețuiască Transformării, nici măcar cei înzestrați de zeiță, a spus Damien ușor.

— Asta înseamnă că trebuie să fim uniți, a zis Erin.

— Numai așa putem trece cu bine prin asta, a continuat Shaunee.

— Așa o să facem, o să fim uniți, am hotărât. Și vreau să promiteți că, dacă se întâmplă ce e mai rău și unii dintre noi nu reușim, ceilalți n-or să permită să fie uitați.

— Promitem, au spus solemn cei trei prieteni ai mei. Atunci ne-am liniștit cu toții. Camera nu mai părea așa de

însingurată și, înainte să mă fure somnul, am șoptit:

— Mersi că nu m-ați lăsat singură..., dar nu știam dacă mă gândisem la prietenii mei, la zeița mea sau la Stevie Rae.

CAPITOLUL 25

În visul meu ninge. La început mi s-a părut meseriaș. Serios, chiar era frumos... ziceai că ești la Disneyland, într-o lume perfectă, și nimic rău se nu se putea întâmpla. Iar dacă totuși s-ar fi întâmplat, nu putea să dureze prea mult, pentru că, se știe, la Disneyland totul e fericire...

Am mers încet, fără să simt frigul. Părea să fie puțin înainte de răsărit, dar era greu de spus, la cât de

cenușiu și de acoperit de zăpadă era cerul. Am dat capul pe spate și m-am uitat cum se așternea zăpada pe crengile groase ale stejarilor, ceea ce făcea ca zidul estic să pară mai blând, mai puțin impunător.

Zidul estic.

Am șovăit în vis, când mi-am dat seama unde mă aflam. Apoi am zărit cele patru siluete, înveșmântate cu mantii și cu glugi pe cap, stând în cerc în fața ușii secrete deschise, din zid.

„Nu!”, mi-am spus în vis. „Nu vreau să stau aici, nu atât de curând după moartea lui Stevie Rae și după ultimele două dați când au murit novici, iar eu le-am văzut pe aici fantomele sau spiritele, sau cadavrele ambulante, sau ce-or fi fost ele. Chiar dacă Nyx mi-a dăruit strania capacitate de a vedea morți. Mi-a ajuns! Nu mai aveam chef...”

Chiar atunci, silueta cea mai mărunțică dintre cele patru s-a întors, iar burzuluiala mea interioară a fost curmată brusc. Era Stevie Rae! Numai că nu așa cum o știam eu, era prea palidă și slabă. Și mai era ceva ciudat la ea. M-am uitat cu atenție, iar șovăiala de mai devreme a fost înfrântă de o nevoie cumplită de a înțelege. Adică, dacă era cu adevărat Stevie Rae, nu era cazul să-mi fie frică de ea. Deși devenită altceva după moarte, ceva ciudat, ea tot rămânea cea mai bună prietenă a mea. Nu-i așa? Nu m-am putut abține și am înaintat până la câțiva metri de grup. Mi-am ținut respirația, așteptând să sară pe mine, dar nu m-a observat nimeni. În lumea mea de vis eram parcă invizibilă. Așa că m-am apropiat și mai mult, incapabilă să-mi iau ochii de la Stevie Rae. Arăta cumplit, agitată, se mișca întruna neliniștită și își rotea ochii împrejur, ca și cum ar fi fost pradă emoției sau unei frici teribile.

— Nu e bine să stăm aici. Trebuie să plecăm.

Vocea lui Stevie Rae m-a făcut să tresar. Avea încă accentul ăla din Oklahoma, dar în rest nu mai recunoș-

team nimic altceva la ea. Tonul vocii îi era dur și neutru, lipsit de emoție, cu excepția unei nervozități animalice.

— Nu ești tu șefa noastră, a săsăit una dintre siluetele înveșmântate în mantie și și-a arătat colții la Stevie Rae.

Ah!!! Era creatura aia de Elliot! Deși stătea cumva ciudat, cocoșat, aplecat amenințător deasupra ei. Ochii lui începuseră să scapere, roșiatici. Mi-era teamă pentru ea, dar nu l-a lăsat s-o intimideze, ci și-a arătat și ea colții, i-au scăpărat și ei ochii și a mârâit înfiorător. Apoi i-a aruncat următoarele cuvinte:

— Poți tu să stârnești pământul? Nu prea cred! - și s-a dus spre el, iar Elliot s-a dat instantaneu câțiva pași mai în urmă. - Până atunci, ai să mi te supui!

Așa a spus ea.

Creatura aia de Elliot a făcut o plecăciune stângace și umilă, fiind imitat apoi de celelalte două siluete. Apoi Stevie Rae a arătat spre ușa deschisă:

— Și acum să plecăm iute de-aici!

Înainte ca vreunul dintre ei să se miște, am auzit un glas cunoscut în partea cealaltă a zidului.

— Auziți, o cunoaște cineva pe Zoey Redbird? Vreau să-i spun că am venit și...

Glasul lui Heath s-a stins când cele patru creaturi s-au repezit asupra lui prin ușa secretă, cu o viteză uluitoare.

— Nu! încetați! Ce naiba faceți? am strigat.

Cu inima bătându-mi tare și dureroasă în piept, am alergat spre ușa care se închidea și i-am văzut pe cei trei înșfăcându-l pe Heath. Am auzit-o pe Stevie Rae spunând:

— Ne-a văzut, acum trebuie să-l luăm cu noi.

— Dar ea a spus să încetăm! a strigat Elliot, ținându-l cu o mână de fier pe Heath care se zbătea.

— Ne-a văzut! a repetat Stevie Rae. Îl luăm cu noi până ne spune ce să facem cu el!

N-au contrazis-o și, cu o forță supraomenească, l-au târât după ei, în timp ce țipetele lui păreau a fi înghițite de zăpadă.

Am sărit din pat drept în fund. Respiram greu, eram lac de sudoare și tremuram. Nala a mârâit. Mi-am rotit privirea împrejur și o clipă am fost cuprinsă de panică. Eram singură! Oare visasem tot ce se întâmplase ieri? M-am uitat spre patul gol al lui Stevie Rae și am văzut că lucrurile ei nu mai erau prin cameră. Nu, nu visasem. Cea mai bună prietenă a mea murise. Tristețea m-a copleșit cu toată amărăciunea ei și mi-am dat seama că o să mă însoțească mult timp de aici înainte.

Dar nu dormiseră cu mine gemenele și Damien? Amețită încă, m-am frecat la ochi și m-am uitat la ceas. Era cinci seara. Cred că mă luase somnul între șase și jumătate și șapte dimineața. Mamă! Chiar că dormisem. M-am dat jos din pat, m-am dus la fereastra acoperită cu perdele groase și m-am uitat afară. Să nu-ți vină să crezi, mai ningeă încă și, deși era devreme, felinarele încoronate de un nimb de zăpadă luminau deja noaptea plumburie. Novicii făceau ce fac copiii de obicei, oameni de zăpadă sau se băteau cu bulgări. Cineva, Cassie Kramme mi s-a părut mie, tipa care se descurcase așa de bine la concursul de monologuri, făcea îngerași din zăpadă împreună cu alte câteva fete. Ce i-ar mai fi plăcut lui Stevie Rae! M-ar fi trezit acum câteva ore și m-ar fi aruncat obligat-forțat în toiul distracției. Acum, că mă gândeam la asta, nu știu dacă îmi venea să plâng sau să zâmbesc.

— Z? Te-ai trezit? a strigat Shaunee ușurel prin ușa între-deschisă.

I-am făcut semn să intre.

— Unde v-ați dus, fraților?

— Ne-am trezit de câteva ore. Ne-am uitat la filme. Vrei să vii și tu jos cu noi? O să vină și Erik cu prietenul lui ăla meseriaș, Cole.

Și-a rotit privirea împrejur, vinovată, de parcă tocmai și-ar fi amintit că Stevie Rae nu mai era și regreta că se purtase normal. Am simțit nevoia să vorbesc.

— Shaunee, trebuie să privim înainte. Trebuie să ieșim cu băieți, să fim fericite și să ne bucurăm de viață. Moartea lui Stevie Rae ne-a dovedit că nimic nu e sigur și că nu putem să irosim timpul pe care îl avem la dispoziție. Când am spus că o să am grijă să nu fie uitată, nu voiam să spun că o să fim veșnic triști, ci că niciodată n-o să uităm zâmbetul ei și bucuria pe care ne-a sădit-o în suflete.

— Niciodată, a încuviințat Shaunee.

— Trag și eu imediat niște blugi pe mine și vin jos la voi.

— Bine, a spus ea cu un zâmbet.

Când Shaunee a plecat, ceva din masca mea de fericire s-a dus. Era adevărat ce-i spuseseam, dar avea să fie greu de pus în practică, în plus, nu reușeam să alung coșmarul pe care îl avusesem. Știam că era doar un vis, dar tot mă sâcâia. Parcă auzeam încă strigătele lui Heath în tăcerea apăsătoare a dormitorului. Ca un robot, mi-am luat pe mine blugii cei mai comozi și un tricou enorm, cu mânecă lungă, pe care mi-l cumpărasem din magazinul școlii acum câteva săptămâni. În dreptul inimii, cu fir argintiu, era brodată Nyx ținând o lună plină în căușul mâinilor înălțate și, nu știu cum se face, dar m-am simțit mai bine. M-am pieptănat și am oftat când mi-am zărit imaginea în oglindă. Arătam ca naiba. Mi-am trântit niște pudră peste cearcănele de sub ochi și mi-am dat cu rimel și cu gloss din ăla cu aromă de căpsune. Pregătită oarecum să dau ochii cu lumea, am luat-o în jos pe scări. Cum am coborât scările, m-am oprit. Scena îmi era familiară, dar era totuși complet schimbată. În jurul televizoarelor cu ecran plat erau adunată o grămadă de lume. Era normal să stea de vorbă, și chiar așa și făceau, dar toți erau cumva mai reținuți. Prietenii mei se uitau la

televizorul nostru preferat. Gemenele stăteau pe scaunele lor pufoase, de aceeași culoare, Damien și Jack, aparent foarte relaxați, erau așezați pe jos, lângă canapeaua micuță, de două persoane, Erik pe canapea și, spre surprinderea mea, prietenul său „pe cinste”, Cole, își trăsesse un scaun și stătea între gemene. Imaginea asta mi-a smuls un zâmbet. Tipul era fie curajos, fie idiot. Discutau cu toții ușurel și nici nu se uitau la televizor, unde rula Mumia revine. Deci, totul era neschimbat, cu două excepții. Mai întâi, erau mult prea tăcuți, iar apoi Stevie Rae ar fi trebuit să stea pe canapea cu picioarele sub ea și să le spună tuturor să-și țină gura, că ea vrea să se uite la film.

Am simțit că mă podidesc lacrimile. Trebuia să-mi văd de viață, cu toții trebuia să ne vedem de viață.

— Salut, copii, am încercat eu să par normală.

De data asta n-au mai amuțit la vederea mea, ci au început, bătător la ochi de veseli, să-mi vorbească toți odată:

— Bună, Z!

— Zoey!

— Hai salut, Z!

Am reușit să nu oftez sau să-mi dau ochii peste cap și mi-am luat locul lângă Erik. M-a cuprins cu brațul și m-a strâns, și m-am simțit un pic mai bine, dar totuși vinovată. M-am simțit mai bine pentru că era un dulce, iar eu mă mai miram încă un pic de faptul că părea să mă placă atât de mult, iar vinovată pentru un motiv care putea fi rezumat într-un singur cuvânt: Heath.

— Bun! Acum, că a venit și Z, putem să dăm start maratonului, a spus Erik.

— Vrei să spui „stupidonului”, a pufnit Shaunee.

— Dacă ar fi fost weekend, l-am fi putut numi „geekend”, a comentat Erin.

— Lasă-mă să ghicesc, am zis și l-am privit pe Erik. Ai adus DVD-urile.

— Exact!

Ceilalți s-au văicărit, mimând o suferință coplesitoare.

— Cu alte cuvinte, o să ne uităm la Războiul stelelor, am adăugat.

— Din nou, a mormăit prietenul lui, Cole.

Shaunee a ridicat din sprâncenele ei frumos pensate spre Cole.

— Vrei să spui că nu ești un mare fan al Războiului stelelor? El i-a zâmbit și, chiar și de unde stăteam eu, a fost evidentă unda de cochetărie de pe fața lui.

— Nu am venit aici să asist pentru a mia oară la versiunea aceea interminabilă a regizorului pentru Războiul Stelelor. Sunt fan al filmului, dar nu al lui Darth Vader și al lui Chewbacca.

— Îhî, adică prințesa Leia e mai pe gustul tău? a zis Shaunee insinuant.

— Nu, mie îmi place viața plină de culoare, i-a răspuns el și s-a aplecat spre ea.

— Nici eu n-am venit pentru că aș fi fan al Războiului Stelelor, a intervenit și Jack, aruncându-i lui Damien o privire lunecoasă.

— Știm deja că prințesa Leia nu e pe gustul tău, a chicotit Erin.

— Din fericire, a spus Damien.

— Ce n-aș da să fie și Stevie Rae aici, a comentat Erik. Parcă o și aud: „Mă, fiți mai drăguți unii cu ceilalți!” Toată lumea a amuțit. M-am uitat la el și am văzut că se îmbujorase, ca și când nu și-ar fi dat exact seama ce a spus înainte să fie prea târziu. Am zâmbit și mi-am pus capul pe umărul lui.

— Ai dreptate. Stevie Rae ne-ar dojeni ca o mămică.

— Și apoi ne-ar face floricele de porumb și ne-ar spune să dăm și la alții, a spus Damien. Deși corect ar fi fost să spună „altora”.

— Ce-mi plăcea cum chinuia Stevie Rae limba engleză, s-a auzit Shaunee.

— Mda, o oklahomiza, a zis și Erin.

Ne-am zâmbit unii altora și am simțit un pic de căldură în piept. Așa a început și așa ar trebui să ne amintim de Stevie Rae, cu drag și cu zâmbete.

— Ăă, pot să stau și eu cu voi?

Mi-am înălțat privirea și l-am văzut pe tipul ăla drăguț, Drew Partain, stând emoționat lângă noi. Părea palid și trist și avea ochii roșii, de parcă ar fi plâns. Mi-am amintit cum se uita la Stevie Rae și mi-a fost drag de el.

— Cum să nu, am spus cu căldură. Trage-ți un scaun. - Apoi un imbold m-a făcut să adaug: E loc acolo, lângă Erin.

Erin a făcut ochii mari, dar și-a revenit imediat.

— Mda, trage-ți un scaun, Drew. Dar ai grijă că noi ne uităm la Războiul Stelelor.

— N-am nimic împotriva, a spus Drew și i-a zâmbit șovăielnic lui Erin.

— E cam scund, dar e drăguț, am auzit-o pe Shaunee șoptindu-i și cred că am văzut-o pe Erin îmbujorându-se un pic.

— Eu mă duc să fac floricele. Și am nevoie de o...

— ... cola! au zis Damien, gemenele și Erik într-un glas. M-am desprins din brațele lui Erik și m-am dus la bucătărie, simțindu-mă mai liniștită, așa cum nu mă mai simțisem de când Stevie Rae începuse să tușească. Totul o să se rezolve. Casa Noptii era căminul meu, prietenii mei îmi erau familie, am să-mi urmez propriul sfat și am să iau totul cu pași mărunți, o zi, apoi încă o zi, o problemă și apoi încă una. Am să văd eu cum rezolv și situația cu drăguții mei. Am să fac tot ce-mi stă în putință să o evit pe Neferet fără să fie prea evident, până îmi dau seama ce se petrece cu ea și cu creatura aia de Elliot cel nemort, care era în sine un coșmar, așa că nu mă mai mir că îi visasem atât de aiurea pe Stevie Rae și

pe Heath.

Am băgat câte o pungă cu floricele cu unt și 100% expandabile în cele patru cuptoare cu microunde și, când au început să pocnească, am luat patru boluri. Poate că ar trebui să formez iar un cerc numai al nostru și să-i cer lui Nyx să mă ajute în chestia cu scârboșenia aia de Elliot. Când am realizat că n-o să mai fie și Stevie Rae, mi s-a pus un nod în stomac. Cum aveam s-o înlocuiesc? Mi se făcea rău când mă gândeam, dar trebuia să găsesc pe altcineva, dacă nu acum, la ritualul ăsta numai al nostru, neapărat până la următorul Ritual al Lunii Pline. Mă gândeam cu groază că n-o s-o mai am pe Stevie Rae prin preajmă și îmi era atât de dor de ea, încât am strâns tare din ochi. „Te rog, arată-mi ce trebuie să fac”, m-am rugat în mintea mea la Nyx.

— Zoey, vino repede în sufragerie.

Am tresărit la auzul glasului lui Erik și am deschis brusc ochii. Aerul pe care îl avea a făcut să-mi urce nivelul adrenalinei din sânge.

— Ce s-a întâmplat?

— Vino odată, a spus, m-a luat de mână și am ieșit în grabă din bucătărie. Dau știri.

Deși sufrageria era plină, m-am lovit de o liniște deplină; se uitau cu toții la televizorul nostru cu ecran mare, unde Chera Kimiko vorbea cu o voce gravă, privind în camera de filmat.

„... poliția anunță populația să-și păstreze calmul, deși este al treilea adolescent care a fost dat dispărut. Se întreprind cercetări și am primit asigurări că poliția are mai multe piste viabile.

Reluăm știrea, un elev al liceului Broken Arrow, fotbalist și el, a fost dat dispărut. Numele său este Heath Luck.”

Am simțit că mi se înmoaie picioarele și aș fi căzut dacă nu m-ar fi prins Erik pe după talie și nu m-ar fi așezat pe canapea. Am ascultat-o pe Chera în

continuare, cu respirația întretăiată.

„Mașina lui Heath a fost găsită parcată în apropiere de Casa Noptii, însă Marea Preoteasă a școlii, Neferet, a dat asigurări poliției că acesta nu a pătruns în incinta școlii și că nu a fost văzut acolo. Desigur, s-au făcut multe speculații în legătură cu aceste dispariții, mai ales că, potrivit raportului medicului legist, cauza morții celorlalți doi adolescenți dați dispăruți este pierderea de sânge cauzată de mușcături și de răni multiple. Și, deși se știe că vampirii nu mușcă atunci când se hrănesc cu sângele oamenilor, rănilor urmează totuși un tipar care amintește de hrănirea vampirilor. Trebuie să vă reamintim că vampirii și-au luat angajamentul în fața legii să nu se hrănească cu sângele unei ființe umane împotriva voinței acesteia. La orele 22 vom avea mai multe informații, pe care vi le vom transmite în cel mai scurt timp...”

— Aduceți-mi un castron, ca mi se face rău! am reușit să strig, în ciuda vâjâitului din cap.

M-am trezit imediat cu un castron în brațe și m-am pus pe vomitat.

CAPITOLUL 26

— Ia, Zoey, o să-ți fie mai bine dacă-ți clătești gura cu asta. Am luat fără să mă uit ce mi-a dat Erin și m-am simțit ușurată când am realizat că era doar apă rece. Am scuipat-o apoi în castronul ăla scârbos în care vomitasem.

— Îhh, luați-l de aici - am spus, reținându-mi un icnet când am simțit mirosul. Îmi venea să-mi acopăr fața cu mâinile și să mă pun pe plâns, dar eram conștientă că toată lumea din cameră se uita la mine, așa că mi-am îndreptat ușor spatele și mi-am dat părul umed pe după urechi. Nu-mi puteam permite luxul să mă las pradă unui acces de panică. Deja mă gândeam la ce

trebuia să fac, ce era obligatoriu să fac, de dragul lui Heath. El conta cel mai mult în momentul ăsta, nu eu, nu nevoia mea de a mă scufunda într-o isterie totală. - Trebuie să mă duc la Neferet, am spus cu hotărâre și m-am ridicat, constatând cu surprindere că picioarele își făceau iar datoria.

— Vin cu tine, a spus Erik.

— Mersi, dar mai întâi trebuie să mă spăl pe dinți și să iau niște pantofi în picioare. - Aveam în picioare doar niște șosete mai groase, cât să cobor să mă uit la televizor. — Dau o fugă până în cameră și vin imediat. - Le-am simțit pe gemene pregătindu-se să vină cu mine. - Stați liniștite, imediat mă întorc, am zis și apoi am urcat în fugă scările.

Nu m-am oprit la ușa camerei mele, ci am continuat să merg pe hol, am făcut la dreapta și m-am oprit în fața camerei 124. Ridicaseam mâna să bat, dar n-am mai apucat, căci ușa s-a și deschis.

— Mă gândeam eu că ești tu, a spus Afrodita cu o privire rece, dar s-a dat într-o parte. Intră.

Am intrat și am fost surprinsă să văd că încăperea era văruiată într-o culoare pastelată, drăguță. Cred că mă așteptam să fie închisă la culoare și înspăimântătoare, ca o pânză de păianjen ucigaș.

— Ai cumva niște apă de gură? Tocmai am vomitat și mi-e o silă de nu mai pot.

A arătat din cap spre dulăpiorul cu medicamente de deasupra chiuvetei.

— E acolo. E curat paharul de pe chiuvetă.

Mi-am clătit gura și am profitat de ocazie ca să-mi adun gândurile. Când am fost gata, m-am întors spre ea. Am hotărât să n-o lălăi prea mult și am trecut direct la subiect.

— Cum îți dai seama dacă o viziune e adevărată sau e pur și simplu un vis?

S-a așezat pe unul dintre paturi și și-a dat pe spate

părul blond, lung și perfect.

— Ai un sentiment foarte puternic. Niciodată o viziune nu e o chestie banală, drăguță sau genul ăla cu floricele, cum vezi în filme. Dimpotrivă, sunt de tot rahatul. Cel puțin, alea adevărate. În general, dacă te simți ca dracu', probabil că e o viziune pe bune, n-ai visat. - Ochii ei albaștri m-au cercetat cu atenție. - Ai avut viziuni?

— Noaptea trecută am avut ceva ce am crezut că e un vis, mai exact un coșmar, dar acum încep să cred că a fost o viziune.

Colțurile gurii Afroditei s-au înălțat ușor.

— Nasol de tine.

Am schimbat imediat subiectul.

— Care e faza cu Neferet? Afrodita și-a luat o mină voit neutră.

— Ce vrei să spui?

— Cred că știi foarte bine ce vreau să spun. E ceva în neregulă cu ea și vreau să știu ce anume.

— Tu ești protejată, favorita, noua ei minune. Doar nu te aștepți să-ți suflu ție vreo vorbă?! Oi fi eu blondă, dar toantă nu sunt.

— Dacă tu chiar crezi asta, de ce m-ai mai avertizat să nu iau medicamentul pe care mi l-a dat?

Afrodita și-a ferit privirea.

— Prima mea colegă de cameră a murit la o jumătate de an după ce a ajuns aici. Am luat medicamentul ăla și m-a... m-a afectat mult timp.

— Cum adică? Cum te-a afectat?

— M-a făcut să mă simt ciudat, detașată și nici n-am mai avut viziuni. Nu definitiv, doar câteva săptămâni. Iar apoi mi-a fost greu și să-mi aduc aminte cum arăta. - Afrodita a făcut o pauză. - O chema Venus, Venus Davis, a spus și m-a privit. De-aia mi-am ales eu numele de Afrodita. Eram cele mai bune prietene și ni se părea super, a continuat ea și i-am citit tristețea în privire. Eu

m-am străduit să-mi aduc aminte de Venus și mi-am închipuit că vrei și tu s-o ții minte pe Stevie Rae.

— Chiar vreau și chiar am s-o țin minte. Mersi.

— Ar fi bine să pleci. Nu e avantajos pentru niciuna dintre noi să se afle că ai stat de vorbă cu mine, a spus Afrodita.

Mi-am dat seama că probabil avea dreptate și am luat-o spre ușă, dar vocea ei m-a făcut să mă opresc.

— Dă impresia că e bună, dar nu e așa. Lumina nu e tot aia cu binele, iar întunericul nu e întotdeauna tot aia cu răul.

„Întunericul nu este întotdeauna echivalent cu răul, la fel cum lumina nu aduce întotdeauna binele.”

Avertismentul Afroditei îmi amintea de ceea ce-mi spusese Nyx în ziua în care fusesem însemnată.

— Cu alte cuvinte, să am grijă cu Neferet și să nu am încredere în ea, am spus.

— Mda, dar nu știi de la mine.

— Ce să știi? Nici măcar nu stăm de vorbă în momentul de față. Am închis ușa în urmă și m-am dus iute în camera mea, m-am spălat pe față, pe dinți, mi-am tras niște încălțări în picioare și apoi m-am întors în sufragerie.

— Ești gata? m-a întrebat Erik.

— Venim și noi, a spus Damien și a făcut semn și spre gemene, Jack și Drew.

Mă pregăteam să-i refuz, dar cuvintele nu-mi mai ieșeau. Adevărul e că mă bucuram să-i văd alături de mine, că simțeau nevoia să strângă rândurile în jurul meu și să mă protejeze. Mult timp îmi făcusem griji că puterile neobișnuite pe care le aveam și Semnul bizar dăruit de zeiță aveau să facă din mine o ciudățenie a naturii și că n-am să mă integrez, că n-o să am prieteni, însă părea să se întâmple exact contrariul.

— Bine, hai să mergem, am spus și am luat-o spre ușă.

Nu eram prea sigură ce o să-i spun lui Neferet, tot ce știam era că nu puteam să mai tac și că aveam un sentiment îngrozitor că așa-zisul meu vis fusese de fapt o viziune, iar „spiritele” alea pe care le văzusem eu nu erau doar niște fantome. Și, cel mai important lucru, mi-era teamă că îl răpiseră pe Heath. M-am cutremurat până în măduva oaselor când m-am gândit ce implica asta că deve-nise Stevie Rae, dar, chiar și așa, Heath dispăruse, iar eu cred că știam cine, dacă nu cumva ce, îl răpise.

Nu ajunseserăm la ușă când aceasta s-a deschis și înăuntru a alunecat Neferet, învăluită de mirosul iernii. Era urmată de detectivii Marx și Martin. Aceștia erau îmbrăcați cu geci albastre de puf, închise cu fermoar până la gât. Aveau căciulile pline de zăpadă și nasul roșu. Ca de obicei, Neferet era aranjată și părea sigură pe sine, stăpână pe situație.

— Zoey, ce bine că ești aici. Așa nu mai trebuie să te caut. Domnii polițiști au vești proaste și ar dori să stea un pic de vorbă cu tine.

N-am catadicsit să mă uit la Neferet și am simțit-o încordându-se când le-am răspuns direct polițiștilor.

— Am auzit deja la știri că Heath a dispărut. Dacă pot să vă ajut cu ceva, vă stau la dispoziție.

— Am putea merge din nou în bibliotecă? a întrebat detectivul Marx.

— Sigur, a spus Neferet cu amabilitate.

Am pornit în urma lui Neferet și a polițiștilor, dar apoi m-am oprit să mă uit la Erik.

— Noi așteptăm aici, a spus el.

— Cu toții, a completat Damien.

Am dat din cap. Simțindu-mă un pic mai bine, m-am dus în bibliotecă. Imediat ce-am intrat în încăpere, detectivul Martin a început să-mi pună întrebări.

— Zoey, poți să-mi spui unde ai fost în această dimineață între orele 6:30 și 8:30?

Am încuviințat din cap și am spus:

— La mine în cameră. Pe la ora asta vorbeam cu bunica la telefon, iar apoi am făcut schimb de mesaje cu Heath. - Mi-am băgat mâna în buzunarul de la blugi și am scos de acolo telefonul mobil. - Nici măcar n-am șters mesajele. Puteți să vă uitați, dacă vreți.

— Zoey, nu ești obligată să-i dai telefonul, mi-a spus Neferet. Am făcut un efort și i-am zâmbit.

— Nu-i nimic, nu mă deranjează.

Detectivul Marx mi-a luat telefonul și s-a apucat să-mi umble prin mesaje, copiindu-le pe un carnețel.

— L-ai văzut pe Heath azi de dimineață? m-a întrebat detectivul Marx.

— Nu. M-a întrebat dacă poate să vină să mă vadă, dar i-am zis că nu.

— Aici scrie că aveai de gând să te vezi cu el vineri, a spus detectivul Marx.

Am simțit cum Neferet mă fixa cu o privire tăioasă. Am inspirat adânc. Singura posibilitate era să mă țin cât mai aproape de adevăr.

— Mda, aveam de gând să ies cu el vineri după meci.

— Zoey, știi prea bine că regulile școlii îți interzic să continui să ieși cu ființele umane din viața ta anterioară, a zis ea și am remarcat pentru prima oară dezgustul cu care a spus „ființe umane”.

— Știu, îmi pare rău. - Era adevărat ce spuseseam, numai că omisesem ici-colo câteva detalii, adică suptul sângelui, Impregnarea și faptul că nu mai aveam încredere în Neferet. - Numai că Heath și cu mine ne știm de atâta timp, încât mi-a fost greu să o rup pur și simplu cu el, deși știam că așa ar trebui. M-am gândit că ar fi mai simplu dacă ne-am întâlni și i-aș spune în față, o dată pentru totdeauna, de ce nu mai trebuie să ne vedem. Aveam de gând să-ți spun, dar voiam să-mi rezolv singură problema.

— Și, deci, azi de dimineață nu v-ați văzut? a repetat detectivul Marx întrebarea.

— Nu. După ce am terminat cu mesajele m-am culcat.

— Poate cineva să confirme că erai la tine în cameră la ora aia și că dormeai? a întrebat detectivul Martin și mi-a dat înapoi telefonul.

— Domnilor - a spus Neferet cu o voce tăioasă - v-am spus deja ce pierdere enormă a suferit Zoey nu mai departe de ieri. A murit colega ei de cameră. Cum ar putea să confirme cineva unde se afla...

— Ăă, scuză-mă, Neferet, dar, de fapt, n-am dormit singură. Prietenele mele, Shaunee și Erin, nu au vrut să mă lase singură, așa că au venit la mine în cameră și au dormit cu mine.

N-am pomenit nimic de Damien. N-avea niciun sens să-i fac necazuri bietului de el.

— O, ce drăguț din partea lor, a spus Neferet cu blândețe, trecând brusc de la atitudinea de vampir periculos la cea de mamă iubitoare. Am încercat să ignor gândul că nu mă mai păcălea ea pe mine.

— Aveți idee unde ar putea fi Heath? l-am întrebat pe detectivul Marx, pentru că, dintre cei doi, el îmi plăcea mai mult.

— Nu. l-am găsit mașina nu foarte departe de zidul școlii, dar ninge așa de tare, încât toate posibilele urme au fost complet acoperite.

— Eu aș spune că, în loc să irosiți timpul interogându-mi mie novicea, mai bine l-ați căuta pe adolescentul acela prin șanțuri, a spus Neferet pe un ton așa de dur, încât îmi venea să urlu.

— Ce vreți să spuneți, doamnă? a întrebat Marx.

— Mie mi-e foarte clar ce s-a întâmplat. Băiatul încerca s-o revadă pe Zoey. Nu mai departe de luna trecută s-a cățărât cu prietena aceea a lui pe zidul școlii noastre ca s-o scoată de aici, a spus Neferet cu un gest

indiferent. Atunci era băut și drogat și probabil că și azi-dimineață la fel. Zăpada a fost prea mult pentru el și probabil că o fi căzut în vreun șanț pe undeva. Nu acolo sfârșesc de obicei bețivii?

— Doamnă, el nu este un bețiv, e un copil. Iar părinții și prietenii lui spun că nu s-a mai atins de băutură de o lună.

Râsul ușurel al lui Neferet trăda cât de puțină crezare dădea spuselor lui. Spre surprinderea mea, Max a ignorat-o și m-a privit cu atenție.

— Ce părere ai, Zoey? Ați fost împreună câțiva ani, nu-i așa? Ai idee unde s-ar fi putut duce?

— Nu pe aici. Dacă îi găseați mașina pe strada Oak Grove Road, în Broken Arrow, v-aș fi putut spune pe unde e paranghelia. - Nu avusesem intenția să glumesc, mai ales după remarca răutăcioasă a lui Neferet la adresa lui Heath, dar am văzut că polițistul se abține să nu zâmbească și dintr-odată mi-a părut un tip de treabă, chiar abordabil. Înainte să-mi vină să mă răzgândesc, am izbucnit: Dar azi de dimineață am avut un vis ciudat, care e posibil să nu fi fost un vis, ci vreun soi de viziune despre Heath.

Glasul dur și apăsător al lui Neferet a străpuns tăcerea deplină care se lăsase.

— Zoey, până acum n-ai dat semne că ai avea o afinitate față de profeții și viziuni.

— Știu, am spus pe un ton voit șovăielnic și chiar ușor speriată, deși la partea cu sperietura chiar nu mă prefăceam. Dar e prea ciudat că l-am visat pe Heath lângă zidul estic, unde a și fost înșfăcat.

— Cine l-a înșfăcat, Zoey? m-a întrebat detectivul Marx pe un ton presant, semn că mă lua foarte în serios.

— Nu știu, am spus, și chiar nu mințeam. Dar știu că nu erau nici novici, nici vampiri. În visul meu, patru siluete cu mantii îl târau după ele.

— Ai văzut unde s-au dus?

— Nu, m-am trezit strigându-l pe Heath, am continuat eu și ochii mi s-au umplut de lacrimi sincere. Poate ar fi bine să căutați în jurul școlii. E ceva acolo, ceva care îi răpește pe puștii ăștia, dar nu suntem noi de vină.

— Bineînțeles că nu suntem noi de vină, a spus Neferet. - A venit la mine, m-a cuprins cu brațul și m-a bătut ușurel pe umăr, liniștindu-mă cu vorbe de mamă iubitoare. - Domnilor, cred că Zoey a avut parte de suficientă suferință pentru o singură zi. Am să vi le prezint pe Shaunee și pe Erin, care sunt convinsă că îi vor con-firma alibiul.

Cuvântul „alibi” mi-a dat fiori pe șira spinării.

— Dacă îți mai aduci aminte de ceva sau mai ai vreun vis ciudat, te rog nu ezita să iei legătura cu mine, fie zi, fie noapte, a spus detectivul Marx.

Era a doua oară când îmi lăsa cartea lui de vizită, chiar că era insistent tipul. Am luat cartea de vizită și i-am mulțumit. Apoi, în timp ce Neferet îi conducea afară din încăpere, detectivul Marx a ezitat o clipă și s-a întors spre mine.

— Sora mea geamănă a fost însemnată și s-a Transformat acum cincisprezece ani, mi-a spus încet. Suntem încă apropiați, deși ea ar fi trebuit să-și uite familia umană. Când spun că poți să mă suni oricând și să-mi spui orice, poți să mă crezi și poți să ai și încredere în mine.

— Detectiv Marx? a strigat Neferet din pragul ușii.

— Îi mulțumeam încă o dată lui Zoey și îi spuneam cât de rău îmi pare pentru colega ei de cameră, a spus el calm, ieșind cu pași mari din încăpere.

Am rămas pe loc și am încercat să-mi adun gândurile. Sora lui Marx era vampir? Hm, de fapt, nu era chiar așa de ciudat. Mai ciudat era că încă o mai iubea. Poate că e de încredere.

Ușa s-a închis cu un zgomot ușor și am tresărit.

Neferet stătea cu spatele lipit de ușă și mă privea cu atenție.

— L-ai Impregnat pe Heath?

Deodată m-a cuprins o frică teribilă. Avea să-mi citească gândurile. Mă mințisem singură, nici nu mă puteam compara cu această Mare Preoteasă. Apoi am simțit mângâierea unei brize inconfundabile... căldura unui foc nevăzut... prospețimea ploii primăvăratice... dulceața vegetală a unei pajiști mănoase..., iar spiritul mi-a fost copleșit de forța elementelor. Stăpânită de un suflu nou de încredere, am privit-o pe Neferet în ochi.

— Dar mi-ai spus că nu l-am Impregnat. Mi-ai spus că ce s-a petrecut între mine și el acolo sus, pe zid, nu putea să ducă la Impregnare, am spus și m-am străduit să par nedumerită și supărată.

Umerii i s-au relaxat aproape imperceptibil.

— Nu cred că l-ai Impregnat atunci. Spui că de atunci n-ai mai fost cu el? Nu te-ai hrănit din nou din el?

— Din nou? am spus șocată, exact cum mă simțeam ori de câte ori mă lăsam purtată de gândul neliniștitor, dar totuși ispititor, de a mă hrăni din Heath. Dar nu m-am hrănit în adevăratul sens al cuvântului, nu?

— Nu, sigur că nu, m-a liniștit Neferet. Ce-ai făcut atunci a fost cu totul lipsit de importanță. Numai că visul tău m-a făcut să mă întreb dacă ai mai fost cu prietenul tău.

— Fostul prieten, am spus aproape pe negândite. Nu, dar mi-a tot trimis mesaje și m-a sunat o grămadă în ultima vreme, așa că m-am gândit că ar fi bine să mă întâlnesc cu el și să încerc să-l fac să înțeleagă o dată pentru totdeauna că nu ne mai putem vedea, îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți spun, dar chiar voiam să-mi rezolv singură problema, că doar eu m-am băgat în asta și ar fi cazul s-o rezolv tot singură.

— Îți apreciez simțul răspunderii, dar nu cred că a fost înțelept din partea ta să le dai polițiștilor impresia că

visul tău a fost o viziune.

— Da, dar părea așa de real, m-am justificat.

— Sunt convinsă. Zoey, ai luat medicamentul pe care ți l-am dat azi-noapte?

— Lichidul ăla albicios? Mda, mi l-a dat Shaunee.

Ea chiar mi-l dăduse, dar aruncasem porcăria aia în chiuveță. Neferet a părut și mai liniștită.

— Bravo! Dacă mai ai vise ciudate, vino la mine și am să-ți dau un preparat și mai puternic. Țsta ar fi trebuit să te lipsească de coșmaruri, dar se pare că am calculat greșit doza de care aveai nevoie.

Între noi fie vorba, mai calculase și altceva greșit în afară de doză.

— Mersi, Neferet, îți rămân recunoscătoare, i-am răspuns cu un zâmbet.

— Bine, acum ar trebui să te întorci la prietenii tăi. Îți poartă de grijă și sunt convinsă că sunt speriați.

Am dat din cap și am mers cu ea înapoi în sufragerie, atentă să nu-mi trădez dezgustul când m-a îmbrățișat de față cu toată lumea și mi-a spus la revedere cu o căldură maternă. De fapt, era exact ca o mamă, ca mama mea, Linda Heffer, femeia care mă trădase pentru un bărbat și căreia îi păsa mai mult de ea însăși și de aparențe decât de mine. Asemănarea dintre Neferet și Linda era din ce în ce mai evidentă.

CAPITOLUL 27

Ne-am așezat din nou împreună după ce au plecat, dar n-am vorbit mare lucru, în timp ce atmosfera revenea la normal. Am remarcat că nimeni n-a mutat de pe canalul local de televiziune. Războiul Stelelor trebuia să mai aștepte.

— Te simți bine? m-a întrebat într-un târziu Erik, cu blândețe. M-a cuprins din nou cu brațul și m-am lipit de el.

— Da, cred că da.

— Aveau polițiștii ceva vești despre Heath? m-a întrebat Damien.

— Nu mai mult decât ce am aflat deja, i-am răspuns. Sau, cel puțin, mie nu mi-au spus.

— Putem să ajutăm cu ceva? m-a întrebat Shaunee. Am clătinat din cap.

— Haideți să ne uităm la postul local și să vedem ce mai spun la știrile de la ora 10.

Au mormăit cu toții „bine” și ne-am instalat ca lumea, să ne uităm la reluările la Will și Grace până începeau știrile. Mă uitam eu la televizor, dar gândul îmi zbura la Heath. Aveam vreun sentiment ciudat în legătură cu el? Categorical. Dar era același gen de sentiment pe care îl avusesem în legătură cu Chris Ford și cu Brad Higeons? Nu, cred că nu. Nu știam cum să explic. Instinctul îmi spunea că Heath era în pericol, dar că nu era mort, cel puțin nu încă.

Cu cât mă gândeam mai mult la Heath, cu atât mai tare mă îngrijoram. Când în sfârșit au început știrile de seară, abia mai aveam răbdare să ascult poveștile despre viscolul neașteptat care blocase traficul și redusese drastic vizibilitatea în Tulsa și în împrejurimi. M-am foit neliniștită, în timp ce la televizor se derulau imagini din centrul orașului și de pe autostrăzi, înfiorător de pustii, ca după un război atomic.

N-au mai dat nimic nou despre Heath, decât un reportaj sumbru, în care se spunea că vremea îngreuna căutarea lui.

— Trebuie să plec, m-am trezit spunând și m-am ridicat înainte să-mi dau seama că habar n-aveam unde voiam să mă duc.

— Unde te duci, Z? m-a întrebat Erik.

M-am gândit un pic și mi-a venit un singur lucru în cap, o oază de fericire într-o lume care mă bombarda cu stres, confuzie și haos.

— Mă duc la grajduri, am spus, iar Erik și ceilalți m-au privit nedumeriți. Lenobia mi-a spus că pot s-o țesal pe Persefona ori de câte ori vreau, am explicat și am ridicat din umeri. Mă simt relaxată când o țesal, iar în momentul de față am nevoie de un pic de relaxare.

— Bine. Îmi plac caii. Hai s-o țesălăm pe Persefona, m-a aprobat Erik.

— Simt nevoia să fiu singură, am spus pe un ton mult mai dur decât voisem. M-am așezat din nou lângă el și mi-am strecurat mâinile într-ale lui. Iartă-mă, dar simt nevoia să mă gândesc și trebuie să fiu singură.

Ochii lui albaștri erau încărcăți de tristețe, dar mi-a zâmbit ușor.

— Ce-ar fi să te conduc până la grajd, după care mă întorc aici și mă uit la știri, poate mai dau ceva, până termini tu.

— Mi-ar face mare plăcere.

Nu-mi plăcea să citesc îngrijorarea pe fața prietenilor mei, dar nu aveam ce face ca să-i liniștesc. Nici nu ne-am mai luat alte haine pe noi. Grajdul nu era prea departe, iar frigul nu apuca să ne pătrundă până acolo.

— Zăpada asta e extraordinară, a remarcat Erik după ce am făcut câțiva pași pe trotuar.

Cineva încercase să dezăpezească, pentru că pe trotuar stratul era mai mic decât pe pământul dimprejur, dar zăpada cădea fără încetare, astfel încât plugurile nu țineau pasul cu ea și ne ajungea acum până sub genunchi.

— Țin minte că a mai nins așa când aveam șase-șapte ani. Eram în vacanța de iarnă și mă ofticam că nu aveam voie să lipsim de la școală.

Erik a mormăit ceva vag în chip de răspuns, după care am continuat să mergem în tăcere. De regulă nu aveam asemenea momente de liniște apăsătoare, dar de data asta era ciudat. Nu știam ce să spun, cum să mai

îndulcesc tăcerea.

Erik și-a dres glasul și a spus:

— Încă mai ții la el, nu? Adică mai mult decât la un fost prieten.

— Da, am recunoscut, pentru că Erik merita să afle adevărul, iar eu, una, eram sătulă de minciuni.

Ajunseserăm la ușa grajdului și ne-am oprit în pata gălbuie de lumină răspândită de felinar. Intrarea în grajd ne ferea de zăpada care cădea cu nemiluita și era ca și cum ne-am fi cuibărit într-o bulă din interiorul unul glob de zăpadă.

— Și eu? m-a întrebat Erik.

Mi-am înălțat privirea spre el și i-am spus:

— Țin și la tine, Erik. Mi-aș dori să pot îndrepta lucrurile, să fac să dispară tot ce e rău, dar nu pot. Și nu vreau să te mint în legătură cu Heath. Cred că l-am Impregnat.

I-am citit uimirea în priviri.

— De la faza aia de pe zid? Z, eram și eu de față și abia dacă ai gustat un pic de sânge. Pur și simplu nu vrea să te piardă, de-aia e atât de obsedat. Și nu pot să-l condamn, a adăugat cu un zâmbet crispat.

— Ne-am mai văzut.

— Ce?

— Acum câteva zile. Nu puteam să dorm și m-am dus la Starbucks, în Utica Square, singură. Era acolo, lipea anunțuri cu Brad. Nu fusese în intenția mea să-l întâlnesc și, dacă aș fi știut că era acolo, nu m-aș mai fi dus. Îți jur, Erik.

— Și te-ai întâlnit cu el. Am dat din cap.

— Te-ai hrănit din el?

— S-a întâmplat fără voia mea. N-am vrut, dar s-a tăiat special, iar eu nu m-am putut abține. - L-am privit ținută, rugându-l din priviri să înțeleagă. Acum, că încăpea cea mai mică posibilitate să mă despart de Erik, îmi dădeam seama cât de puțin îmi doream să se întâmple

asta, lucru care nu putea totuși să-mi reducă din confuzia și din stresul cu care mă confruntam, cauzate de faptul că încă mai țineam la Heath. - Îmi pare rău, Erik. N-am vrut să se întâmple așa, dar s-a întâmplat, iar acum, că m-am pricopsit cu chestia asta cu Heath, nu știu ce să fac.

A oftat adânc și mi-a dat jos din păr niște fulgi de zăpadă.

— Și între noi e ceva, iar într-o bună zi, dacă trecem cu bine de afurisita asta de Transformare, o să fim la fel. Eu n-am să ajung un bătrân zbârcit, care o să moară cu câteva zeci de ani înaintea ta. Faptul că o să fim împreună n-o să fie motiv de bârfă pentru alți vampiri și pentru care să te urască ființele umane, ci o să fie ceva normal, exact cum trebuie să fie.

În clipa următoare m-a prins cu mâinile de ceafă, m-a tras aproape de el și m-a sărutat cu pasiune. Era rece și dulce. Mi-am pus mâinile pe după umerii lui și l-am sărutat și eu. La început voiam doar să-i alung suferința pe care i-o provocam, însă apoi ne-am sărutat din ce în ce mai pătimaș și ne-am lipit trupurile. Față de el nu simțeam dorința orbitoare de a-i bea sângele, cum mi se întâmpla cu Heath, dar îmi plăcea felul în care mă făceau să mă simt sărutările lui, înfierbântată și amețită. Pe scurt, îmi plăcea, mult de tot. Pe lângă asta, avea dreptate. Era normal să fim împreună, mai normal decât să fiu cu Heath.

Când ne-am oprit, gâfâiam amândoi și i-am cuprins lui Erik fața în palmă.

— Îmi pare rău.

Erik mi-a luat mâna și mi-a sărutat palma.

— Găsim noi o soluție.

— Sper, mi-am spus mai mult mie decât lui. - Apoi m-am îndepărtat de el și am pus mâna pe mânerul vechi al ușii.

— Mersi că m-ai condus. Nu știu când mă întorc. Să

nu mă aștepti, am spus și am dat să deschid ușa.

— Z, dacă într-adevăr l-ai Impregnat pe Heath, ar trebui să poți să-l găsești, mi-a spus Erik.

M-am oprit și m-am uitat înapoi spre el. Părea crispat și nefericit, dar mi-a explicat fără ezitare:

— Cât ȣesali iapa, gândește-te la el, strigă-l. Dacă o să poată, o să vină. Dacă nu poate, dacă Impregnarea este suficient de puternică, e posibil să îți dai seama unde este.

— Mersi, Erik.

Mi-a zâmbit, dar nu era fericit.

— Ne vedem mai încolo, Z, a spus și s-a îndepărtat, înghițit curând de nămeți.

Căldura și mirosul de fân amestecate cu mirosul curat de cal contrastau puternic cu frigul și zăpada de afară. Grajdul era slab luminat, de câteva felinare care răspândeau o lumină blândă. Se auzeau zgomote ușoare de cai adormiți sau mestecând. Unii dintre ei fornăiau, ai fi zis că sforăie. M-am uitat în jur după Lenobia, în timp ce-mi scuturam zăpada de pe tricou și din păr, și am luat-o spre încăperea în care ȣineau harnașamentul, dar părea destul de evident că nu eram decât eu și caii.

Foarte bine. Simȣeam nevoia să meditez fără să trebuiască să explic ce căutam aici pe furtuna asta de zăpadă, în toiul nopții.

Bun, îi spuseseam lui Erik adevărul despre Heath și nu îmi dăduse papucii. Desigur, în funcție de cum evoluau lucrurile cu Heath, putea totuși să-mi dea papucii. Cum Dumnezeu se descurcă târfurile alea care umblă cu o armată de tipi în același timp? Eu cu doi și dădeam pe dinafară. În sentimentul de vină care mă cuprinsese s-au insinuat zâmbetul sexy al lui Loren și vocea lui incredibilă. Mi-am mușcat buzele și am luat o ȣesală și un pieptăn pentru coamă. Hm, de fapt, cam aveam trei tipi, iar asta era deja o nebunie în toată regula. În momentul ăla am decis că aveam și așa

suficiente probleme, fără să mai pun la socoteală și flirtul ăla ciudat, care Dumnezeu știe dacă existase cu adevărat, între mine și Loren. Numai când mă gândeam că Erik ar putea afla în ce fel îmi dezvelisem pielea în fața lui Loren, și mă lua cu fiori. Îmi venea să-mi dau eu singură papucii. De acum înainte aveam să-l evit pe Loren, iar dacă nu era posibil, aveam să mă port cu el ca și cu oricare alt profesor, adică adio flirt. Acum trebuia să văd ce fac cu Erik și cu Heath.

Când am deschis grajdul Persefonei și i-am spus ce fetiță drăguță și dulce era, a furnăit adormită și a tresărit, iar când am sărutat-o pe boticul moale, m-a atins cu buzele pe față. A scos un sunet ca un oftat și s-a sprijinit pe trei picioare când am început s-o țesal.

Nu puteam să mă gândesc cum să rezolv problemele cu Erik și cu Heath până ce Heath nu era în siguranță. Am refuzat să mă gândesc că n-o să fie niciodată în siguranță, că n-o să mai fie găsit niciodată în viață. Am încercat să-mi alung bălmăjeala, zarva și nedumerirea care puseseră stăpânire pe mintea mea. De fapt, nu era nevoie să-mi spună Erik că e posibil să-l găsesc pe Heath. Era unul dintre multele lucruri care mă preocupaseră toată noaptea. Adevărul deloc măgulitor era că mi-era frică, frică de ce aveam să găsesc sau să nu găsesc, și că n-am să fiu suficient de puternică încât să fac față oricăreia dintre cele două situații. Moartea lui Stevie Rae mă lăsase fără vlagă și nu eram sigură că eram în stare să salvez pe cineva.

Dar, pe de altă parte, n-aveam de ales.

Și apropo de Heath... mi-a venit în minte ce copil simpatic fusese în școala primară. În clasa a treia era mult mai blond decât acum și avea un milion de vârtejuri. Din cauza asta părul îi stătea în toate direcțiile. În clasa a treia îmi spusese că mă iubește și că o să se însoare cu mine într-o bună zi. Eu eram în clasa a doua și nu l-am luat în serios. Adică, deși eram cam cu doi ani

mai mică decât el, eram cu aproape treizeci de centimetri mai înaltă. Era drăguț, dar era băiat, ceea ce era tot aia cu „stresant”.

Mă rog, poate că încă mai era stresant, dar crescuse și se împlinise. La un moment dat, între clasa a treia și a unsprezecea, începusem să-l iau în serios. Mi-am adus aminte de prima dată când mă sărutase cum scrie la carte și de cât de emoționată fusesem. Mi-am amintit ce dulce era și cum mă făcea el să mă simt frumoasă chiar și când eram răcită cobză și aveam nasul roșu. Și mi-am mai amintit ce gentleman de modă veche era. Îmi deschisese ușa și îmi cărăse manualele încă de la nouă ani.

Apoi m-am gândit la ultima dată când îl văzusem. Fusesse așa de sigur că noi doi trebuie să fim împreună și nu-i fusesse deloc frică de mine, încât se tăiase și-mi oferise sângele lui. Am închis ochii și m-am sprijinit de crupa moale a Persefonei, cu gândul la Heath și derulându-mi în minte amintiri cu el. Dintr-odată imaginile din trecutul nostru s-au schimbat și am avut un sentiment vag de întuneric, umed și rece și mi s-a făcut frică. Mi s-a tăiat respirația, dar am continuat să stau cu ochii închiși. Voiam să mă concentrez asupra lui ca data trecută, când, nu știu cum s-a făcut, dar l-am văzut în dormitorul lui, numai că de data asta era diferit. Era mai puțin clar, mai încărcat de emoții negative decât de dorință neastâmpăra-tă. M-am concentrat și mai mult și i-am urmat sfatul lui Erik, l-am strigat pe Heath.

— Heath, vino la mine. Haide, Heath. Vreau să vii acum la mine. Oriunde ai fi, pleacă de acolo și vino la mine! am spus cu putere, așa cum mă îndemna inima.

Nimic. Niciun răspuns. Nicio reacție. Doar un amestec de umezeală, frig și frică. Am strigat din nou:

— Heath! Vino la mine!

De data asta m-au copleșit frustrarea și disperarea, dar tot nu l-am văzut. Mi-am dat seama că nu putea să

vină la mine, dar nu știam unde e.

De ce-mi fusese atât de simplu să-l văd data trecută? Oare cum reușisem? Mă gândisem la Heath și atunci, exact ca acum. Mă gândisem la...

Hm, la ce mă gândisem? Când mi-am dat seama ce mă condusesse spre el data trecută, am simțit că mă îmbujorez. Nu mă gândisem la ce puștan drăguț fusese sau la cât de frumoasă mă făcea să mă simt, ci mă gândisem la sângele lui... că i-l beam... la pofta teribilă pe care mi-o făcea.

Ei, bine, păi atunci...

Am inspirat adânc și m-am gândit la sângele lui Heath. Am simțit o dorință fluidă, pătimasă, cremoasă, electrizantă... Focul care îmi mocnea înainte în lăcașurile trupului a început să ardă cu o flacără vie. Și cum o mistuia dorința... Voiam să-i beau sângele dulce al lui Heath, în timp ce el îmi potolea setea de mângâiere, de trupul lui, de gustul lui...

Întunericul fără noimă care îmi apăruse în minte a dispărut atât de brusc, încât m-a șocat. Era încă întuneric, dar vedeam foarte bine. La început nu știam ce văd. Încăperea avea ceva ciudat, era mai degrabă un intrând într-o peșteră sau un tunel. Avea pereți rotunjiți și umezi. Era totuși un pic de lumină, de la o lampă chioară și afumată, care atârna de un cârlig ruginit. Restul era cufundat în întuneric. Ceea ce am luat la început drept o grămadă de țoale murdare, s-a mișcat și a gemut. De data asta nu mai era ca și cum m-aș fi uitat pe gaura cheii, ci ca și când aș fi plutit, iar când am recunoscut sunetul, am plutit spre el.

Stătea chircit pe o saltea mizerabilă. Avea gleznele și încheieturile prinse cu bandă adezivă și câteva răni care îi sângerau pe gât și pe brațe.

— Heath! I-am strigat. Nu mi s-a auzit glasul, dar el a ridicat imediat capul, de parcă aș fi țipat.

— Zoey, tu ești? - A deschis ochii larg, s-a așezat în

fund și și-a rotit sălbatic privirea împrejur. - Pleacă de aici, Zoey! Sunt nebuni. Or să te omoare, așa cum i-au omorât și pe Chris și pe Brad.

A început să se zbată în încercarea disperată de a rupe banda adezivă, deși tot ce reușea era să-și facă încheieturile rănite să-i sângereze și mai tare.

— Heath, încetează! Stai liniștit, sunt bine. Nu sunt aici cu adevărat.

S-a oprit și a mijit ochii împrejur, de parcă ar fi încercat să mă zărească.

— Dar te aud.

— Mă auzi în mintea ta, Heath, acolo mă auzi. E din cauză că te-am Impregnat, iar acum suntem legați.

M-am trezit că zâmbește.

— E super, Zo.

Am tras o strâmbătură în gând.

— Bine, Heath, hai, concentrează-te. Unde ești?

— Zo, n-o să-ți vină să crezi, dar sunt sub Tulsa.

— Ce vrei să spui, Heath?

— Mai ții minte ce ne spunea proful Shaddox la istorie despre tunelurile săpate pe sub oraș în anii '20, din cauza chestiei ăleia cu lăsatul de băutură?

— Prohibiție îi zice.

— Așa. Ei, acolo sunt eu.

Pentru o clipă n-am știut ce să spun. Îmi aminteam vag că învățasem la istorie despre tuneluri, dar nu-mi venea să cred că-și mai amintea și Heath, care nu era tocmai premiantul clasei.

Ghicindu-mi parcă nedumerirea, a spus cu un zâmbet larg:

— Era vorba de băutură pe șestache și mi s-a părut super. M-am strâmbat iar în gând și am zis:

— Heath, mai bine spune-mi cum să ajung acolo.

A clătinat din cap și pe față i s-a așternut încăpățânarea pe care i-o cunoșteam atât de bine.

— Nici prin gând nu-mi trece. Or să te omoare.

Anunță poliția, să trimită vreo echipă SWAT sau ce-or ști ei.

Exact asta voiam și eu să fac, să mă caut de cartea de vizită a detectivului Marx, să-l sun și să preîntâmpin el nenorocirea. Dar mă tem că nu avea să fie posibil.

— Cine sunt oamenii ăștia? I-am întrebat. - Ce?

— ăștia care te-au răpit! Cine sunt?

— Nu sunt oameni, nici vampiri, deși beau sânge, dar nu sunt ca tine, Zo. Sunt..., s-a oprit cuprins de tremur. Sunt altceva, ceva nașpa.

— Ți-au băut sângele?

Numai gândindu-mă la asta mă cuprindea o asemenea furie, încât mi-era greu să mă stăpânesc. Îmi venea să urlu: „E al meu!” M-am străduit să inspir adânc de câteva ori, în timp ce el îmi răspundea.

— Da, au băut, a spus Heath cu o strâmbătură. Dar nu le convine deloc. Zic că sângele meu are un gust ciudat. Cred că d-aia nu m-au omorât încă. - A înghițit în sec și s-a făcut mai palid la față. - Nu e ca atunci când îmi bei tu sângele, Zo. Atunci îmi place. Ce fac ei e... dezgustător. De fapt, ei sunt dezgustători.

— Câți sunt? am spus printre dinți.

— Nu știu exact. E atât de întuneric aici și vin întotdeauna în grupuri, înghesuți unii într-alții de parcă le-ar fi frică să stea singuri. Mai puțin trei dintre ei. Pe unul îl cheamă Elliot, mai e una, Venus, și pe alta o cheamă Stevie Rae.

Mi s-a pus un nod în stomac.

— Stevie Rae are părul scurt, blond și cârlionțat?

— Da. Ea e șefa.

Heath tocmai îmi confirmase lucrul de care mi-era cel mai frică. Nu puteam să sun la poliție.

— Bun. Heath, vin după tine. Spune-mi cum să dau de tunel.

— O să vii cu poliția?

— Da, am mințit eu.

— Ba nu. Minți.

— Ba nu mint!

— Zo, îmi dau seama că minți. Simt. E de la legătura aia dintre noi, a spus el cu un zâmbet larg.

— Heath, nu pot să aduc poliția.

— Atunci nu-ți spun unde sunt.

Dintr-un capăt al tunelului s-a auzit un fojgăit care îmi amintea de sunetul pe care îl scoteau cobaii când fugeau prin labirint la experimentele de la cursurile speciale de biologie. Lui Heath i-a înghețat zâmbetul pe buze, și roșeața care îi revenise în obraji cât timp stătuserăm de vorbă a dispărut.

— Heath, nu avem timp de așa ceva. - A clătinat din cap. Ascultă-mă! Am puteri speciale. Acele... - am șovăit, neștiind cum să numesc adunătura aia de creaturi printre care se afla și cea mai bună prietenă a mea - chestii n-au cum să-mi facă rău.

Heath a tăcut, dar nu părea convins, iar zgomotele alea erau din ce în ce mai puternice.

— Ai spus că îți dai seama că mint din cauza legăturii dintre noi. Probabil că funcționează în ambele direcții, deci sigur îți dai seama și că spun adevărul. - Părea să cedeze, așa că am continuat: Gândește-te bine. Ai spus că-ți aduci aminte de unele lucruri din noaptea aia în care m-ai găsit la muzeul Philbrook. Eu te-am salvat în noaptea aia, Heath, nu poliția și nici un vampir adult. Eu te-am salvat și pot s-o fac din nou, am spus mai sigură pe mine decât mă simțeam. Spune-mi unde ești.

S-a gândit un pic și, când tocmai mă pregăteam să țin din nou la el, a spus în sfârșit:

— Știi unde e gara aia veche din centru?

— Da, se vede de la Centrul de Arta Spectacolului, unde am fost noi să vedem Fantoma de la operă anul trecut de ziua mea, nu?

— Exact. M-au dus în subsol. Au intrat pe un soi de ușă cu gratii. E veche și ruginită, dar se ridică. Tunelul

începe de la gura de scurgere și ține până aici, unde sunt eu.

— Bine, o să...

— Stai, că nu e tot. Sunt o mulțime de tuneluri.

Seamănă mai mult cu niște peșteri. Nu sunt mișto, cum mă gândeam eu când am învățat la istorie, sunt întunecoase, umede și nasoale. Mergi pe ăla din dreapta ta și apoi ia-o tot la dreapta. Eu sunt la capătul unuia dintre ele.

— Bine, vin cât pot de repede.

— Ai grijă, Zo.

— O să am. Tu să ai grijă de tine!

— O să încerc. - Pe lângă fojgăială s-a mai auzit și un sâsâit. Dar cred că ar trebui să te grăbești.

CAPITOLUL 28

Am deschis ochii și am revenit în grajd, lângă Persefona. Respiram greu și asudam, iar iapa mă împungea cu botul și necheza ușor, îngrijorată. Am mângâiat-o pe cap și pe bot cu mâini tremurânde și i-am spus că totul o să fie bine, deși eram destul de sigură că nu era adevărat.

Vechia gară din centru era la vreo unsprezece kilometri, într-o zonă necirculată și cufundată în beznă, sub un pod mare și îngrozitor, care făcea legătura dintre o parte și cealaltă a orașului. Pe vremuri era foarte aglome-rată, circulată neîntrerupt de trenuri de pasageri și de marfă. Numai că în ultimii câțiva zeci de ani nu mai era deschisă pasagerilor. Știu asta pentru că bunica a vrut să mă ia într-o călătorie cu trenul când am împlinit treispre-zece ani și a trebuit să mergem până în Oklahoma City, să luăm trenul de acolo. Afacerea cu transportul de marfă avusese și ea de suferit, în mod normal nu mi-ar fi luat decât câteva minute să ajung de la Casa Noptii până la gară. Numai că acum nu mă aflu

deloc în împrejurări normale.

La știrile de la ora 10 spusese că drumurile erau impracticabile, iar de atunci trecuseră... m-am uitat la ceas și am clipit uimită... câteva ore. Nu puteam să merg cu mașina. Aș putea să merg pe jos, dar simțeam că trebuia să mă grăbesc și nu ajungeam suficient de repede.

— la calul.

Și eu, și Persefona am tresărit la auzul glasului Afroditei. Stătea sprijinită de ușa grajdului, palidă și gravă.

— Arăți ca naiba, i-am spus.

— Viziunile sunt o chestie nasoală, a răspuns ea cu o umbră de zâmbet.

— L-ai văzut pe Heath? am întrebat-o și iar mi s-a pus un nod în stomac. În nici o viziune de-a Afroditei nu erau floricele și veselie, ci numai nenorociri și moarte, întotdeauna.

— Mda. - Și?

— Și dacă nu te sui mai repede pe cal și nu-ți miști fundul acolo unde e el băgat, o să moară. - A făcut o pauză și m-a privit în ochi. Asta dacă mă crezi.

— Te cred, am spus fără ezitare.

— Atunci ia-o naibii din loc mai repede!

A intrat în grajd și mi-a dat un frâu pe care nici nu văzusem că-l avea în mână. Cât timp i l-am pus Persefonei, Afrodita s-a făcut nevăzută și s-a întors cu o șa și cu un valtrap. În tăcere, am început amândouă să o pregătim de plecare, timp în care Persefona a stat complet nemișcată, simțindu-ne, cred, încordarea. Când a fost gata, am scos-o din grajdul ei.

— Anunță-ți prietenii mai întâi, mi-a spus Afrodita. - Ce?

— Nu poți să înfrângi singură cheștiile alea.

— Dar cum să vină și ei cu mine?

M-a luat durerea de stomac și mi s-a făcut așa de

frică, încât au început să-mi tremure mâinile și nu reușeam să pricep ce naiba spunea Afrodita.

— Nu pot merge cu tine, dar pot să te ajute.

— Afrodita, nu am timp de ghicitori. Ce naiba vrei să spui?

— Un drac, nici eu nu știu, a spus ea supărată, cum mă simțeam și eu. Știu doar că pot să te ajute.

Am deschis telefonul și, dând frâu liber instinctului și rugându-mă în mintea mea la Nyx să mă îndrume, am sunat-o pe Shaunee. Mi-a răspuns din prima.

— Care e treaba, Zoey?

— Vreau să vă rog pe tine, pe Erin și pe Damien să vă duceți undeva cu toții și să vă invocați elementele, cum ați făcut pentru Stevie Rae.

— Nici o problemă. Vii și tu?

— Nu, eu mă duc după Heath.

Din fericire, Shaunee n-a șovăit decât preț de câteva clipe, după care a spus:

— Bine. Cu ce putem să te ajutăm?

— Stați împreună, invocați-vă elementele și gândiți-vă la mine. Mă pricepeam de minune să par calmă, chiar și când simțeam că-mi explodează creierul.

— Zoey, ai grijă!

— O să am, stai liniștită.

„Mda, tu stai liniștită, că o să-mi fac eu griji cât pentru amândouă.”

— Erik n-o să fie prea încântat.

— Îmi dau seama. Spune-i... spune-i.. că o să...
ăă... o să vorbim mai încolo, când mă întorc.

Habar n-aveam ce altceva să spun.

— Bine, îi zic.

— Mersi, Shaunee. Ne vedem, am spus și am închis. M-am întors din nou către Afrodita: Ce sunt creaturile alea?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Dar ți-au apărut în viziune?

— Asta a fost a doua viziune în care mi-au apărut. Prima oară le-am văzut ucigându-i pe tipii ăia doi, a spus Afrodita și și-a dat o şuviță blondă de pe față.

Am văzut negru în fața ochilor.

— Dar n-ai suflat o vorbă. Doar pentru că sunt ființe umane și nu merită să le salvezi?

Afrodita m-a străfulgerat cu privirea.

— I-am spus lui Neferet. I-am spus totul despre puștii ăia din specia umană, despre creaturile alea, absolut tot. Dar atunci a început să spună că viziunile mele sunt false.

Mi-era la fel de evident că spune adevărul pe cât mi-era că Neferet avea o parte tenebroasă.

— Scuze, am spus. Nu știam.

— Mă rog, mi-a retezat-o. Trebuie să pleci, altfel prietenul tău o să moară.

— Fostul meu prieten, am spus.

— Mă rog. Hai că te ajut eu, a zis și m-a împins în sus, în șa. Ia asta cu tine - mi-a dat o pătură. Înainte să apuc să refuz, mi-a explicat: Nu e pentru tine. O să aibă el nevoie de ea.

M-am înfășurat în pătură, încântată de mirosul pielii de cal, un miros care mă aducea cu picioarele pe pământ. Am urmat-o pe Afrodita, care a luat-o spre ușile din spate ale grajdului și le-a dat în lături. Aerul era tăios, iar vântul stârnea mici vârtejuri de zăpadă și m-a luat cu tremur, dar era mai mult de la emoții și frică decât de la frig.

— E și Stevie Rae cu ei, mi-a spus Afrodita.

Am privit-o, dar avea privirea ațintită în noapte.

— Știu, am zis.

— Nu mai e cum era.

— Știu, am repetat, deși, la auzul propriilor mele cuvinte, mi s-a strâns inima. Mersi, Afrodita.

Și-a înălțat spre mine fața inexpresivă.

— Acum să nu te porți de parcă am fi prietene, m-a

avertizat.

— Nici prin gând nu-mi trece, am liniștit-o.

— Pentru că nu suntem prietene.

— În niciun caz, am spus și eram aproape sigură că se străduia să nu zâmbească.

— Mă bucur că suntem de acord în privința asta, mi-a zis ea. Și nu uita să te înconjori într-un vâl de tăcere și de beznă, ca să nu te vadă ființele umane până ajungi acolo. Nu ai timp pentru opriri.

— Mă descurc. Mersi că mi-ai adus aminte, am zis.

— Bine, hai, noroc, mi-a urat Afrodita.

Am apucat frâiele, am inspirat adânc, apoi am strâns din coapse și am mînat-o pe Persefona.

M-am afundat într-o lume paradoxală, albă, dar totuși întunecoasă. Descrierea cea mai potrivită era „furtună de zăpadă”. Fulgii nu mai erau mari și drăguți, ci adevărate cioburi minuscule de gheață. Vântul bătea constant și troienea zăpada. Am tras pătura pe cap, ca să mă feresc un pic de zăpadă, și am mînat-o pe Persefona la trap rapid. „Grăbește-te! Heath are nevoie de tine!” îmi urla în minte.

Am scurtat-o prin parcare și prin spatele școlii. Cele câteva mașini care mai erau în școală erau acoperite de zăpadă, iar în lumina tremurătoare a felinarelor, care li se reflecta pe capotă, arătau ca niște cărăbuși agățați pe o plasă. Am apăsat pe butonul din interior ca să deschid poarta. A încercat să se deschidă până la capăt, dar s-a împotmolit într-o movilă de zăpadă, iar eu și Persefona abia am avut loc să ne strecurăm afară. Am făcut la dreapta și m-am oprit un moment la adăpostul stejarilor care împrejmuiău incinta școlii.

— Suntem ca niște fantome... tăcute... nu ne vede nimeni. Nu ne aude nimeni - am murmurat prin vântul tânguitor și am fost uimită când totul în jurul meu a amuțit. Mi-a trecut ceva prin cap și am continuat. - Vântule, liniștește-te în preajma mea. Focule, încălzește-

mi calea. Apă, domolește zăpada înaintea mea. Pământule, adăpostește-mă când e nevoie. Spiritule, ajută-mă să nu mă las învinsă de frică.

Abia rostisem toate astea, când am văzut în jurul meu un licăr de energie. Persefona a fornăit și s-a dat un pic într-o parte și oaza noastră de liniște s-a deplasat parcă odată cu ea. Încă viscoalea și era frig și înfiorător de straniu, dar eu eram liniștită și protejată de elemente. Am plecat capul și am șoptit:

— Mulțumesc, Nyx, pentru harurile nemaipomenite pe care mi le-ai dat.

Am mai adăugat în mintea mea că speram că le meritam.

— Hai să-l salvăm pe Heath, i-am spus Persefonei.

A pornit cu ușurință la galop mic și am observat cu uimire că zăpada și gheața păreau să se dea din calea ei pe când ne afundam în noaptea magică, vegheate de zeiță, întruchiparea Noptii.

Călătoria a fost uimitor de rapidă. Am luat-o la galop pe strada Utica până la ieșirea spre autostrada spre Broken Arrow, care era blocată de bariere cu lumină intermitentă, avertizând că autostrada era închisă. Am zâmbit, am mânat-o pe Persefona pe lângă baricadă și am luat-o pe autostrada pustie. Am lăsat iapa în voia ei și a luat-o la galop spre centru. M-am agățat de ea și m-am lăsat jos, pe grumazul ei. Cu pătura fluturând în urma mea, probabil că arătam ca o eroină dintr-un vechi roman romantic și mi-am dorit să fi mers la galop spre un chef monstru, cu un tip pe care tatăl meu, regele, să-l considere nepotrivit, nu spre iad.

Am mânat-o pe Persefona spre ieșirea spre Centrul de Arta Spectacolului și spre vechea gară din spatele lui. Din centru și până la autostradă nu văzusem pe nimeni, dar acum mai zăream oameni ai străzii în apropierea stației de autobuz și câte un polițist ici-colo. „Suntem fantome... tăcute... nu ne vede nimeni, nu ne aude

nimeni”, am continuat să-mi spun în minte. Nimeni nu ne-a aruncat măcar o privire. Era ca și cum m-aș fi transformat cu adevărat în fantomă, un gând deloc liniștitor.

Am trecut pe lângă Centru, am strunit-o pe Persefona și am luat-o pe podul lat care trecea pe deasupra încrengăturii de șine vechi. Când am ajuns la jumătatea podului, am oprit-o pe Persefona și m-am uitat în jos, la clădirea părăsită a gării care se zărea dedesubt, cufundată în beznă și-n tăcere. Mulțumită doamnei Brown, fosta mea profă de arte de la liceul South Intermediate, știam că fusese pe vremuri o clădire frumoasă, în stil art deco, abandonată și jefuită până la urmă, când trenurile încetaseră să mai circule pe aici. Acum semăna cu o clădire din Gotham City, din revistele cu Batman, cu Cavalerul Negru. Da, știu, sunt cam prostovănă că citesc reviste din astea. Avea niște ferestre imense, arcuite, care mă duceau cu gândul la niște dinți rânjiți, între cele două turnuri asemănătoare unor castele bântuite.

— Iar noi trebuie să mergem acolo, jos, i-am spus Persefonei.

Respira greu de la alergătură, dar nu părea speriată și am sperat că ăsta era un semn bun, știți la ce mă refer, la faptul că animalele pot să simtă dacă o să se întâmple ceva rău.

Am traversat podul până la capăt și am găsit drumeagul lateral, stricat, care ducea la gară. Nu se vedea bine unde începeau șinele, pentru că era foarte întuneric. N-ar fi trebuit să fie o problemă pentru mine, o novice cu vedere nocturnă excelentă, dar chiar era. Adevărul e că eram moartă de frică, în timp ce Persefona o lua spre clădire, și am început s-o ocolesc încetișor, în căutarea intrării în subsol pe care mi-o descrisese Heath. Nu mi-a luat mult să dau peste ușa din zăbrele ruginite, aparent o barieră de netrecut. Nu mi-am permis să dau

Înapoi și să mă gândesc la cât de frică îmi era. Am descălecat-o pe Persefona și am dus-o în intrândul acoperit, ca să nu stea în vânt și în zăpadă. Am legat frâiele de o chestie de metal, i-am pus pătura pe spate și am mângâiat-o cât am putut de mult, i-am spus ce fetiță dulce și curajoasă era și că o să mă întorc îndată. Mă străduiam să cred ce-i spusese ei și am sperat că, dacă spun asta întruna, avea să se adeverească. Mi-era tare greu să mă îndepărtez de Persefona. Cred că nici nu-mi dădusem seama cât de bine îmi făcea prezența ei. Nu mi-ar fi stricat un pic de calm în timp ce mă postam în fața grilajului de fier și încercam să zăresc ceva în bezna de dincolo de el.

Nu vedeam nimic în afară de conturul neclar al unei încăperi enorme și întunecoase, subsolul clădirii prin care, din nefericire, bântuia cineva. Groaznic! „Aici e Heath”, mi-am reamintit, am apucat grilajul și am tras de el. S-a deschis fără dificultate, lucru care demonstra, cred eu, cât de des trebuie să fi fost folosit. Încă o dată, groaznic!

Subsolul nu era așa de îngrozitor cum mă gândisem eu. Printre barele de la ferestrele amplasate la nivelul solului se strecurau șuvițe de lumină difuză și îmi dădeam seama că încăperea fusese folosită probabil de oamenii străzii. Erau o grămadă de lucruri lăsate de ei: cutii mari, pături murdare, chiar și un cărucior de cumpărături. Cum Dumnezeu reușiseră oare să-l bage aici? Ciudat, dar nu era niciunul aici. Era ca un oraș-fantomă al oamenilor străzii, o chestie ciudată dacă mă gândesc la cum era vremea. Nu era oare noaptea momentul cel mai potrivit să te retragi la relativa căldură și la adăpostul pe care îl oferea subsolul ăsta în loc să încerci să cauți un loc uscat și călduros pe stradă sau să dormi îngrămădit pe jos? În plus, ninge de câteva zile bune, așa că, de fapt, încă-perea asta ar trebui să fie înțesată în primul rând de cei care aduseseră aici cutiile

și restul de lucruri.

Acum, dacă ne gândim că în subsolul ăsta se aciuaseră niște zombi înfiorători, avea mai mult sens că oamenii străzii îl abandonaseră.

„Nu te mai gândi la asta. Găsește gura de scurgere și apoi pe Heath.”

N-a fost greu să găsesc gura de scurgere. M-am dus în colțul cel mai întunecos și mai scârbos al încăperii și am văzut jos grilajul metalic. Mda, exact în colț, jos. Nici într-o mie de ani nu mi-ar fi trecut prin cap să ating scârboșenia aia, darămite să-l mai ridic și să intru prin el. Normal, asta trebuia să fac.

A fost la fel de ușor de ridicat capacul cum fusese și cu așa-zisa barieră de la intrare, ceea ce mi-a sugerat încă o dată că nu eram singura persoană/novice/om/creatură care intrase de curând pe aici. Era o scară metalică pe care am coborât vreo trei metri. Apoi mi-am dat drumul jos, în canal. Mda, exact asta era, tunelul mare și umed dintr-un canal de scurgere. A, și să nu uit, era și întunecos, al naibii de întunecos. Am rămas pe loc un moment, ca să-mi obișnuiesc ochii cu bezna profundă, dar nu puteam să stau acolo prea mult timp. Nevoia de a-l găsi pe Heath era ca o mâncărime pe sub piele care mă împingea de la spate.

— Ține-o tot la dreapta, am spus în șoaptă. Apoi am tăcut, pentru că până și șoapta asta provocase ecou în jurul meu. Am făcut la dreapta și am pornit cât de repede puteam.

Heath avusese dreptate, erau o mulțime de tuneluri care se tot ramificau și-mi aminteau de niște galerii săpate în pământ. La început am mai văzut indicii că oamenii străzii ajunseseră și aici, dar, după ce am făcut de câteva ori la dreapta, cutiile, gunoiul împrăștiat și păturile au dispărut. Umezeala și bezna erau atot-stăpânitoare. Tunelurile încetaseră să mai fie

circulare, netede și civilizate, cum mă așteptam eu, și deveneau un mare rahat.

Pereții arătau de parcă fuseseră scobiți de niște hobbiți beți mângă, din cărțile lui Tolkien (repet, știu că sunt prostovană). Era și frig, dar nu mă deranja prea tare.

Am ținut-o tot la dreapta, sperând că Heath știuse ce spune. Mi-a trecut prin cap să mă opresc un pic, ca să mă concentrez asupra sângelui lui, folosindu-mă astfel de Impregnarea noastră, dar simțeam că era așa de presant să ajung la el, încât n-am putut să mă opresc. Trebuia să-l găsesc pe Heath!!!

Le-am simțit mirosul înainte să le aud sâsâitul și viermuiala și să-i văd. Era mirosul ăla aiurea de vechi, de mucegăit, pe care îl simțisem de fiecare dată când îl zărisem pe vreunul dintre ei lângă zid. Mi-am dat seama că era duhoarea morții și m-am întrebat cum de n-o recunoscusem mai devreme.

Apoi întinericul cu care mă obișnuisem atât a fost străpuns de un licăr slab. M-am oprit ca să mă concentrez. „Haide, Z, că poți. Ai fost Aleasă de zeița ta. Ai spart fantomele vampirilor ălor. Poți s-o faci și pe asta fără nici o problemă.”

Încercam încă să mă „concentrez”, mai precis, să-mi fac curaj, când deodată l-am auzit pe Heath țipând. În clipa aia s-a terminat cu concentrarea și cu încurajarea interioară și am țâșnit spre Heath. Ar trebui probabil să vă explic că vampirii sunt mai puternici și mai rapizi decât ființele umane și, deși eu sunt doar o novice, sunt totuși o novice foarte ciudată. Așa că, atunci când spun că am țâșnit, chiar asta vreau să spun, am țâșnit ca din pușcă, în liniște. Am dat de ei în câteva secunde, lungi cât orele. Erau în intrândul de la capătul tunelului dărăpănat. Lampa pe care o remarcasem mai devreme atârna de un cui ruginit și arunca umbre grotești pe pereții rotunjiți, dar stricați. Se strânseseră în semicerc în

jurul lui Heath. El stătea pe salteaua mizerabilă, cu spatele lipit de zid. Nu știu cum, reușise să-și scoată banda adezivă de pe glezne, dar încheieturile îi erau încă bine legate. Avea o tăietură nouă pe brațul drept, iar mirosul sângelui lui era ademenitor și atotstăpânitor.

Asta m-a făcut să acționez. Heath era al meu, în ciuda nedumeririi mele în legătură cu sângele și a sentimentelor față de Erik. Heath era al meu și nimeni niciodată n-o să se hrănească din ce e al meu.

M-am precipitat prin cercul de creaturi sâsâitoare de parcă aș fi fost o bilă, iar ei popicele și m-am așezat lângă el.

— Zo! - a strigat el în culmea fericirii preț de o clipă, dar apoi, ca un bărbat ce era, a încercat să mă împingă în spatele lui. - Ai grijă! Au dinți și gheare foarte ascuțite. - Apoi mi-a șoptit: Nu ai adus o echipă SWAT cu tine?

Nu era greu să nu mă las împinsă în spatele lui. O fi el drăguț și tot ce mai vrei, dar era doar o ființă umană. L-am bătut ușurel pe mâinile legate cu care mă prinsese de braț și i-am zâmbit. Cu unghia de la degetul mare am tăiat banda adezivă gri care îi imobilizase mâinile și a făcut ochii mari la mine când și le-a putut depărta.

I-am zâmbit larg. Nu-mi mai era nici urmă de frică, eram doar tare ofticată.

— Ce-am adus eu e mai bun decât o echipă SWAT. Tu stai în spatele meu și uită-te.

Era rândul meu să-l împing pe Heath cu spatele la zid, să mă așez în fața lui și să mă întorc spre cercul care se strângea, format din... Îhh!... cele mai dezgustătoare ființe pe care le văzusem în viața mea. Cred că erau mai mult de zece. Aveau fețele palide și supte, iar ochii de un roșu murdar. Au mârâit și au sâsâit la mine și le-am văzut dinții ascuțiți și unghiile! Ahh! Aveau unghiile lungi și îngălbenite și păreau tare periculoase.

— Esste doar o novice, a sâsâit unul dintre ei.

Sssemnul nu face din ea un vampir, ci o ciudățenie.

M-am uitat la creatura care vorbise.

— Elliot!

— Am fosst Elliot, acum nu mai sssunt cel pe care îl cunoșteai - a spus, mișcându-și capul înainte și înapoi în timp ce vorbea, ca un șarpe. A mijit ochii strălucitori și a făcut o grimasă. - Sstai să vezi...

A pornit spre mine gheboșat, cu un mers de fiară. Celelalte creaturi s-au însuflețit, încurajate de atitudinea lui.

— Ai grijă, Zo, că vin să ne înhațe, a spus Heath și a încercat să mi se așeze în față.

— Ba nu, am spus. - Am închis ochii o clipă și m-am concentrat asupra puterii și căldurii flăcării, asupra forței sale de a curăți și de a distruge, și m-am gândit la Shaunee. - Pogoară-te asupra-mi, foc!

Am simțit că îmi ard palmele. Am deschis ochii și am ridicat mâinile, care răspândeau acum o flacără vie, gălbuie.

— Dă-te înapoi, Elliot! Erai un stresant și când trăiai, iar moartea n-a schimbat cu nimic lucrurile.

Elliot s-a dat înapoi de frica luminii pe care o răspândeam. Am făcut un pas înainte și mă pregăteam să-i spun lui Heath să vină după mine, ca s-o ștergem naibii mai repede de aici, dar vocea ei m-a împietrit.

— Te înșeli, Zoey. Moartea chiar a schimbat câte ceva. Mulțimea de creaturi s-a dat în lături, ca s-o lase să treacă pe Stevie Rae.

CAPITOLUL 29

Flacăra din palmele mele a devenit intermitentă și a pălit când atenția mi-a fost distrasă.

— Stevie Rae! am spus și am dat să merg spre ea, dar mi-am dat seama cum arăta și am rămas împietrită.

Arăta îngrozitor, mai rău decât în viziunea pe care

o avusesem eu. Nu era atât aerul ei fragil, paloarea și mirosul anormal pe care îl răspândea ceea ce o făceau să pară atât de schimbată, ci atitudinea ei. Când era în viață, Stevie Rae era cel mai bun om pe care îl cunoscusem vreodată. Acum însă, indiferent ce era, moartă, zombi, trezită din morți, pe scurt, era altfel. Avea o privire nemiloasă și inexpressivă, iar pe față nu i se citea nici o emoție, doar ura.

— Stevie Rae, ce-ai pățit?

— Am murit.

Vocea ei era numai umbra a ceea ce fusese înainte. Avea încă accentul din Oklahoma, dar era lipsit de dulceața de până acum și amintea mai degrabă de accentul pe care-l avea scursura societății.

— Ești fantomă?

— Fantomă? a rânjit ea. Nu, nu sunt fantomă.

— Deci, ești vie? am spus și am înghițit în sec, cuprinsă brusc de speranță.

A făcut o grimasă plină de sarcasm, așa de străin de chipul ei încât mai că m-a luat cu greață.

— Tu numești asta că sunt vie, dar eu îți spun că nu e chiar așa de simplu. Dar nici eu nu mai sunt atât de simplă ca înainte.

Ei, cel puțin ea nu a sâsâit la mine ca arătarea aia de Elliot. „Stevie Rae e vie.” M-am agățat de minunea asta, mi-am reprimat frica și dezgustul și m-am dus așa de iute spre ea, încât nu a avut timp să se ferească sau să mă muște, mă rog, am prins-o și, făcând abstracție de duhoarea ei, am strâns-o tare în brațe.

— Dacă ai ști cât mă bucur că n-ai murit, i-am șoptit.

Fie că îmbrățișam o stană de piatră îmuțită, fie că o îmbrățișam pe ea, tot aia era. Nu s-a ferit, nu m-a mușcat și nu a reacționat în niciun fel, în schimb au făcut-o creaturile din jurul nostru. Le auzeam sâsâind și bălmăjind ceva. I-am dat drumul și m-am dat înapoi.

— Nu care cumva să mă mai atingi, mi-a spus.

— Stevie Rae, putem să mergem undeva să stăm de vorbă? Trebuie să-l duc pe Heath acasă, dar pot să mă întorc apoi să vorbim. Sau mai bine vii tu cu mine la școală?

— Tu chiar nu înțelegi nimic, nu?

— Ba înțeleg că ți s-a întâmplat ceva rău, dar tot cea mai bună prietenă a mea ești, așa că o să găsim noi o soluție.

— Zoey, nu pleci nicăieri de aici.

— Bine, m-am prefăcut eu că nu sesizez amenințarea. Putem să vorbim și aici, dar... chestia e că... - Mi-am aruncat privirea spre creaturile scârboase și sâsâitoare. - Nu prea avem intimitate și e un loc tare scârbos.

— Omoară-i odată! a mârâit Elliot din spatele lui Stevie Rae.

— Gura, Elliot! am izbucnit și eu, și Stevie Rae în același timp. Stevie Rae m-a privit și jur că am surprins în ochii ei ceva mai mult decât mânie și cruzime.

— Știi că nu pot sssă rămână în viață dacă ne-au văzut, a continuat Elliot.

Celelalte creaturi au fremătat neliniștite și au scos sunete aprobatoare.

Din adunătura de creaturi s-a desprins o fată. Se vedea că fusese frumoasă. Chiar și acum avea un aer misterios, supranatural. Era înaltă și blondă și era mai grațioasă în mișcări decât ceilalți. Când am privit în ochii ei roșii, n-am văzut decât răutate.

— Dacă tu nu poți, mă ocup eu. Încep cu masculul. Nu-mi pasă că sângele lui a fost stricat de Impregnare, tot cald și plin de viață e, a spus ea și a venit spre Heath cu pași legănați.

M-am așezat în fața lui, blocându-i fetei înaintarea.

— Dacă pui mâna pe el, dai colțul încă o dată, am amenințat-o. Stevie Rae i-a curmat rânetul.

— Treci la loc, Venus. Nu ataci până nu-ți spun eu.

„Venus.” Numele ăsta mi-a aprins un becuț.

— Venus Davis? am întrebat.

Blonda cea drăguță a mijit ochii la mine.

— De unde mă cunoști, noviceo?

— Știe o grămadă de lucruri - a intervenit Heath și a făcut un pas pe după mine. Avea, cum îi spuneam eu, vocea aia de fotbalist, dură și iritată, și părea gata de atac. - Și sunt sătul până peste cap de voi, creaturi nenorocite.

— ăsta de ce deschide gura? s-a stropșit Stevie Rae.

Am oftat și mi-am dat ochii peste cap. Îi dădeam dreptate lui Heath, eram și eu sătulă de situația asta anormală și înfricoșătoare până peste cap. Era timpul să ne luăm tălpășița, iar cea mai bună prietenă a mea să se poarte ca persoana pe care o întrezărisem în privirea ei.

— Nu-i zice „ăsta”. Îl cheamă Heath. Nu-l mai ții minte, Stevie Rae? E fostul meu prieten.

— Zo, nu sunt fostul tău prieten, sunt prietenul tău.

— Heath, ți-am mai spus că nu putem fi împreună.

— Haide, mă, Zo, suntem Impregnați. Asta înseamnă că suntem legați, iubito! mi-a spus el cu un zâmbet larg, de parcă am fi fost la balul școlii, nu în mijlocul unei adunături de zombi gata-gata să se înfrupte din noi.

— A fost o greșeală și trebuie să stăm de vorbă pe tema asta, dar nu e deloc momentul potrivit.

— Zo, știi foarte bine că mă iubești, a spus Heath cu același zâmbet larg.

— Heath, ești cel mai încăpățânat tip pe care îl cunosc. - Mi-a făcut cu ochiul și n-am putut să-mi rețin un zâmbet. - Bine. Te iubesc.

— Ce sse întâmplă aici..., a sâsâit creatura aia de Elliot.

Celelalte ființe oribile din jurul nostru s-au agitat neliniștite, iar Venus a mai făcut un pas spre Heath.

M-am străduit să nu tremur, să nu țip sau mai știu eu ce. În schimb, m-a invadat o stare de calm. M-am uitat la Stevie Rae și dintr-odată mi-a fost limpede ce trebuia să-i spun. Mi-am pus mâinile în șolduri și m-am uitat la ea.

— Spune-i, i-am zis. Spune-le tuturor.

— Ce să le spun? a spus și a mijit la mine ochii ei roșii.

— Spune-le ce se întâmplă. Știi foarte bine, sunt sigură că știi. Stevie Rae s-a strâmbat și a rostit, ca și cum vorbele i-ar fi fost smulse din gât:

— Umanitate! Asta ne arată ei nouă, umanitatea lor. Creaturile au mârâit, de parcă tocmai ar fi aruncat cineva apă sfințită peste ele; apropo, și asta este un stereotip de doi bani despre vampiri.

— E slăbiciune! De-aia suntem mai puternici decât ei, a spus Venus cu o strâmbătură. Noi nu mai avem slăbiciunea asta.

N-am băgat-o în seamă pe Venus și nici pe Elliot. De fapt, n-am băgat pe nimeni în seamă, în schimb m-am uitat cu atenție la Stevie Rae, ca s-o fac să mă privească în ochi, timp în care m-am străduit să nu-mi abat privirea sau să tresar la vederea ochilor ei arzători și roșii.

— Vax! am exclamat.

— Are dreptate, a spus Stevie Rae cu o voce încărcată de răceală și de răutate. Când am murit, ne-am pierdut umanitatea.

— Poate că e adevărat în cazul lor, dar eu nu cred că e valabil și pentru tine, am spus.

— Tu nu știi nimic, Zoey, mi-a retezat-o Stevie Rae.

— Nici nu trebuie. În schimb, te știu pe tine și pe zeița noastră, e tot ce trebuie să știu.

— Nu mai e zeița mea.

— Aha, la fel cum nici mămică nu mai ai acum? am spus, convinsă că am atins o coardă sensibilă când am

văzut-o tresărind, străfulgerată parcă de o durere fizică.

— Nu mai am mămică, nu mai sunt ființă umană.

— Mare șmecherie! Teoretic, nici eu nu mai sunt ființă umană. Sufăr o Transformare, deci acum sunt un pic dintr-o chestie și o grămadă dintr-o altă chestie. De fapt, singurul de aici care mai este încă ființă umană, este Heath.

— Dar să știți, băieți, că eu nu vă reproșez neomeni-tatea, a intervenit Heath.

Am oftat.

— Heath, nu există cuvântul „neomenitate”. Se spune „inumanitate”.

— Zo, nu sunt prost, știu și eu că nu există. Am format și eu un cuvânt nou prin derivare.

— Derivare? Auzisem bine?

— Am învățat la engleză, cu Dickinson. Se folosește mult în... A făcut o pauză și jur că arătările chiar așteptau nerăbdătoare.

„Poezie.”

În ciuda situației îngrozitoare, am râs.

— Heath, tu chiar te-ai pus cu burta pe carte!

— Ți-am zis eu, mi-a răspuns el cu un zâmbet larg, o dulceață de băiat.

— Gata! a răsunat în tunel vocea lui Stevie Rae. S-a terminat. S-a întors cu spatele la mine și la Heath, ignorându-ne total. - Ne-au văzut. Știu prea multe și trebuie să moară. Omorâți-i, a spus și s-a îndepărtat.

De data asta Heath nu și-a mai pierdut vremea împingându-mă în spatele lui, ci s-a răsucit și, complet pe neașteptate, m-a placat, așa încât am aterizat în fund pe salteaua aia jengoasă cu un „hîî”. Apoi s-a întors spre cercul de zombi amenințători care se strângea în jurul nostru, și-a înfipt picioarele depărtate în pământ și, cu mâinile strânse pumn, a lansat strigătul lui de fotbalist fiores al echipei Broken Arrow.

— Haideți, dacă sunteți tari, arătărilor!

Să nu credeți că nu am apreciat bărbăția lui Heath, dar băiatul ăsta nu știa pe ce lume trăiește. M-am ridicat și m-am concentrat.

— Focule, am din nou nevoie de tine! - am strigat de data asta, cu forța unei Mari Preotese. Palmele mi-au fost împresurate de flăcări vioaie, care apoi mi s-au răspândit și pe brațe. Mi-ar fi plăcut să am timp să mă uit mai cu atenție la focul căruia îi dădusem naștere; era tare meseriaș că putea să ardă pe mine fără să mă ardă, dar n-aveam timp de așa ceva. - Dă-te la o parte.

S-a uitat la mine peste umăr și a făcut ochii mari. - Zo!

— N-am nimic, dar dă-te odată la o parte!

A sărit în lături, iar eu am înaintat cuprinsă de flăcări. Creaturile s-au dat speriate înapoi, dar tot mai încercau să-l prindă pe Heath cu mâinile, pe după mine.

— Terminați! am strigat. Plecați de aici și lăsați-l în pace! Eu și cu Heath o să plecăm de aici exact în secunda asta. Dacă încercați să ne opriți, am să vă omor și am sentimentul că de data asta o să fie definitiv.

Pe bune, chiar nu voiam să omor pe nimeni. Eu nu voiam decât să ies cu Heath de aici, după care s-o găsesc pe Stevie Rae și s-o fac să-mi explice cum era posibil ca novicii despre care se presu-punea că muriseră să poată bântui puși pe rele, cu ochi scăpărânzi și duhnind a mucegai și a praf.

Cu coada ochiului am surprins o mișcare. M-am întors la timp și am văzut-o pe una dintre creaturi aruncându-se asupra lui Heath. Am ridicat brațele și am aruncat cu foc în ea, ca și cum aș fi aruncat o minge. Când a țipat împresurată de foc, am recunoscut-o și a trebuit să fac un efort să nu mi se facă rău. Era Elizabeth Fărănumedefamilie, tipa aia de treabă care murise acum o lună. Acum se zvârcolea pe jos cuprinsă de flăcări, împrăștiind un iz de carne în putrefacție, tot ce mai rămăsese din carcasa ei neînsuflețită.

— Vânt și ploaie! Vă invoc, am strigat, iar când aerul din jurul meu a început să facă vârtejuri, aducând cu sine mirosul ploii primăvăratice, m-a străfulgerat imaginea lui Damien și a lui Erin stând cu picioarele încrucișate lângă Shaunee. Aveau ochii închiși, se concentrau și țineau în mâini lumânări de culoarea specifică elementului fiecăruia dintre ei. Mi-am îndreptat degetul spre corpul mocnind al lui Elizabeth, care a fost deodată spălat de ploaie, după care o briză răcoroasă a înălțat fumul verzui deasupra capetelor noastre și i-a purtat duhoarea în josul tunelului, încredințându-l apoi nopții.

M-am întors din nou spre creaturi.

— Asta o să pățească oricine încearcă să ne oprească.

I-am făcut semn lui Heath s-o ia înaintea mea și l-am urmat, îndepărtându-mă de creaturi cu spatele. Veneau după noi. Pe când urmam coturile făcute de tunelul întunecos, le mai pierdeam din vedere, dar le auzeam picioarele târșindu-se și mârâielile înfundate. În momentul ăla am început să simt oboseala. Mă simțeam ca un telefon mobil care nu mai fusese încărcat de ceva timp, iar cineva se încăpățâna să tot vorbească la el. Am lăsat focul care îmi cuprinsese brațele să se stingă, mai puțin o flăcăruie tremurătoare din căușul mâinii drepte. Heath n-avea șanse să vadă drumul fără ajutorul ei.

Continuam să mă îndepărtez cu spatele, atentă la creaturi, gata de atac. După ce am trecut de două ramificații ale tunelului, i-am spus lui Heath să se oprească.

— Zo, ar fi bine să ne grăbim. Știu că ai puterile astea, dar ei sunt o grămadă, mai mulți decât ne-au atacat pe noi, și nu știu cu câți poți să te lupți, mi-a spus și m-a mângâiat pe față. Nu vreau să fiu răutăcios, dar arăți ca dracu'.

Mă și simțeam nasol, dar n-am vrut să aduc vorba

despre asta.

— Am o idee. - Tocmai dăduserăm de un cot unde tunelul se îngusta într-atât încât puteam să-i ating pereții cu mâinile întinse. M-am întors până la partea cea mai îngustă a cotului. Heath a dat să vină după mine, dar i-am spus: „Stai acolo” și i-am arătat undeva mai departe, în direcția în care mergeam. S-a încruntat, dar s-a executat.

M-am întors cu spatele la Heath și m-am concentrat. Am ridicat brațele și m-am gândit la câmpurile abia arate și la pășunile frumoase din Oklahoma, presărate de căpițe de fân. M-am gândit la pământ, la felul în care deveneam una cu el... mă împresura...

— Pământ! Te invoc!

Când am ridicat mâinile, m-a străfulgerat o imagine a lui Stevie Rae. Nu era cum o știam eu, drăguță și concentrată la lumânarea ei verde aprinsă, ci ghemuită într-un tunel întunecos. Era trasă la față și palidă, iar ochii îi scăpărau roșiatici. Însă fața ei nu mai era o caricatură lipsită de emoții sau o mască plină de cruzime. Plângea în toată regula, pradă disperării. „E un început”, am gândit. Apoi, cu o mișcare rapidă și puternică, mi-am coborât brațele și am poruncit:

— Închide!

Din tavanul din fața mea au început să cadă bucăți de pământ și pietre. La început a fost o ploaie de pietricele, dar în curând s-a transformat într-o avalanșă care a înăbușit mârâielile iritate și sâsâielile creaturilor prizoniere.

M-a cuprins o moleșeală și m-am dat înapoi, nesigură pe picioare.

— Aici sunt, Zo.

Heath m-a prins cu brațele lui puternice și m-am lăsat pe el o clipă. În timpul fugii noastre, mai multe răni i se deschiseseră, iar mirosul sângelui în toată bunătatea lui mi-a stârnit simțurile.

— De fapt, nu sunt prinse acolo, am spus ușor, încercând să-mi scot din minte dorința năprasnică de a-i linge firisorul de sânge care i se prelingea în jos pe obraz. Am mai trecut și de alte tuneluri. Sunt convinsă că or să găsească alt drum până la urmă.

— Nu-i nimic, Zo, a spus Heath ținându-mă încă în brațe, dar s-a îndepărtat suficient cât să mă poată privi în ochi. Știu de ce ai nevoie, simt. Dacă te hrănești din mine, n-o să te mai simți atât de slăbită, mi-a spus și mi-a zâmbit, iar ochii albaștri i s-au întunecat. Nu-i nimic, a repetat. Chiar vreau s-o faci.

— Heath, ai trecut prin destule. Cine știe cât sânge ai pierdut până acum? Nu e o idee prea bună să mai beau și eu.

Îi spuneam eu că nu, dar îmi tremura glasul de dorință.

— Glumești? Un zdrahon de fotbalist ca mine? Am o mulțime de sânge de dat - a glumit Heath. Apoi a devenit serios. - Pentru tine, orice.

M-a privit în ochi, și-a trecut degetul pe zgârietura umezită de sânge de pe obraz și apoi și-a mângâiat buza de jos, apoi m-a sărutat.

Am simțit dulceața tenebroasă a sângelui lui, care mi s-a răspândit în gură, invadându-mi tot corpul cu plăcere sălbatică și energie. Heath și-a desprins buzele de ale mele și m-a purtat spre zgârietura de pe obraz. Când limba mi s-a strecurat afară și a atins-o, a gemut și m-a strâns aproape de el. Am închis ochii și am început să-i ling obrazul...

— Omoară-mă!

Vocea spartă a lui Stevie Rae a risipit vraja sângelui lui Heath, care pusese stăpânire pe mine.

CAPITOLUL 30

M-am înroșit toată de jenă pe când mă smulgeam

din brațele lui Heath și mă ștergeam la gură, respirând anevoie. Stevie Rae era mai jos, în tunel, la câțiva metri de noi. Avea obraji scâldați încă de lacrimi, iar pe fața ei se citea disperarea.

— Omoară-mă, a repetat ea, suspinând.

— Nu. - Am clătinat din cap și am făcut un pas spre ea, dar s-a dat înapoi și a întins mâinile înainte, ca să mă țină la distanță parcă. M-am oprit și am inspirat adânc de câteva ori, încercând să mă adun. - Vino înapoi cu mine în Casa Noptii! Vedem noi atunci ce s-a întâmplat. O să se rezolve, Stevie Rae, îți promit. Tot ce contează este că ești vie.

În timp ce eu vorbeam, Stevie Rae dădea din cap.

— Nu sunt chiar vie și, în plus, nu pot să mă întorc acolo.

— Ba cum să nu fii vie, că doar umbli și vorbești.

— Nu mai sunt eu. Chiar am murit, iar o parte din mine, partea cea mai importantă, este încă moartă, exact cum sunt și ceilalți, a zis ea și a făcut un gest spre tunelul blocat de dărâmături.

— Tu nu ești ca ei, i-am spus hotărâtă.

— Semăn mai mult cu ei decât cu tine, mi-a răspuns și și-a mutat privirea de la mine la Heath, care stătea tăcut lângă mine. Ai fi uimită să afli ce lucruri îngrozitoare îmi trec prin cap. Aș fi în stare să-l omor fără să stau prea mult pe gânduri. L-aș fi omorât deja dacă sângele lui nu ar fi fost modificat de Impregnarea cu tine.

— Poate că nu a fost singurul motiv, Stevie Rae.

Poate că nu l-ai omorât pentru că, de fapt, nu voiai, i-am spus.

M-a privit din nou.

— Nu. Chiar am vrut să-l omor și încă mai vreau.

— Ceilalți i-au omorât pe Brad și pe Chris, a intervenit Heath. Și e numai vina mea.

— Heath, nu e momentul..., am început să spun, dar m-a întrerupt.

— Nu, Zoey, trebuie să mă ascuți. Creaturile alea i-au înhățat pe Brad și pe Chris pentru că dădeau târcoale Casei Noptii și e vina mea, pentru că le-am spus cât de bună ești, a spus jenat. Îmi pare rău, Zo. - Apoi a căpătat un aer serios și a adăugat: Ar trebui s-o omori, să-i omori pe toți. Cât timp sunt ei în viață, oamenii sunt în pericol.

— Are dreptate, a spus Stevie Rae.

— Și în ce fel se rezolvă lucrurile dacă te omor pe tine și pe ceilalți? N-or să mai apară și alții ca voi? - M-am hotărât și am scurtat și mai mult distanța dintre mine și Stevie Rae. Părea gata să plece, dar cuvintele mele au oprit-o. - Cum s-a întâmplat asta? Cum ai ajuns așa?

Chipul i-a fost străbătut de suferință.

— Nu știu cum s-a întâmplat, știu doar cine e de vină.

— Și cine e de vină?

A dat să-mi răspundă, dar apoi, cu o viteză nemaîntâlnită, s-a lipit speriată de peretele tunelului. - Vine!

— Ce? Cine? am întrebat-o și m-am aplecat spre ea.

— Plecați de aici! Iute. Poate mai aveți timp să fugiți. - A întins mâna și m-a prins de mână. Era rece, dar avea forță. - Te omoară dacă te vede, și pe tine, și pe el. Știi prea multe. Se poate să te omoare oricum, dar o să-i fie mai greu dacă te întorci în Casa Noptii.

— Stevie Rae, despre cine vorbești?

— Despre Neferet.

Numele ei a fost ca o explozie și, în timp ce clătinam din cap neîncrezătoare, în adâncul meu am știut că e adevărat.

— Neferet v-a făcut asta?

— Da. Acum pleacă de aici, Zoey!

I-am simțit groaza și știam că avea dreptate. Dacă nu plecam cu Heath de acolo, aveam să murim.

— N-am să te părăsesc, Stevie Rae. Folosește-ți elementul. Încă mai ai o legătură cu pământul, simt eu asta. Folosește-ți elementul ca să te menții puternică. Am să mă întorc după tine și găsim noi o soluție, o să îndreptăm lucrurile, îți promit.

Am strâns-o tare în brațe, iar după un ușor moment de ezitare m-a strâns și ea.

— Hai să mergem, Heath.

L-am apucat de mână, ca să înaintăm mai repede prin bezna tunelului. Flacăra din palmă mi se stinsese când invocasem pământul și nu voiam să risc s-o mai aprind o dată, pentru că ar fi putut să ne vadă ea. Pe când fugeam prin tunel, am auzit-o pe Stevie Rae șoptind:

— Te rog, nu mă uita...

Heath și cu mine am rupt-o la fugă. Forța pe care mi-o dăduse sângele lui nu m-a ținut prea mult timp, iar când am ajuns la scara metalică ce ducea la canalul de scurgere din subsol, simțeam că o să mă prăbușesc și că o să dorm neîntoarsă câteva zile. Heath voia să urcăm iute pe scară până în subsol, dar i-am spus să aștepte. Cu respirația întretăiată, m-am sprijinit de peretele tunelului și m-am căutat în buzunar de telefonul mobil și de cartea de vizită a detectivului Marx. Am deschis telefonul și jur că am avut inima cât un purice până s-au înverzit liniuțele.

— Acu' mă auzi? a spus Heath cu un ditamai zâmbetul pe față.

— Sst! am făcut, dar mi-a zâmbit încă o dată. Am format numărul detectivului.

— Marx la telefon, a răspuns o voce gravă, după ce telefonul a sunat de două ori.

— Domnule Marx, sunt Zoey Redbird. Nu am decât o secundă la dispoziție și apoi trebuie să închid. L-am găsit pe Heath Luck. Suntem în subsolul gării vechi din Tulsa și avem nevoie de ajutor.

— Stați acolo, vin imediat!

Deasupra noastră s-a auzit un zgomot care m-a făcut să întrerup legătura și să închid telefonul. Heath a dat să spună ceva, dar i-am făcut semn să tacă. M-a cuprins cu brațul și am încercat să respirăm doar din vârful plămânilor. Apoi am auzit un găngurit de porumbel și un fâlfâit de aripi.

— Cred că e doar o pasăre, a șoptit Heath. Mă duc să mă uit. Eram prea obosită să mai protestez și, în plus, Marx era în drum spre noi, iar eu eram sătulă de tunelul ăsta jilav și scârbos.

— Ai grijă, i-am șoptit la rândul meu.

Heath a dat din cap și m-a strâns de umăr, după care s-a urcat pe scară. A ridicat ușurel grilajul metalic și a băgat capul, ca să arunce o privire împrejur. La scurt timp după aia s-a întors spre mine și mi-a făcut semn să urc și să-l apuc de mână.

— Hai, că e doar un porumbel!

Răpusă de oboseală, am urcat până la el și m-am lăsat trasă până în subsol. Am stat apoi preț de câteva minute în colț, lângă grilaj, cu urechile ciulite. Într-un târziu i-am spus:

— Hai afară, să-l așteptăm pe Marx!

Heath începuse deja să tremure, dar mi-am adus aminte de pătura pe care mi-o dăduse Afrodita. Preferam de o mie de ori să mă lupt cu vremea rea decât să mai stau în subsolul ăsta de coșmar.

— Nici eu nu mă înnebunesc după locul ăsta. E ca un cavou, a spus Heath ușurel, clănțănind din dinți. Ținându-ne de mână, am traversat subsolul prin lumina cenușie care se strecura de deasupra, printre zăbrele. Ajunseserăm la ușa de fier când am auzit în depărtare sirena unei mașini de poliție, încordarea teribilă din corp tocmai începea să se mai risipească, dar din beznă s-a auzit vocea lui Neferet.

— Trebuia să-mi dau seama că o să fii aici.

Heath a tresărit și l-am strâns de mână, ca să-l pun în gardă, în timp ce mă întorceam spre ea, mă concentram și am simțit forța elementelor pâlپând în aerul dimprejur. Am inspirat adânc și, prevăzătoare, mi-am golit mintea de gânduri.

— Neferet! Cât mă bucur să te văd! - am exclamat și l-am strâns pe Heath de mână încă o dată înainte să-i dau drumul, încercând să-i transmit astfel să meargă pe mâna mea. Apoi am rupt-o la fugă, suspinând și m-am aruncat în brațele ei. - Cum m-ai găsit? Te-a sunat detectivul Marx?

l-am citit nedumerirea în priviri pe când se elibera fără greutate din brațele mele.

— Detectivul Marx?

— Îhî, am smiorcăit și mi-am șters nasul pe mânecă, încercând să dau impresia că sunt ușurată și că am încredere în ea. El se aude venind. - Sirena se auzea deja foarte aproape și pe lângă ea se mai auzeau cel puțin încă două mașini. - Ce bine că m-ai găsit! am spus entuziasma-tă. A fost îngrozitor. Am zis că o să ne omoare pe amândoi omul ăla al străzii țicnit.

M-am dus iar lângă Heath și l-am prins de mână. Se uita la Neferet aproape șocat. Mi-am dat seama că probabil își mai amintea frânturi din cealaltă întâlnire pe care o avusese cu Marea Preoteasă, în noaptea în care fantomele vampirilor erau cât pe ce să-l omoare, și mi-am închipuit că era prea speriat ca Neferet să-și dea seama ce-i trecea prin minte. Demențial!

S-a auzit zgomot de portiere trântindu-se și pași grei prin zăpadă.

— Zoey, Heath..., a spus Neferet și a venit iute spre noi.

A ridicat mâinile, care răspândeau o lumină ciudată, roșiatrică, și m-a dus cu gândul la ochii zombilor ălor. Înainte să apuc să fug, să țip sau măcar să respir, ne-a apucat de umeri. L-am simțit pe Heath crispându-se

și am simțit o durere în corp. Mi-a explodat ceva în cap și genunchii m-ar fi lăsat, dacă nu m-ar fi ținut ea ca într-o menghină.

— Uitați tot!

Cuvintele ei mi-au răsunat în mintea cuprinsă de agonie și apoi mi s-a tăiat filmul.

CAPITOLUL 31

Eram pe o pajiște frumoasă, în mijlocul unei păduri dese, mi se părea mie. O briză calduță și delicată purta până la mine miresme de liliac. Pajiștea era străbătută de un pârliaș a cărui apă cristalină susura zglobie printre pietrele șlefuite.

— Zoey, mă auzi? a dat buzna în paradisul meu o voce bărbătească insistentă.

M-am încruntat și am încercat să nu-l bag în seamă. Nu aveam de gând să mă trezesc, dar spiritul meu a fremătat. Trebuie să mă trezesc, trebuie să-mi aduc aminte. Trebuie să-mi aduc aminte, de dragul ei. Care ea?

— Zoey... - De data asta vocea s-a auzit în visul meu și mi-am văzut numele scris pe albastrul cerului primăvărat. Era o voce de femeie... familiară... magică... minunată. - Zoey...

Mi-am rotit privirea prin luminiș și, pe malul celălalt al pârliașului, am zărit-o pe zeiță, stând grațioasă pe o bucată netedă de gresie și jucându-se cu picioarele goale prin apă.

— Nyx! am strigat. Am murit? Cuvintele au prins a scânteia în jurul meu. Zeița mi-a zâmbit.

— Zoey Redbird, de fiecare dată când îți fac o vizită ai să-mi pui întrebarea aceasta?

— A, nu, ăă, îmi pare rău, am spus, iar cuvintele mele au plutit îmbujorate, ca și obrajii mei pesemne.

— Să nu-ți pară rău, copila mea. Te-ai descurcat

foarte bine. Sunt mândră de tine. Acum este vremea să te trezești. Și vreau să-ți amintesc că elementele pot să și vindece, nu numai să distrugă.

Voiam să-i mulțumesc, deși habar n-aveam despre ce vorbește, dar o zgâlțâitură și o rafală de aer rece m-au întrerupt. Am deschis ochii.

Fulgii de zăpadă valsau peste tot în jurul meu. Detectivul Marx era aplecat deasupra mea și mă zgâlțâia de umăr. În ceața în care îmi era cufundat creierul am reușit să găsesc un cuvânt:

— Heath? am murmurat cu glas răgușit.

Marx a dat din cap spre dreapta lui și, când am întors capul, am văzut cum Heath, care zăcea nemișcat, era urcat în ambulanță.

— E..., am dat să spun, dar n-am reușit să termin.

— E bine, doar un pic zdruncinat. A pierdut mult sânge, dar i-au dat un analgezic.

— Zdruncinat? am întrebat, căznindu-mă să înțeleg. Ce i s-a întâmplat lui Heath?

— A suferit răni multiple, exact ca ceilalți doi puști. Slavă Domnului că l-ai găsit și m-ai sunat înainte să piardă prea mult sânge. - M-a strâns de umăr. Un tip de la ambulanță a încercat să-l dea pe Marx deoparte, dar el l-a expedit: Am eu grijă de ea. O duc înapoi în Casa Noptii și o să-și revină.

I-am surprins tipului de la Salvare privirea în care se citea cuvântul „creatură”, dar detectivul Marx m-a prins cu mâinile lui puternice și m-a așezat în fund. S-a așezat apoi în fața mea și n-am mai reușit să-l văd pe tipul care bodogănea.

— Poți să mergi pe jos până la mașina mea? m-a întrebat Marx. Am încuviințat din cap. Mă simțeam mai bine, dar creierul îmi era încă amorțit. „Mașina” lui Marx era de fapt o camionetă cât toate zilele, bună pentru orice fel de vreme, cu roți uriașe și cu bară de protecție. M-a ajutat să mă urc pe bancheta din față, călduță și

moale, dar înainte să închidă portiera mi-am adus aminte de ceva, deși efortul mi-a provocat o durere de cap de-am crezut că o să-mi crape capul.

— Persefona! Ce s-a întâmplat cu ea?

Marx a părut nedumerit un moment, după care mi-a zâmbit.

— Iapa?

Am dat din cap.

— A, e bine. O duce un polițist în grajdul poliției, în centru, până se mai eliberează un pic drumurile, și atunci o aducem înapoi în Casa Noptii, într-o remorcă. Cred că tu ești mai curajoasă decât polițiștii din Tulsa, pentru că niciunul nu s-a oferit s-o aducă înapoi călare, a spus el cu un zâmbet.

Mi-am sprijinit capul de banchetă în timp ce el schimba pe tracțiune integrală și lăsa în urmă gara, alunecând ușor printre nămeți. Cred că erau cel puțin zece mașini de poliție, o mașină de pompieri și două ambulanțe parcate, care aruncau lumini roșii, albastre și albe în noaptea pustie, străpunsă de perdeaua de zăpadă.

— Ce s-a întâmplat aici în noaptea asta, Zoey?

M-am gândit, dar m-a străfulgerat o durere de cap care m-a făcut să strâng din ochi.

— Nu-mi aduc aminte, am reușit să spun, chinuită de zvâcnetul din tâmple. - L-am simțit privirea pătrunzătoare. L-am privit și mi-am amintit că-mi spusese despre sora lui geamănă, vampir și ea, care încă îl iubea. Spusese că puteam avea încredere în el și îl credeam. - Ceva e aiurea, am recunoscut. Am memoria varză.

— Bine, a spus încetisor. Începi cu ultimul lucru de care îți aduci aminte fără efort.

— Păi, o țeasălam pe Persefona și dintr-odată am știut unde e Heath și că, dacă nu mă duc după el, moare.

— Sunteți Impregnați? - Trebuie să fi fost vizibilă uimirea mea, pentru că a zâmbit și a continuat. - Mai

vorbesc cu sora mea și am fost mereu curios să aflu lucruri despre vampiri, mai ales după ce s-a Transformat prima oară. - A ridicat din umeri, ca și cum n-ar fi fost mare șmecherie ca o ființă umană să știe tot soiul de chestii despre vampiri. - Suntem gemeni, așa că suntem obișnuiți să ne împărtășim tot felul de lucruri. Schimbarea speciei nu a contat prea mult pentru noi, a spus și mi-a aruncat din nou o privire piezișă. Sunteți Impregnați, nu?

— Mda, suntem Impregnați. Așa am știut unde este. N-am suflat o vorbă despre Afrodita. Nu mă simțeam absolut deloc în stare să explic toată povestea aia cu viziunile ei care erau adevărate, dar stai să vezi că Neferet a fost... - Ah! am exclamat, de data asta din cauza zbuciumului din mintea mea.

— Inspiră adânc, a spus Marx și-mi arunca priviri îngrijorate ori de câte ori putea să-și ia ochii de la drumul cel periculos. Am spus să povestești ce-ți amintești fără efort.

— Nu, nu-i nimic, chiar vreau să încerc.

Părea încă îngrijorat, dar a continuat cu întrebările.

— Bun, deci ai știut că Heath are probleme și ai aflat unde este. De ce nu m-ai sunat să-mi spui mie să mă duc la gară?

Am încercat să-mi amintesc, dar iar m-a străfulgerat o durere de cap și m-a cuprins furia. Era ceva aiurea cu mintea mea. Cineva îmi zăpăcise creierul, iar chestia asta mă enerva tare de tot. Mi-am frecat tâmpilele și am scrâșnit din dinți de durere.

— Ar fi bine să ne oprim un pic.

— Nu, lăsați-mă să mă gândesc, am spus cu respirația întretăiată, îmi aminteam de grajd și de Afrodita. Îmi aminteam că Heath avea nevoie de mine și de fuga nebună prin zăpadă cu Persefona, până în subsolul gării. Dar când încercam să-mi amintesc mai departe de faza cu subsolul, durerea de cap devenea

insuportabilă.

— Zoey! a aterizat în plină durere vocea îngrijorată a detectivului Marx.

— E ceva care îmi zăpăcește creierul, am spus și mi-am șters de pe obraji lacrimile pe care nici nu-mi dădusem seama că le vărsăm.

— Ți-au fost șterse părți din memorie.

Nu păruse să fie întrebare, dar eu am încuviințat oricum din cap.

O clipă a rămas în tăcere, părând că se concentrează asupra drumului pustiu și îngropat sub zăpadă, dar aș fi zis că mai era și altceva la mijloc, și ce-a spus în continua-re mi-a confirmat că aveam dreptate.

— Sora mea - mi-a zâmbit și mi-a aruncat o privire -, Anne o cheamă, m-a avertizat odată că, dacă enervez vreodată o Mare Preoteasă, o să am mari necazuri, pentru că ele pot să șteargă anumite lucruri, iar cu asta se referea la oameni și la amintirile lor. - Și-a luat ochii de la drum și m-a privit, dar zâmbetul îi dispăruse. - Deci, cred că întrebarea e următoarea: ce-ai făcut tu să enervezi o Mare Preoteasă?

— Nu știu. Am..., m-am oprit un pic și m-am gândit la ce spusese. N-am mai încercat să-mi amintesc ce se întâmplase în noaptea aia. În schimb, mi-am lăsat memoria să mă poarte alene în trecut... la Afrodita și la faptul că Nyx încă îi mai dăruia viziuni, deși Neferet spusese în stânga și-n dreapta că viziunile ei erau neadevărate... și la vaga senzație ciudată, aproape imperceptibilă, care se întindea ca râia în jurul lui Neferet, că ceva nu era în regulă cu ea, și care culminase cu noaptea de duminică și cu faptul că-și însușise hotărârile pe care le luasem eu cu privire la Fiicele Întunericului... la scena nasoală la care fusesem martoră între ea și... și... m-am ținut tare, să stăpânesc fierbințeala care începea să-mi pulseze în cap, dublată de o durere ascuțită, și mi-am amintit de arătarea aia de

Elliot, care se hrănise din sângele Marii Preotese.

— Opriți mașina! am strigat.

— Aproape am ajuns la școală, Zoey.

— Opriți odată, că mi se face rău.

A alunecat ușor până pe marginea drumului necirculat. Am deschis portiera și am sărit pe strada înzăpezită, m-am dus împleticindu-mă până lângă șanț și am vărsat și sufletul din mine pe un morman de zăpadă. Detectivul Marx a venit lângă mine, mi-a dat părul pe spate și, ca un tată, mi-a spus să respir adânc și că totul o să fie bine. Am înghițit câteva guri de aer și până la urmă m-am oprit din icnit. Mi-a dat o batistă, una din aia de pe vremuri, de în, curată și împăturită frumos, ca un pătrat.

— Mulțumesc.

După ce m-am șters pe față și mi-am suflat nasul, am vrut să i-o dau înapoi, dar mi-a zâmbit și mi-a spus:

— Păstreaz-o.

Stăteam acolo, inspirând adânc, ca să-mi domolesc zvâcnetul din cap, și mă uitam peste câmpul acoperit cu un strat neatins de zăpadă la niște stejari din depărtare, care creșteau de-a lungul unui zid masiv din piatră și cărămidă. Deodată mi-am dat seama unde eram și am tresărit.

— E zidul estic al școlii, am exclamat.

— Da, m-am gândit să te aduc prin spate, să ai mai mult timp să te aduni și, poate, să-ți vindeci memoria.

„Să vindeci...” De ce-mi amintește cuvântul ăsta? Am încercat cu grijă să-mi amintesc și am strâns din dinți în așteptarea durerii care eram sigură că o să vină. Dar n-a fost așa, iar în minte mi-a apărut o pajiște frumoasă și vorbele înțelepte ale zeiței mele... „elementele pot să și vindece, nu numai să distrugă”.

Și atunci am înțeles ce aveam de făcut.

— Domnule Marx, puteți să mă lăsați un moment?

— Singură? m-a întrebat. Am încuviințat din cap.

— Eu sunt în mașină, cu ochii pe tine. Dacă ai nevoie de mine, strigă-mă.

I-am zâmbit cu recunoștință și, înainte să apuce el să se întoarcă la mașină, am luat-o spre stejari. Nu a fost nevoie să merg până sub ei, adică aproape în incinta școlii, chiar și așa prezența lor m-a ajutat să mă concentrez. Când am ajuns suficient de aproape încât să le văd crengile îmbrățișându-se ca niște vechi prieteni, m-am oprit și am închis ochii.

— Vântule, te invoc și de data asta îți cer să alungi orice umbră care mi-a atins mintea. - M-a cuprins un val de frig, de parcă aș fi fost scuturată de un uragan, care însă nu mi-a atins corpul, ci mi-a invadat mintea. Am ținut ochii strâns închiși și am respins zvâcnetul care îmi revenise în tâmpile. - Focule, te invoc și-ți cer să arzi bezna care mi-a atins mintea. - Am simțit o căldură puternică în cap, dar nu ca arsura pe care o simțisem mai devreme, ci era o căldură plăcută, ca cea a unui pled. - Apă, te invoc și-ți cer să speli bezna care mi-a cuprins mintea. - Răcoa-rea a invadat căldura, demolind arșița și abătând asupra mea o ușurare incredibilă. - Pământ, te invoc și-ți cer ca puterea ta de a hrăni să-mi înghiță bezna din minte. Am simțit de parcă prin tălpi, prin care eram bine legată de pământ, mi s-ar fi scurs din corp o beznă putredă, care era apoi înghițită de energia și de miezul hrănitor al pământului. - Iar ție, spirit, îți cer să redai ceea ce a distrus bezna în mintea mea și să-mi vindecî memoria! - Ceva parcă a trosnit în mine și o bine cunoscută senzație de fierbințeală mi-a străbătut spatele, făcându-mă să cad în genunchi.

— Zoey! Zoey! Dumnezeu, te simți bine?

Mâinile puternice ale detectivului Marx mi-au zgâlțâit încă o dată umerii și m-au ajutat să mă ridic în picioare. De data asta am deschis ochii fără nici o greutate și i-am zâmbit, ridicându-mi privirea spre fața lui plină de bunătare.

— Mă simt mai mult decât bine. Îmi amintesc tot ce s-a întâmplat.

CAPITOLUL 32

— Ești sigură că e așa? m-a întrebat detectivul Marx pentru a nu știu câta oară.

— Mda, am dat obosită din cap. Așa e.

Eram atât de obosită, de credeam că o să mă ia somnul acolo, în camioneta aia uriașă. Dar știam că nu era posibil. Noaptea încă nu se încheiase și nu-mi terminasem treaba.

Detectivul a oftat și mi-a zâmbit:

— Va trebui să aveți încredere în mine, am spus, cam cum îmi spusese și el mie mai devreme.

— Nu-mi place treaba asta, a comentat el.

— Știu și îmi pare rău. Dar am spus tot ce puteam.

— Că un om al străzii ținut l-a răpit pe Heath și i-a omorât pe ceilalți doi băieți? a zis și a clătinat din cap.

Simt ceva ciudat în povestea asta.

— Sunteți sigur că nu aveți puteri paranormale? i-am răspuns cu un zâmbet obosit.

— Dacă aș avea, mi-aș da seama ce anume e ciudat în povestea asta, a continuat el și a clătinat din nou din cap. Și cum îți explici pierderea memoriei?

Mă gândisem deja ce să-i răspund la întrebarea asta.

— M-a traumatizat ce s-a întâmplat în noaptea asta, mi-a blocat memoria. Apoi însă, afinitatea mea față de cele cinci elemente m-a ajutat să îndepărtiez blocajul și să-mi amintesc.

— Și de-aia ai avut dureri? Am înălțat din umeri.

— Cred că da, dar acum mi-a trecut.

— Zoey, sunt destul de sigur că e mai mult decât îmi spui tu. Vreau să te asigur că poți avea încredere în mine, a zis el din nou.

— Știu.

Chiar îl credeam, dar în același timp știam că erau câteva secrete pe care nu le puteam împărtăși nici detectivului ăstuia de treabă și nimănui altcuiva.

— Nu e nevoie să înduri singură. Eu pot să te ajut. Ești doar o copilă, o adolescentă, a spus el exasperat.

L-am privit direct.

— Ba nu, sunt novice, lider al Fiicelor Întunericului și Mare Preoteasă în devenire. Credeți-mă, e mult mai mult decât o simplă adolescentă. Am jurat și știți de la sora dumneavoastră că un vampir își respectă jurămintele. Jur că v-am spus tot ce pot și, dacă mai dispar și alți puști, cred că pot să vă ajut săi găsiți.

Ce nu i-am spus însă era că nu eram sută la sută sigură cum o să fac treaba asta, dar simțeam că puteam să-i jur și știam că așa Nyx o să mă ajute să-mi respect jurământul. Nu că ar fi fost floare la ureche, dar nu puteam s-o expun pe Stevie Rae, iar asta presupunea că nimeni nu trebuie să știe despre existența creaturilor sau, cel puțin, nu până ce ea nu era în siguranță.

Marx a oftat din nou și, în timp ce dădea ocol mașinii cu pași apăsăți, ca să mă ajute să cobor, a mormăit ceva. Exact înainte să-mi deschidă ușa de la clădirea principală a școlii, detectivul mi-a ciufulit părul - ce gest enervant! - și mi-a spus:

— Bine, facem ca tine. Se pare că n-am de ales. Așa e, n-avea de ales.

Am pășit în clădire înaintea lui și am fost învăluită pe dată de căldura aromelor ei familiare de tămâie și uleiuri și de luminițele reconfortante ale felinarelor, care tremurau ca niște prieteni nerăbdători și primitivi. Vorbești de lup...

— Zoey! au chițăit gemenele în același timp și m-au împresurat, m-au îmbrățișat, strigând și țipând la mine că le-am umplut de griji și turuind întruna că au simțit când le-am invocat elementele. Damien venea și el

puțin mai în spatele lor. Apoi Erik m-a cuprins cu brațele și mi-a șoptit că îi fusese tare frică pentru mine și cât de mult se bucura că eram întreagă. M-am cuibărit un pic în brațele lui și l-am îmbrățișat și eu. Aveam să mă gândesc eu mai încolo cum să fac cu el și cu Heath. Acum eram prea obosită și, în orice caz, trebuia să-mi păstrez energia pentru...

— Zoey, ce spaimă am tras din pricina ta!

M-am desprins din brațele lui Erik și m-am întors cu fața spre Neferet.

— Îmi pare rău, n-am vrut să vă creez neplăceri, am spus și chiar vorbeam serios. Chiar nu voisem să-și facă griji, să se necăjească sau să se sperie cineva din cauza mea.

— Presupun că a trecut, draga mea. Ne bucurăm cu toții că ai ajuns cu bine acasă.

Mi-a adresat zâmbetul ei minunat, matern, care părea atât de plin de dragoste și de bunătate și, deși știam ce ascundea el, mi s-a strâns inima și mi-am dorit cu disperare să mă fi înșelat și să cred din nou că Neferet era o ființă minunată, cum credeam mai demult.

„Întunericul nu este întotdeauna echivalent cu răul, la fel cum lumina nu aduce întotdeauna binele”, mi-au răsunat în minte vorbele zeiței, umplându-mă de energie.

— Zoey este eroina noastră, asta este clar, a spus detectivul Marx. Dacă nu era legată de băiatul acela, n-ar fi putut niciodată să ne sune, să venim la gară la timp ca să-l salvăm.

— Da, asta e o mică problemă pe care noi două va trebui s-o discutăm mai târziu.

Mi-a aruncat o privire aspră, dar, după ton, nimeni nu și-ar fi putut imagina că aveam să dau de naiba. De-ar ști ei...!

— Domnule detectiv, l-ați prins pe cel care i-a răpit pe băieți? a continuat Neferet.

— Nu, a fugit înainte să ajungem noi, dar sunt o mulțime de dovezi că cineva a locuit acolo și că a folosit locul ca pe un fel de cartier general. Cred că n-o să fie prea greu să găsim probe că ceilalți doi băieți au fost uciși de către cineva care a încercat să dea impresia că vampirii i-au răpit pe adolescenți. Și, deși Heath nu-și amintește mare lucru din cauza șocului, ne-a făcut Zoey o descriere a bărbatului, după care să ne putem ghida. E doar o chestiune de timp să-l prindem.

Oare numai eu am zărit în privirea lui Neferet o străfulgerare de uimire?

— Excelent! a zis ea.

— Mda, i-am spus privind-o în ochi pe Marea Preoteasă. I-am zis o mulțime de lucruri domnului detectiv Marx. Am o memorie foarte bună.

— Sunt mândră de tine, Pasăre Zoey! - Neferet a venit la mine, m-a cuprins cu brațele și m-a strâns tare și am auzit-o șoptindu-mi la ureche: „Dacă spui ceva despre mine, am să mă ocup personal să nu te creadă nimeni, nici oamenii și nici vampirii.”

Nu m-am îndepărtat de ea și n-am avut nicio reacție. Dar, când mi-a dat drumul, i-am aplicat lovitura de grație, cea pe care o pusesem la cale de când simțisem arsura aia pe pielea spatelui.

— Neferet, vrei, te rog, să te uiți un pic la spatele meu?

În timpul ăsta prietenii mei stăteau la taclale, evident, teribil de ușurați, cum se simțeau de când îi sunasem de afară, de lângă școală, în timp ce vorbisem cu detectivul Marx, și le spuseseam să vină în clădirea principală a școlii și să aibă grijă să fie și Neferet de față. Acum ciudata mea cerere, pe care avusesem grijă s-o formulez tare și răspicat, le-a închis gura. De fapt, toată lumea din încăpere, inclusiv detectivul Marx, se uita la mine cu aerul că se întreabă dacă nu cumva mă lovisem la cap în timpul tărășeniei de mai devreme și mi se

scurse creierul afară.

— Vorbesc serios, am spus și i-am zâmbit lui Neferet, ca și cum sub tricou aș fi avut un cadou numai și numai pentru ea.

— Zoey, nu știi dacă..., a început Neferet pe un ton ceva între grijă și jenă.

Am oftat, exagerând un pic.

— Dumnezeuule, uită-te.

Înainte să mă mai împiedice ceva, m-am întors cu spatele la ei și mi-am ridicat tricoul, atentă să nu-l ridic și din față.

Nu prea îmi făcusem griji că era posibil să mă înșel, iar exclamațiile și sunetele de uimire și de fericire ale prietenilor mei mi-au dat un sentiment de ușurare.

— Z! Semnul ți s-a întins! a spus Erik râzând și a atins cu grijă desenele care îmi apăruseră pe spate.

— Mamă, e bestial! a exclamat Shaunee.

— Superb! i-a ținut Erin isonul.

— Impresionant, li s-a alăturat și Damien. Are același aspect de labirint ca și celelalte Semne ale tale.

— Exact, cu niște rune printre vârtejuri, a spus Erik. Cred că am fost singura care a remarcat că Neferet n-a scos un sunet.

Mi-am aranjat tricoul la loc și abia așteptam să ajung la o oglindă, ca să văd și eu ceea ce până acum doar simțisem.

— Felicitări, Zoey. Îmi închipui că asta înseamnă că zeița ta te consideră în continuare deosebită, a spus detectivul Marx.

— Mulțumesc și vă mulțumesc și pentru tot ce ați făcut pentru mine în noaptea asta, i-am spus și i-am zâmbit.

Ne-am privit și mi-a făcut cu ochiul. Apoi s-a întors spre Neferet.

— Eu trebuie să plec, doamnă. Mai am foarte mult de lucru în noaptea asta. Și, în plus, sunt convins că Zoey

abia așteaptă să se ducă la culcare. Noapte bună tuturor! a spus, și-a dus mâna la tâmplă, mi-a mai zâmbit o dată și a plecat.

— Sunt ruptă de oboseală. - Am privit-o pe Neferet.

- Dacă nu te deranjează, eu m-aș duce la culcare.

— Sigur, draga mea, a zis ea pe un ton neutru. Ar fi bine.

— Și aș mai vrea să trec pe la templul lui Nyx în drum spre dormitoare, dacă n-ai nimic împotrivă, i-am spus.

— Ai motive să-i mulțumești lui Nyx. E o idee bună să treci pe la templul ei.

— Venim și noi cu tine, Z, a spus Shaunee.

— Mda, Nyx a fost alături de noi toți în noaptea asta, a comentat și Erin.

Damien și Erik au încuviințat, dar nu m-am uitat la niciunul dintre ei, ci am continuat s-o privesc pe Neferet.

— Am să-i mulțumesc lui Nyx, dar, de fapt, altul e motivul pentru care merg la templul ei. - Nu am așteptat să mă întrebe, ci am continuat cu gravitate: Vreau să aprind lumânarea pământului pentru Stevie Rae. I-am promis că n-am s-o uit.

Prietenii mei au murmurat încuviințări, dar eu am rămas cu ochii la Neferet și m-am dus spre ea. - Noapte bună, Neferet, i-am spus, iar de data asta am îmbrățișat-o eu și i-am șoptit: „Nu oamenii, novicii sau vampirii trebuie să creadă ce le spun despre tine, pentru că mă crede Nyx. Nu am terminat cu tine.”

M-am desprins de ea și i-am întors spatele. Am ieșit împreună cu prietenii mei și am parcurs scurtul drum până la templul lui Nyx. În sfârșit, ninsoarea se opri, iar luna ne arunca ocheade printre firișoarele de nori aseme-ne a unor eșarfe de mătase. M-am oprit în fața frumoasei statui din marmură a zeiței, din fața templului ei.

— Aici, am spus cu hotărâre.

— Aici, Z? s-a mirat Erik.
— Aici, afară vreau să pun lumânarea lui Stevie Rae, la picioarele lui Nyx.
— Ți-o aduc eu, s-a oferit Erik.
M-a strâns de mână, apoi s-a dus în grabă în templul lui Nyx.
— Ai dreptate, a spus Shaunee.
— Mda, lui Stevie Rae i-ar plăcea să-i fie aprinsă lumânarea aici, afară, a zis și Erin.
— E mai aproape de pământ, a intervenit Damien.
— Deci e mai aproape de Stevie Rae, am spus ușor.

Erik s-a întors și mi-a dat lumânarea verde și bricheta lungă pentru ritualuri. Mi-am urmat instinctul și am adăpostit-o la picioarele lui Nyx.

— Nu te-am uitat, Stevie Rae, așa cum ți-am promis, am rostit.

— Nici eu, a spus Damien.

— Și nici eu, ni s-a alăturat și Shaunee.

— Idem, nu s-a lăsat Erin mai prejos.

— Nu te-am uitat nici eu, l-am auzit și pe Erik.

Mireasma unei pajiști înverzite s-a răspândit deodată în jurul statuii lui Nyx, iar prietenii mei au zâmbit, înlacrimați. Înainte să pornim, am închis ochii și am înălțat o rugă, o promisiune pe care o credeam cu tot sufletul.

„Am să vin după tine, Stevie Rae.”

SFÂRȘIT